

PLAN VAŠE DUŠE

OTKRIJTE PRAVI SMISAO ŽIVOTA
KOJI STE PLANIRALI PRE RODJENJA

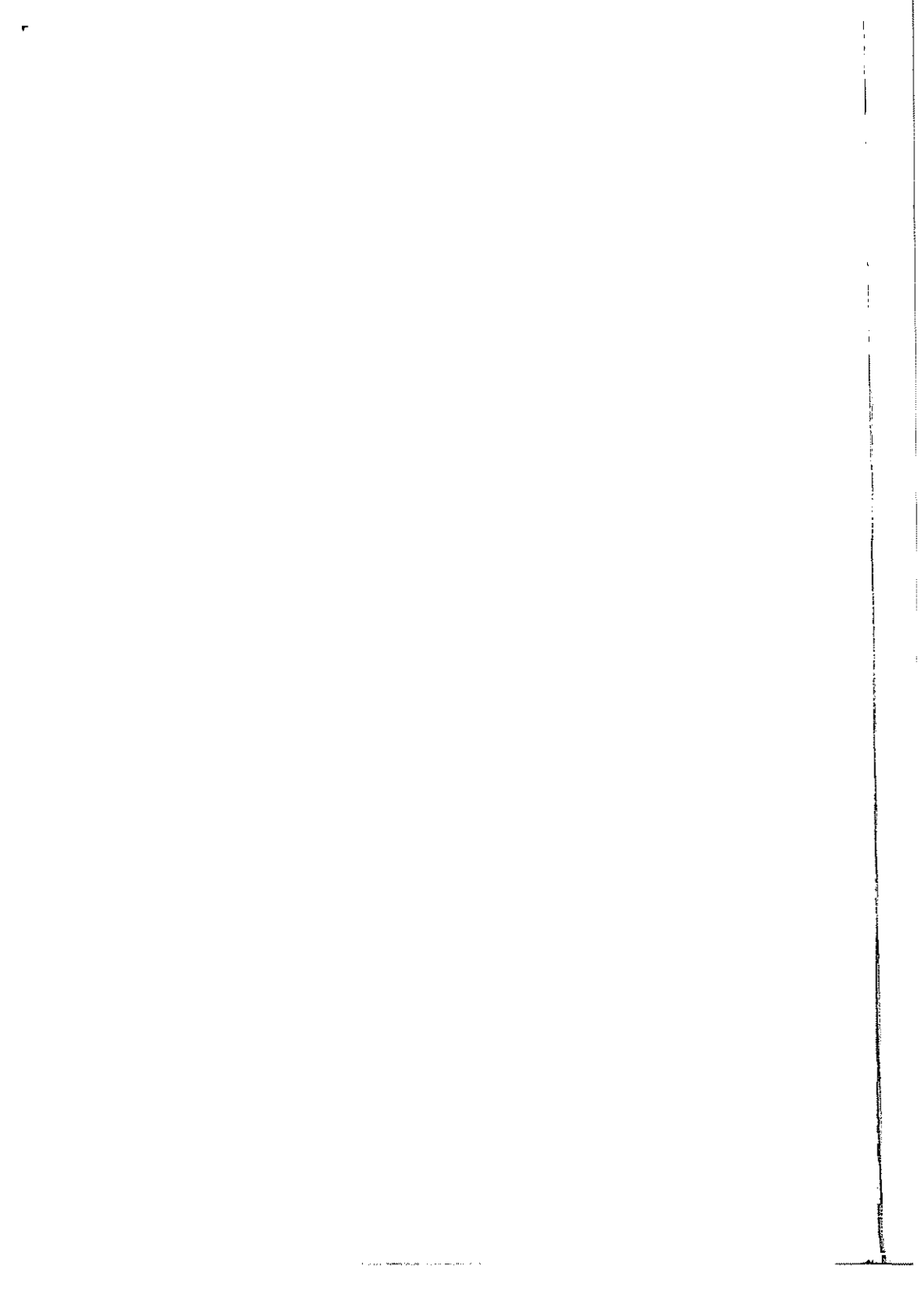

ESOTHERIA

ROBERT ŠVARC

Edicija Novo doba

Robert Švarc

PLAN VAŠE DUŠE

Otkrijte pravi smisao života koji ste planirali pre rođenja.

Edicija Novo doba

Robert Švarc
Plan vaše duše

Prevod Ira Stupar

Naslov originala

Courageous souls: do we plan our life challenges before birth?

Copyright za Srbiju: ID "ESOTHERIA" Beograd

Sva prava prevoda i objavljivanja za Srbiju zadržava izdavač

Izdavač

ID ESOTHERIA, Beograd
Maršala Birjuzova 13a
Tel: 011/3285-949; 2631-820
Web: www.esotheria.com
e-mail: esothet@eunet.yu

Glavni urednik

Vladimir Madić

Art direktor i direktor produkcije

Bojana Gnjatović

Lektura i korektura

Dina Budak

Grafička obrada

Agencija MDM

Dizajn korica

Ivana Flegai

Štampa

Štampa Djurdjevdan, Arandjelovac

Prvo izdanje

Beograd, 2009

Tiraž 1000

ISBN 978-86-7348-383-2

Posvećeno

Džonu

Doris

Dženifer

Penelopi

Bobu

Šeron

Letu

Valeri

Džejsonu

Kristini

i

voljenima

i

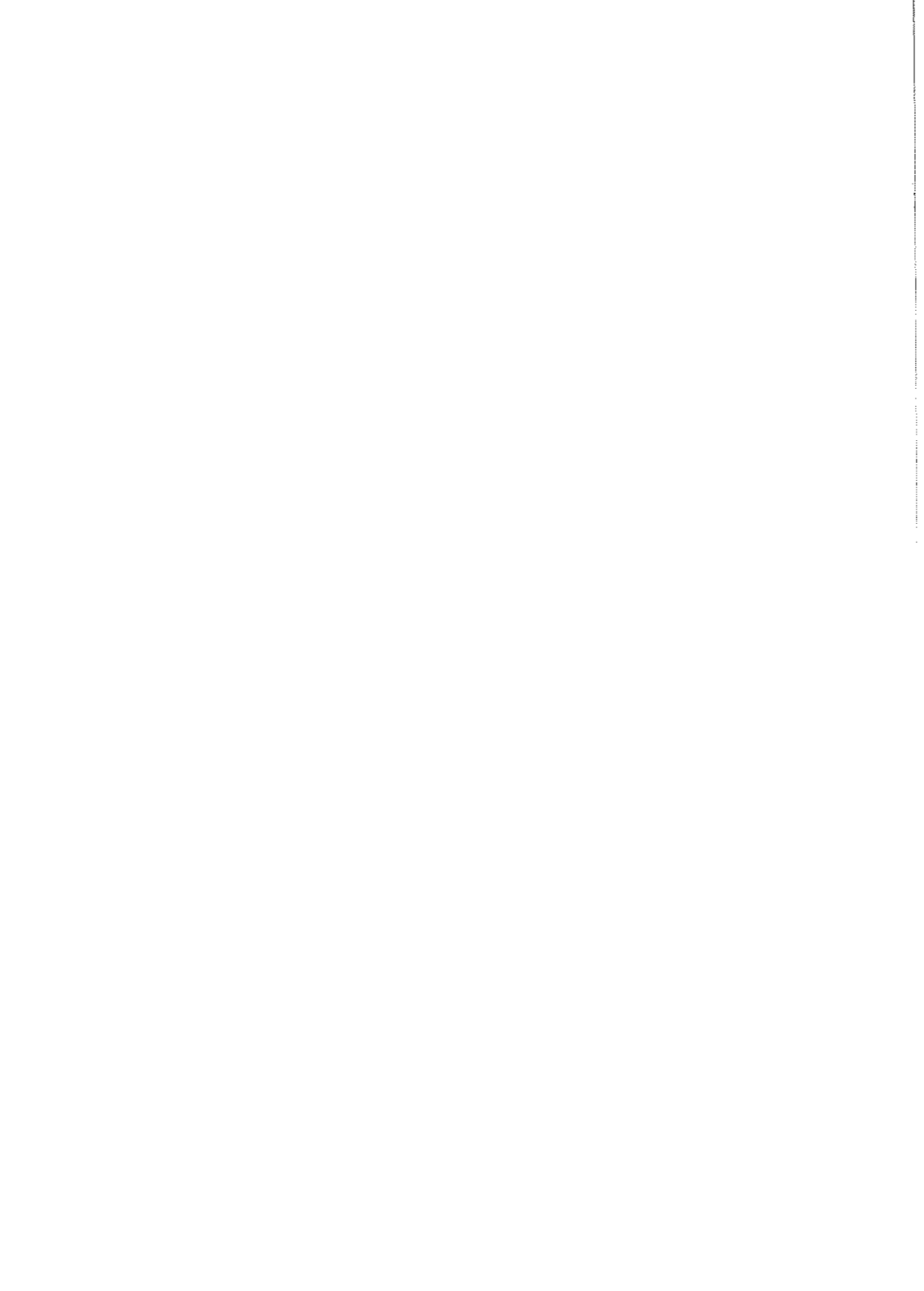
mojoj porodici

Prilikom svake promene paradigme, nemoguće predstavlja svoju besprekornu potvrdu, i to nemoguće i nezamislivo postaje normalno i prihvatljivo.

Rabi Mihael Berg

Ako zaštitite kanjone od vazdušnih oluja, nikada nećete videti lepotu njihovih reljefa.

Dr Elizabet Kibler Ros

Šadržaj

Priznanja	xi
Prolog	1
Predgovor	3
Uvod	9
1. poglavlje Prenatalno planiranje	19
2. poglavlje Fizička bolest	33
Džon	34
Doris	59
3. poglavlje Radanje hendikepirane dece	83
Dženifer	84
4. poglavlje Gluvoća i slepilo	105
Penclopi	106
Bob	125
5. poglavlje Zavisnost od droga i alkoholizam	149
Šeron	150
Pet	174
6. poglavlje Smrt voljene osobe	205
Valeri	206
7. poglavlje Nesreće	243
Džejson	244
Kristina	270

8. poglavlje Zaključak	309
Epilog	313
Belčška za čitaoce i poruka medijumima i kanalima	315
Dodaci	317
A: Plan vaše duše	319
B: Medijumi i kanali	321

Priznanja

PRVO, OD SRCA SE ZAHVALJUJEM mnogim osobama koje su sa mnom podelile svoje priče. Bez vas ova knjiga ne bi mogla da postoji. Potrebna je hrabrost i velika duhovna darežljivost da biste svoju priču ponudili svetu. Vaša volja da tako otvoreno govorite o svojim najtežim izazovima me je inspirisala i duboko je cenim.

Hvala Deb de Beri, Gleni Ditrih, Korbi Mitlajd i Stejsi Vels na tome što su za ovaj projekat odvojile svoje vreme, energiju i značajne talente. Zaista, nema reči kojima mogu da izrazim svoju zahvalnost. Vaša saosećajnost i emotivnost dirnule su živote svih onih sa kojima smo razgovarali – kao i moj. Rad sa vama za mene je predstavljao zadovoljstvo i čast.

Merilu Vilson Penji zahvaljujem na divnim smernicama, velikodušnosti i toplom ohrabrenju. Džudi Gudmen zahvaljujem što je sa mnom podelila svoje znanje i pronicljivost.

Prijateljstvo, podstrek i nepokolebljiva podrška Kerol Bergman značila mi je više nego što ona može da pojmi. Hvala joj što je bila uz mene. Hvala što je brinula.

Hvala Sju Man na brilijantnom i detaljnom uređivanju, Džeredu MekDanijelu na veštini kreiranja korice, Džil Roun-

zli na divnom dizajnu i prelomu teksta i Edni van Baulen na transkribovanju ovih scensi i entuzijastičkoj podršci.

Takođe sam zahvalan na pomoći i ljubaznosti mnogim drugima, uključujući Kejtlin Denijels, Marisu Milargo, Keti Long, članove Ašlend Rajters Grup (a posebno Bet Hejck na dodatnom vremenu koje je uložila da sa mnom podeli svoje misli), i Elen i Dagu Fokneru.

Konačno, vodičima, anđelima, učiteljima i ostalima koji su osvetlili moj put, nudim svoju zahvalnost za mudrost i ljubav. Stvaranje ove knjige predstavljalo je istinsko partnerstvo i čudesno putovanje. Hvala što ste ga podelili sa mnom.

Prolog

25. februara 1969. godine Kristina, dvadesettrogodišnja administrativna pomoćnica na katedri za političke nauke koledža Pomona u Klermontu, Kalifornija, otišla je do poštanskog sandučeta odeljenja na kojem je radila da pokupi poštu za svoje zaposlene. U trenutku kad je dodirnula paket u sandučetu, eksplodirala je bomba, odbacivši je na drugu stranu prostorije. Vazduh se ispunio prašinom i čađi, a drveno iverje dužine dva metra zabilo se u betonski zid iza nje. Plamen od eksplozije opržio je Kristinino lice i prouzrokovao privremeno slepilo. Eksplozija je ozledila dva prsta njene desne ruke i probila joj obe bubne opne.

Kristina je planirala ovo iskustvo pre svog rođenja. I ona zna zašto.

Predgovor

MAJA 2003. godine vodio sam neispunjen život samostalnog konsultanta za marketing i komunikacije. Iako sam uživao u jednom delu svog posla, nisam njime bio istinski zadovoljan. Često sam osećao da moji klijenti ne bi ni primetili kada bih nestao sa lica zemlje; jednostavno bi umesto mene unajmili nekog drugog. Štaviše, moj život nije predstavljao jedinstven izražaj *moje duše*. Kao duhovna, ali ne i religiozna osoba, želio sam da svetu dam doprinos koji bi bio „samo moj“ ali nisam imao predstavu šta bi to moglo da bude.

Iscrpeo sam uobičajene puteve kojima ljudi polaze da bi pronašli značenje i svrhu. Bio sam izgubljen i posrtao sam. Tada mi je na um pala ideja: zašto da ne konsultujem medijuma? Iako sam čvrsto verovao u Boga, nikada nisam (barem koliko sam toga svestan) iskusio metafizičko. Osećao sam da nemam šta da izgubim. Potražio sam medijume i izabrao osobu sa kojom sam se osećao prijatno.

Moja sesija sa tim medijumom odigrala se 7. maja 2003. godine. Pamtim tačan datum jer se tog dana moj život izmenio. Rekao sam medijumu vrlo malo o sebi, opisujući svoje

okolnosti samo u najopštijim crtama. Ona mi je objasnila da svako od nas poseduje duhovne vodiče, duhovna bića sa kojima planiramo naš život pre inkarnacije. Ja sam kroz nju mogao da stupim u kontakt sa svojim. Oni su znali sve o meni – ne samo ono što sam uradio, već i ono što sam pomislio i osetio. Na primer, pozvali su se na specifičnu molitvu Bogu koju sam izrekao pre pet godina. U posebno teškom trenutku pomolio sam se: „Bože, ne mogu ovo da uradim sam. Molim Te, pomози mi.“ Moji vodiči su me obavestili da je dodatna duhovna pomoć bila obezbeđena. „Tvoja molitva je bila uslišena“, rekli su mi. Bio sam zapanjen.

Željan da razumem patnju koju sam iskusio, upitao sam vodiče o velikim izazovima sa kojima sam se suočio. Objasnili su mi da sam ih planirao još pre rođenja – ne da bih patio, nego da bih ostvario kompletan duhovni razvoj. Ova informacija me je potresla. Moj svesni um nije znao ništa o prenatalnom planiranju, pa ipak, u njihovim rečima intuitivno sam osetio istinu.

Iako tada to nisam shvatao, moja seansa sa medijumom je u meni izazvala moćno duhovno buđenje. Kasnije sam shvatio da je to buđenje u stvari bilo prisećanje – prisećanje toga ko sam kao večna duša i, preciznije, šta sam planirao da radim na Zemlji.

Tokom nekoliko narednih nedelja nastavio sam da živim uobičajenim životom, iako mi je informacija koju sam dobio od vodiča stalno bila na umu. Nisam znao šta sa njom da radim. Jednog popodneva sam otišao u šetnju tokom pauze – i doživeo sam iskustvo koje je bilo još dublje nego ono sa medijumom. *Odjednom sam osetio sveobuhvatnu, bezuslovnu ljubav za svaku osobu koju sam ugledao!* Nema reči kojima bih adekvatno opisao moć ove ljubavi. Nikada nisam osetio ništa sličnog intenziteta i dubine, i nisam znao da je tako nešto

moguće. Za svaku osobu – majku koja gura dete u kolicima, taksistu koji čeka vožnju, dete koje se igra na uglu, bricu koji šiša u izlogu radnje – osećao sam čistu, bezgraničnu ljubav.

Iako nikada ranije nisam čuo za takvo iskustvo, intuitivno sam znao šta se dešava: *neposredno i intenzivno sam se zbližio sa svojom dušom*. Kao rezultat toga, duša mi je govorila: „*Ova ljubav je ono što si ti.*“ Danas verujem da mi je moja duša podarila ovo iskustvo da bi mi olakšala rad koji ću uskoro započeti.

Postao sam opsednut čitanjem o duhovnosti i metafizici. Dok sam čitao, često sam razmišljao o prenatalnom planiranju. Ceo život sam svoje izazove smatrao samo beznačajnim patnjama, a njihovo pojavljivanje slučajnim i proizvoljnim. Da sam znao da sam planirao svoje izazove, u njima bih video bogatu svrhu. Samo to saznanje bi mi uveliko olakšalo patnju. Da sam takode znao *zašto* sam ih planirao, mogao sam svesno da naučim lekciju koju su mi nudili. Osećanja straha, besa, uvredenosti, krivice i samosažaljenja bila bi zamenjena usredsređivanjem na razvoj. Možda bih tim izazovima čak bio i zahvalan.

Tokom perioda intenzivnog učenja i unutrašnjeg istraživanja, sreo sam ženu koja ima sposobnost kanalisanja svoje duše i koja je pristala na to da mi dozvoli da porazgovaram sa njenom dušom o prenatalnom planiranju. Ništa nisam znao o kanalisanju i bio sam zapanjen kad je ušla u trans i kada je druga svest, potpuno drugačija od njene, počela da govori kroz nju. Tokom pet sastanaka razgovarao sam sa njenom dušom ukupno petnaest sati.

Ti razgovori su bili uzbudljivi. Potvrdili su i nadopunili moje istraživanje i znanje. Njena duša mi je detaljno ispričala svoje prenatalno planiranje: o različitim izazovima o kojima se raspravljalo i razlozima zbog kojih su neki od njih izabrani.

Ovde sam dobio direktnu, specifičnu potvrdu fenomena kojeg je mali broj ljudi svestan. Pošto me je bol u životu učinila veoma osetljivim na patnju drugih – i veoma motivisanim da je olakšam, bio sam uzbuđen potencijalnim isceljenjem koje bi svest o prenatalnom planiranju mogla da donese ljudima. Znao sam da bi informacija koju sam otkrio mogla da im olakša patnju i natopi njihove izazove novim značenjem i svrhom. Kao rezultat toga, odlučio sam da napišem knjigu o toj temi i podelim njen značaj sa drugim ljudima.

Moj entuzijazam po pitanju mog novog puta bio je, međutim, umiren nesigurnošću zbog napuštanja starog načina mišljenja. Iako me nije ispunjavao, bar je bio udoban i poznat. Uprkos tome, bio sam podstaknut – zaista, bio sam primoran da krenem napred – važnošću mog rada, konačnom prilikom da se izrazim na jedinstvene načine koji će služiti svetu, i tačnošću saznanja koje je proizašlo iz direktnog iskustva sa mojom dušom.

Prvo sam mislio da je moja ideja za knjigu rodna u ovom životu. Međutim, istini za volju, samo sam se setio sopstvenog prenatalnog planiranja. Rađajući sa nekoliko talentovanih medijuma i kanala, otkrio sam da nisam samo isplanirao da napišem knjigu na tu temu, već i da intervjuišem najmanje jednu od osoba čija se priča pojavljuje na ovim stranicama. Sve u svemu, prošao sam na desetine sesija sa medijumima i kanalima, tokom kojih sam razgovarao sa mnogim mudrim duhovnim bićima o svojim izazovima i prenatalnom planiranju uopšte. U ovoj knjizi vam nudim znanje koje su mi preneli.

Sada razumem zašto sam za sebe planirao neke izazove: želeo sam da krenem na putovanje na koje će i oni koji čitaju ovu knjigu takode možda krenuti. I ja sam se ponekad osećao kao žrtva kosmosa i krivio sam druge za „loše“ stvari koje su mi se dešavale. Svoje izazove sam doživljavao kao besmis-

lenu, praznu patnju i sumnjao u svoju vrednost u trenucima kada nisam napredovao onako kako sam želio. Ali uz moje znanje o prenatalnom planiranju, sada shvatam da je moguća sasvim drugačija perspektiva kada su u pitanju životni izazovi. Pišući *Plan vaše duše* htio sam da poučim druge onome što sam i sâm najviše trebao da naučim.

Za sprovođenje prenatalnih planova u delo potrebno je mnogo hrabrosti. Moja žudnja, moja žarka želja, jeste da prepoznate ogromnu hrabrost koju pokazujete kada svakog trenutka, svakog dana, sa svakim udahom, potvrđujete svoju odluku da prigrbite sopstvene izazove i učite iz njih. Unutar ove spoznaje pronaći ćete svoju dušu.

Uvod

PRILIKOM ISTRAŽIVANJA PRENATALNOG PLANIRANJA životnih izazova, saradivao sam sa neobično talentovanim medijumima i kanalima. Zajedno samo sakupili informacije o planovima pre inkarnacije za desetine osoba, od kojih je njih desetero poddelilo sa nama svoje priče u ovoj knjizi. U ovom uvodu objasniću kako sam pronašao te osobe, kako sam sa medijumima istražio njihovo prenatalno planiranje, kao i medijume i kanale uopšte. Konceptualne stavke prenatalnog planiranja – tj. razlozi zbog kojih mi kao duše biramo da se inkarniramo i iskusimo izazove – su zatim predstavljene u 1. poglavlju.

Pronalaženje ispitanika

Ljudi su se javljali na poruke koje sam postavio na Internet oglasima i forumima. U nekima od njih sam tražio isključivo pojedince koji su bili svesni (ili barem otvoreni za ideju) prenatalnog planiranja. U drugim prilikama izražavao sam svoje zanimanje za pronalaženje onih koji mogu da govore o svojim izazovima u metafizičkom kontekstu. Povremeno sam samo tražio ljude koji su voljni da razgovaraju o osnovnom duhovnom značenju poteškoća sa kojima su se susreli. Tragao

sam za raznolikošću i ravnotežom u njihovim iskustvima i poreklu.

Uopšteno, ispitanici su izjavili da ih je motivisala želja da pomognu drugima prilikom suočavanja sa istim izazovom. Od deset njih koji su na kraju izabrani za ovu knjigu, troje su koristili pseudonime, a svi su izjavili da bi želeli da dobiju povratnu informaciju od čitalaca. Njihove kontakt informacije ćete naći u dodatku A.

Osmoro od deset ispitanika planiralo je svoje životne izazove kao primarno iskustvo; tj. tragali su za izazovom od početnih faza svog prenatalnog planiranja i znali su da će izazov vrlo verovatno da se desi. Jedna od ispitanica (Doris, 2. poglavlje) je svoj izazov planirala kao sekundarno iskustvo, što znači da će njegovo pojavljivanje biti uslovljeno njenim odgovorom na primarni izazov. Drugi ispitanik (Bob, 4. poglavlje) nije izabrao svoj izazov tokom inicijalnog prenatalnog planiranja, već je umesto toga, nakon neočekivanog događaja prilikom rođenja, na nivou duše stvorio novi životni obrazac. Od mnogih prenatalnih planova koje sam ispitao, to su bila jedina dva slučaja u kojima izazov nije bio dizajniran u vidu primarnog iskustva. Ove priče uključene su kao važne ilustracije toga kako smo mi kao duše svesni i koristimo potencijalne prepreke na putu u svrhu našeg ličnog razvoja.

Tokom čitanja priča, verovatno ćete se upitati da li ste planirali sopstvene životne izazove. Moje istraživanje kaže da je velika većina životnih izazova zaista izabrana. Uopšteno, što je izazov veći, to je verovatnije da je izabran pre rođenja. Ako je određeno iskustvo za vas dovoljno važno da se zapitate da li ste ga isplanirali, vrlo je verovatno da jeste. Međutim, jedan važan izuzetak tiče se iskustava koja naša intuicija želi da izbegne. Neplanirani izazovi mogu da se pojave kada zanc-

marimo šapat naše intuicije; zato, tokom celog života treba da uvažavamo i poštujemo unutrašnje „znake upozorenja“.

Medutim, nije mi namera da tvrdim kako su svi životni izazovi planirani, bilo kao verovatni ili kao mogući događaji. Kad se inkarniramo, imamo slobodnu volju i možemo da je koristimo za stvaranje izazova koji nisu deo našeg prenatalnog plana. Operativna reč ovde je *stvaranje*. Verujem da sami stvaramo sva naša iskustva, a neplanirani izazovi se javljaju kada ih vibracijom privučemo k sebi, jer nam je potrebna mudrost koju mogu da proizvedu. (U takvim slučajevima nas intuicija ne bi sprečila da naučimo ono što nam je potrebno.) Naš duhovni razvoj proizilazi iz samih iskustava, bez obzira na to da li smo ih planirali ili ne. Zbog toga će vam ova knjiga biti od velike pomoći ako se usredsredite na to *zašto ste možda planirali određeni izazov u svom životu, a ne da li ste ga planirali*.

Pitanje *zašto* javljaće se tokom čitanja priča o prenatalnom planiranju drugih ljudi. U njihovom planiranju ćete možda čuti odjeka sopstvenog planiranja. Predlažem da ne ograničavate svoje čitanje samo na one priče koje govore o izazovima sa kojima se susrećete vi ili vaši voljeni, čak i ako ste u krizi. Izazovi koji se naizgled međusobno veoma razlikuju su možda planirani da nas nauče istim lekcijama ili rezultuju sličnim duhovnim razvojem. Možda će vaša duša naći svoju *motivaciju* u priči nekoga čiji život se, barem površinski, potpuno razlikuje od vašeg.

Priče

Svaka priča počinje intervjuom u kome se osoba i ja usredsređujemo na određeni životni izazov. Intervjue treba čitati pažljivo. Oni često sadrže detalje koji se na prvi pogled

čine nepovezanimi sa izazovom ali se kasnije tokom seansi sa medijumima pokazuju kao veoma bitni za potpuno razumevanje. Nisam priložio cele lične priče, pa nije moguće pozivanje na određeni vremenski period u životu osobe.

Da bi ova knjiga bila što korisnija, usredsredio sam se na uobičajene životne izazove i organizovao poglavlja po tipu izazova. Na neki način se priče nadovezuju jedna na drugu, a prve priče daju osnovne informacije o metafizici, koje će vam pomoći da više cenite priče koje slede. Zato vam savetujem da ih čitate redom.

Od mnogih medijuma i kanala sa kojima sam radio, na ovim stranicama predstavio sam četiri – Debi de Beri, Glenu Ditrih, Korbi Mitlajd i Stejsi Vels – koje smatram najtalentovanijima. Svaka od njih je tokom svoje karijere konstruisala hiljade uvida. Njihove kontakt informacije nalaze se u dodatku B. Imao sam lične seanse sa svakom od njih i bile su veoma tačne u davanju informacija o mom životu koje nisu mogle da znaju bez istinskih jasnovidih sposobnosti koje se razlikuju za svaku od njih. Kako mi je Korbi objasnila, medijumi i kanali su poput profesora na univerzitetu: svaki ima svoju posebnu specijalnost. Ukoliko prisustvujete koktelu na fakultetu, nećete pričati profesoru biologije da mu postavite pitanje iz sociologije, niti biste pitali profesora engleskog da vam reši matematički problem. Umesto toga, prepoznaćete njihovu specijalnost i ceniti ono što svako od njih ima da ponudi.

Iza svakog intervjua sledi jedna ili više seansi sa medijumima. Rekao sam ispitanicima da bih želeo da počnem razgovor sa medijumom pitanjem: „Da li je ovaj izazov bio planiran pre rođenja i ako jeste, zašto?“ Oni su se složili da je to dobra polazna tačka i da dalja pitanja proizilaze iz odgovora na to pitanje. U nekim slučajevima dozvolili su mi da odradim veći deo, ako ne i celo ispitivanje tokom ovih seansi.

Uopšteno, kada medijum Stejsi Vels nije pružila primarni uvid, zamolio sam nju i njenog duhovnog vodiča da urade dopunski uvid. On je imao tri važne funkcije. Prvo, dao je još jednu potvrdu da je životni izazov zaista bio planiran. Drugo, ponudio je dodatne informacije o toku planiranja. Treće, pošto je Stejsi imala retku sposobnost vizualizovanja i slušanja sesija našeg prenatalnog planiranja, svi njeni uvidi (bilo da su primarni ili dodatni) pružili su nam *stvaran razgovor* koji se na njima odvijao. Taj dijalog omogućio nam je neobičan uvid u duhovni svet, onaj u kome sakrivamo nade, osećanja i motivacije duše. Kao što ćete videti, ovi razgovori bili su usredsređeni isključivo na planiranje životnih izazova – ne zato što duše nisu planirale druge aspekte svojih života, već zato što smo Stejsi i ja zamolili njenog vodiča da nam prenese samo najznačajnije delove razgovora. Ispitanici su bili prisutni na primarnim ali ne i na dodatnim uvidima, iako su oni uvek bili vršeni uz njihov pristanak. Pre svake seanse saopštio sam Stejsi ime i datum rođenja ispitanika, koji su bili potrebni njenom duhovnom vodiču da bi bio u mogućnosti da pristupi informacijama o toj osobi.

U seansama prenatalnog planiranja koje Stejsi čuje, duše govore u prvom licu; međutim, prilikom dva kanalisanja koja Stejsi nije radila, duša govori o sebi u prvom licu množine i naziva sebe „mi“. Stejsi je objasnila da je duša koja govori o sebi u prvom licu jednine usredsređena na život koji se planira, dok su duše koje govore o sebi u prvom licu množine usredsređene na svoje bezbrojne prethodne inkarnacije.

Nakon seansi sa medijima, svaka priča se završava mojim komentaram. U tim komentarima u cilju proširivanja tumačenja sesija, pozivam se na svoje proučavanje prenatalnog planiranja i metafizike, uključujući i sve razgovore koje sam vodio sa duhovnim bićima poput duhovnih vodiča i anđela.

Lični intervjui i uvidi sa medijumima uređeni su radi jasnoće, a sintaksa je popravljena radi povećanja jasnoće.

Medijumi i kanali

Medijumi i kanali primaju informacije na razne načine. Ako su jasnovidi tako da primaju informacije putem sluha, tada čuju misli duhovnih bića. (Kada govorim o tim bićima koristim termin Duh, nasuprot tome, kad govorim o duhovnom svetu koristim termin duh.) Kad se medijum ili kanal „stimuje“ na frekvenciju duhovne svesti, to u mnogome nalikuje traženju stanice na radio prijemniku. Kao što svaka stanica ima posebnu talasnu dužinu, tako je ima i svako biće sa kojim opštimo. U takvim trenucima dešava se istinska telepatska komunikacija. Ako su medijumi ili kanali jasnovidi putem jasnih osećanja, imaju sposobnost da osete tuđe emocije. Jasnovidost putem unutrašnjeg vida je sposobnost vizualizacije događaja koji su se desili ili koji će se desiti: jasnovidost putem jasnih spoznaja je unutrašnje znanje, koje se često javlja u obliku osećanja. Kanali imaju sposobnost da „se sklone u stranu“ tako da drugi oblik svesti može da govori direktno kroz njih. Deb, Glenna, Korbi i Stejsi posreduju kombinacije ovih sposobnosti, koje su nam pribavile dragocene informacije o prenatalnom planiranju ispitanika.

Odredene reči imaju posebno značenje kada ih koriste medijumi ili kanali. Kada oni kažu „Primam“, „Znam“ ili „Osećam“ možda prikupljaju informacije pomoću jednog od svojih jasnovidih darova. Ljudi obično koriste izraz „Osećam“ kada izražavaju mišljenje. Medijumi i kanali, međutim, mogu da koriste reč *osećati* da bi izrazili percepciju koja prevazilazi pet čula.

Medijumi i kanali komuniciraju sa raznim bićima, uključujući i duhovne vodiče. Duhovni vodič je visokorazvijeno

duhovno biće koje je u većini (ali ne u svim) slučajeva imalo mnoge fizičke interakcije. Tokom tih interakcija ova bića su sakupila veliku mudrost koja im sada dozvoljava da deluju kao vodiči za nas koji živimo u fizičkoj ravni. Duhovni vodiči komuniciraju sa nama na isti način kao i naše duše: putem inspiracije, osećanja, ideja i intuicije. Kada nešto osećamo „u stomaku“ ili „jednostavno znamo“ da je nešto tako, te informacije često potiču od naših vodiča ili od naših duša (koje se nazivaju i „višim sopstvom“). Jedan primer je osoba koja odluči da se ne ukrea u avion jer ima „loš predosećaj“ da će se nešto dogoditi i tako izbegne nesreću. Duhovni vodiči, koji su veoma svesni naših životnih planova, bilo da oni uključuju avionske nesreće ili ne, mogu u nama da stvore takva osećanja. Kaže se da nam Duh šapuće; meditacija je moćan način da umirimo um kako bismo mogli da čujemo takve poruke. Iskusni meditari su sposobni da osete dotok duhovne energije u telo i opisuju ga kao zvuk vetra.

Planiranje duše

Pre rođenja mi vodimo dubinski razgovor sa našim duhovnim vodičima i dušama sa kojima ćemo da delimo našu inkarnaciju. Raspravljamo o lekcijama za koje se nadamo da ćemo ih naučiti i o načinima na koje ćemo ih naučiti. Kada Stejsi pristupi tim razgovorima i mestima na kojima se oni odvijaju, uočava određene zajedničke karakteristike: prostor u kom se duše u interakciji okupljaju na razgovor; manji, spojeni prostor iz kojeg vodič nadgleda planiranje i istupa u veći prostor kada ga zovu na savetovanje; crno-belu „šahovsku tablu“ ili „dijagram toka“ koji se koriste za mapiranje akona scenarija u budućem životu. Kvadrati na šahovskoj tabli predstavljaju razvojne strategije u životu pojedinca.

Na početku Stejsine i moje saradnje, pogrešno sam pretpostavio da te slike predstavljaju metafore koje je u njen um stavio njen duhovni vodič kako bi mogla da sebi predstavi koncepte i procese koji nadilaze ljudsko shvatanje, ali mi je njen vodič kasnije rekao da te stvari postoje. Objasnio mi je da je misao u duhovnom svetu doslovno i trenutno delotvorna. Postoji dogovor između svih uključenih strana da će se prenatalno planiranje odvijati na određenom mestu i da će tokom njega biti korišćeni određeni alati poput šahovske table. Ovaj zajednički dogovor, izražen u obliku misli, izaziva postojanje predmeta i lokacija koje Stejsi vidi.

Tokom jedne seanse, Stejsi mi je dala sledeće informacije o mestu na kom duše sprovode prenatalno planiranje:

U toj određenoj zgradi postoji osam spratova i osam soba za planiranje na svakom od njih. [Duh] mi je rekao da je to tako zato što je osam broj karme i sudbine. Za ovu zgradu planirana je osma vibracija da bi ona najbolje služila ovoj svrsi.

Ova zgrada je jedna od osam zgrada koje zajedno formiraju kružni oblik poput latica cveta. Zgrade su pravougaonog oblika. Svaka ima osam spratova i osam soba za planiranje na svakom spratu. Kažu mi da „na drugoj strani“ postoji dvanaest grupa takvih zgrada, od kojih se većina koristi za planiranje života na Zemlji. Kažu da mnoge duše vole da se vrate nazad u istu zgradu, na isti sprat i u istu sobu ukoliko je to moguće. To im daje osećanje udobnosti i stabilnosti i sa tog mesta mogu bolje da osete svoju sredinu u svakom životu i u vremenu između života.

Kada duhovni vodič prenosi razgovore sa sesija prenatalnog planiranja, on pristupa Akaša arhivu, iako on više voli termin „Knjiga života“. To je kompletan arhiv svih naših

iskustava, dela, reči i misli. Kada medijumi daju klijentima informacije o prošlim životima, često su priključeni na Akaša arhiv. Veliki američki jasnovidac, Edgar Kejsi koristio je ovaj arhiv za hiljade uvida koje je uradio.

Pošto medijumi vide bića u duhu i razgovaraju sa njima, često ih opisuju kao muškarce ili žene, ali duše u stvari predstavljaju kombinaciju muških i ženskih energija. Kad Deb vidi „upokojenu“ voljenu osobu ispitanika onako kako je ona izgledala u fizičkom životu, to je zato što je svest odabrala da se takvom prikaže. Kad Stejsi vidi mušku ili žensku dušu na sesiji prenatalnog planiranja, to je zato što ta duša stvara – u nekom smislu isprobava – energiju buduće inkarnacije (koju Stejsi i njen duhovni vodič nazivaju „ogračem ličnosti“). Isto važi i za duhovnog vodiča koji se pojavljuje kao muškarac ili žena. Vodiči poseduju i muške i ženske energije, ali mogu jače da se identifikuju sa jednom ili sa drugom, i da zato odaberu da se pojave u tom obliku.

Tokom sesija planiranja, duhovna bića koriste neke termine koji podsećaju na moderne. Prateći jednu sesiju sa Stejsi, pitao sam njenog duhovnog vodiča da li je zaista upotrebio izraz *samopoštovanje* ili je to bila najbliža aproksimacija koja je bila dostupna u Stejsinom umu. Potvrdio je da je zaista upotrebio tu reč. Ponkad duhovni vodiči i druga duhovna bića govore ne poštujući naša gramatička pravila. Stejsin vodič mi je rekao: „Mi uvek ne govorimo na način koji biste vi smatrali gramatički ispravnim.“

Duhovni svet u kom planiramo naše inkarnacije i u koji ćemo se vratiti kada se one zaviše, dostupan nam je putem medijuma i kanala. Pošto su ekvivalent duhovnih vodiča u ljudskom obliku, oni su saosećajni, osetljivi i jasnovidi pronalazači puta na drugu stranu.

I. POGLAVIJE

Prenatalno planiranje

MOŽDA ĆETE SMATRATI DA JE KONCEPT PRENATALNOG PLANIRANJA – posebno planiranja bolnih izazova – zapanjujući. Dobro poznajem to osećanje. Za većinu nas, ovo saznanje predstavlja nov i radikalno drugačiji način posmatranja sveta i naše svrhe u njemu. Što su naši izazovi traumatičniji, to komplikovanije ovaj koncept može da izgleda. Moje razumevanje, prihvatanje i krajnje usvajanje ove ideje dešavalo se polagano i u fazama, posebno kada se radilo o najbolnijim aspektima mog života. Tokom svake faze osećao sam kako mi stare rane zaceljuju. Bes i uvrednost su bledele i zamenili su ih osećanja mira i radosti. Video sam lepotu života koja mi je ranije promicala.

Moja svrha prilikom pisanja ove knjige nije da vas ubedim u apsolutnu stvarnost prenatalnog planiranja, već pre da vam ponudim, u duhu pomoći, ideju koja je meni veoma pomogla. Molim vas samo da u obzir uzmete i tu mogućnost. Samo treba da se zapitate: „Šta ako? Šta ako sam zaista planirao to

iskustvo pre svog rođenja? Zašto sam to mogao da uradim?“ Samo postavljenje ovih pitanja daje novo značenje životnim izazovima i otiskuje vas na putovanje samospoznaje. To putovanje ne zahteva nikakva posebna ubedenja po pitanju duhovnosti ili metafizike, već samo zanimanje za lični razvoj i dostizanje mudrosti.

Na ovim stranicama pročitajte priče hrabrih pojedinaca. Saznaćete šta su planirali pre rođenja i zašto su to uradili. Proces razumevanja prenatalnog planiranja može da bude povezan sa razgledanjem skulpture. Ako želite da zaista sagledate skulpturu, nećete je pogledati samo iz jednog ugla. Pre ćete napraviti pun krug oko nje, zastajkujući na određenim mestima kako biste je sagledali iz nove perspektive i primetili nijanse koje iznenađuju postaju vidljive. Svaka priča predstavlja jednu takvu perspektivu. Sagledavanje prenatalnog planiranja iz deset uglova pružiće vam potpunije i celovitije razumevanje nego što biste dobili posmatranjem iz jednog ili dva ugla ili što bi vam dozvolila čisto teorijska rasprava.

Intenzivno vas podstičem da čitate priče srcem. Srce poseduje viši oblik razumevanje, veću mudrost od uma. Intelaktualna analiza će vas dovesti samo do daleka. Ove priče su namenjene tome da budu *osećane*. Kada ste vi kao večna duša planirali sadašnji život, nije vas brinulo šta će vaš um naučiti. Umesto toga, želeli ste da iskusite osećanja koja će u vama stvoriti fizička dimenzija. Životni izazovi su posebno moćna sredstva za stvaranje osećanja, koja su, opet, od osnovne važnosti za samospoznaju duše. Ova osećanja ne mogu da se istinski razumeju umom; u stvari, um predstavlja barijeru. Život na mnogo načina predstavlja putovanje od glave do srca. Životne izazove planiramo tako da bi nam olakšali to putovanje, da bi nam otvorili srca da bismo ih bolje upoznali i znali da ih cenimo.

Empatija je ključ koji otključava vrata srca i omogućava razumevanje ovih priča i njihovog duhovnog značenja. Kao što je ljudima predstavljenim u ovoj knjizi trebalo hrabrosti da isplaniraju svoje izazove i da ih podcele sa vama, vama će biti potrebna hrabrost da saosećate sa njima. Verujem da empatija isceljuje. Ako tragate za isceljenjem, otkrićete da je vaša hrabrost dobro nagrađena.

Ovo poglavlje vam pruža informacije potrebne da biste cenili metafizičke aspekte ovih priča. Ako vam metafizika nije poznata, neke od ovih ideja mogu da vam se učine neobičnima, baš kao što su se nekada činile i meni. Molim vas za strpljenje. One će imati veće značenje i vrednost kada ih vidite primenjene u pričama – i još veće značenje i vrednost kada ih budete primenili na svoje izazove. U ovom poglavlju ćete takođe naći pregled zajedničkih karakteristika koje sam pronašao u životnim šablonima ispitanika. Ova mapa pružiće vam okvir u koji ćete moći da uklopite njihovu zajedničku mudrost.

Zašto se inkarniramo

Plan koji pravimo pre rođenja je dalekosežan i detaljan. On uključuje ali i daleko nadmašuje izbor životnih izazova. Biramo roditelje (i oni biraju nas), vreme i mesto na kojem ćemo se inkarnirati, škole koje ćemo pohađati, domove u kojima ćemo živeti, ljude koje ćemo sretati i veze koje ćemo sklapati. Ako ste ikada imali osećaj da već poznajete nekoga koga ste tek sreli, to je verovatno bila istina. Ta osoba je možda bila deo vašeg prenatalnog plana. Kad vam se mesto, slika ili rečenica učine čudno poznatim prvi put kad ih vidite ili čujete, ta bliskost je često blede sećanje na ono o čemu smo raspravljali pre inkarnacije. Tokom mnogih sesija planiranja, koristimo ime i imamo fizički izgled koji ćemo imati nakon

rođenja. Ta praksa nam pomaže da prepoznamo jedno drugo u fizičkoj ravni. Osećanje deža vua se često tačno pripisuje događaju iz prošlog života, ali su mnoga iskustva deža vua sećanja na prenatalne planove.

Kad udemo u zemaljsku ravan, zaboravljamo naše korene u duhu. Pre inkarnacije znamo da ćemo doživeti tu samoi-zazvanu amneziju. Na ovo stanje zaborava odnosi se fraza *iza vela*. Kao božanske duše, težimo ka tome da zaboravimo naše stvarne identitete jer će nam prisećanje doneti dublju samospoznaju. Da bismo postigli tu dublju svest, mi napuštamo duhovni svet – mesto radosti, mira i ljubavi – jer tamo ne možemo da iskusimo svoju suprotnost. Bez suprotnosti ne možemo u potpunosti da spoznamo sebe.

Ako želite, zamislite svet u kom postoji samo svetlost. Ako nikada niste iskusili tamu, kako možete da razumete i cenite svetlost? Kontrast između svetla i tame vodi dubljem razumevanju i, konačno, prisećanju. Fizička ravan obezbeđuje nam taj kontrast jer se sastoji iz *dvojnosti*: gore i dole, vrućeg i hladnog, dobrog i lošeg. Tuga nam u toj dvojnosti omogućava da bolje upoznamo radost. Zemaljski haos pojačava naše poštovanje mira. Mržnja koju smo susreli produbljuje naše razumevanje ljubavi. Ako nikada ne iskusimo ove aspekte čovečnosti, kako bismo mogli da razumemo svoju božansku stranu?

Zamislite da potičete sa mesta gde svira najlepša ikad stvorena muzika. Ta muzika oduševljava, ispunjava. Slušali ste je celoga života. Nikada nije nedostajala, niti ju je ijedna druga muzika ikada zamenila. Jednog dana shvatite da pošto ste je uvek slušali, nikada je niste *zaista* čuli. Odnosno, nikada je niste zaista upoznali zato što nikada niste čuli ništa drugo. Zato odlučujete da biste zaista želeli da spoznate tu muziku. Kako to možete da postignete?

Jedan način bio bi da odete na mesto gde ne postoji Kućna muzika. Možda tamo svira neka druga, koja sadrži vibrantne note i gromke prelaze. Ovaj kontrast bi vam ulio novo razumevanje muzike koju ste stalno slušali kod Kuće.

Drugi način bio bi da odete na mesto gde ne postoji Kućna muzika i da je stvorite po sećanju. Iskustvo komponovanja tih veličanstvenih zvukova pružilo bi vam još dublje razumevanje njihove lepote.

Postoji i treća mogućnost, koja je mnogo izazovnije, ali takode mnogo obećava. Padne vam na pamet da odete na mesto gde nema Kućne muzike i da je tamo ponovo stvorite *ali tek nakon što zaboravite kako ona zvuči*. Iskustvo prisjećanja, a zalim i komponovanja neobičnih Kućnih simfonija izazvalo bi najbogatije, najpotpunije i najšire poznavanje njima svojstvene veličanstvenosti.

I tako, vi hrabro putujete u svet koji nudi treću opciju. Tamo čujete muziku koju, u nedostatku sećanja, smatrate jedinom koju ste ikada čuli. Neke pesme su ljupke, ali vam mnoge paraju uši. Ti kreštavi tonovi u vama bude želju – a konačno i odluku – da stvorite originalnu muziku.

Uskoro počinjete da pišete sopstvene kompozicije. Isprva vas ometa glasna muzika vašeg novog sveta. Vremenom, međutim, kako se okrećete od spoljne dreke i slušate melodije u vašem srcu, vaše muzičke kreacije postaju sve lepše. Na posletku komponujete remek-delo i kada ga završite, setite se nečega: remek-delo koje ste napisali je ona ista muzika koja je svirala kod Kuće. A to sećanje probudi sledeće: *Vi ste ta muzika*. To nije bilo nešto što ste čuli izvan sebe; ona je bila vi i vi *ste bili* ona. Stvorivši sebe na ovom mestu, upoznajete se – zaista spoznajete sebe – na način koji ne bi bio moguć da nikada niste napustili Kuću.

Duša žudi za ovim iskustvom. Duša je Božanska iskra; ličnost – ljudsko biće – koja je deo energije duše u fizičkom telu. Ličnost se sastoji od privremenih karakteristika koje postoje samo tokom fizičkog života i besmrtnog jezgra koje se ujedinjuje s dušom nakon smrti. Duša je ogromna i veličinom premašuje svaku pojedinu ličnost, pa ipak svaka ličnost je značajna i duša je veoma voli.

Važno je da ličnost ima slobodnu volju. Životni izazovi tako mogu da budu prihvaćeni ili odbijeni. Zemlja je pozornica na kojoj ličnost igra prema scenariju koji je napisan pre rođenja ili odstupa od njega. Mi biramo način sopstvenih odgovora – sa ljutnjom i gorčinom ili sa ljubavlju i saosećanjem. Kad prepoznamo da smo planirali sopstvene izazove, izbor postaje jasan i mnogo lakši za sprovođenje u delo.

Dok se nalazimo u našim fizičkim telima, naše duše sa nama komuniciraju putem osećanja. Osećanja poput radosti, mira i uzbudenja nagoveštavaju da se ponašamo i razmišljamo na načine koji su u skladu sa našom pravom prirodom ljubaznih duša. Osećanja poput straha i sumnje nagoveštavaju da to ne činimo. Naša tela su izuzetno osetljivi prijemnici (i predajnici) energije koji nam preko osećanja saopštavaju da li je u pitanju poklapanje ili razmimoilaženje između onoga što u stvari jesmo i načina na koji trenutno izražavamo sebe.

Zašto planiramo izazove

Životni planovi su namešteni tako da ne iskusimo ko smo pre nego što se setimo ko smo zaista. Odnosno, mi istražujemo disonantne zvuke naših zemaljskih života pre nego što ponovo stvorimo Kućne simfonije. Ovaj obrazac mi je postao posve jasan tokom istraživanja koja sam sprovodio za ovu knjigu. Takve životne obrascе nazivam planovima za „učenje kroz suprotnosti“.

Na primer, duboko saosećajna duša koja želi da spozna sebe može da izabere inkarnaciju u veoma disfunkcionalnoj porodici. Pošto je tretiraju sa nedostatkom saosećanja, ona počinje više da ga ceni. Odsustvo nečega nas najbolje uči njegovoj vrednosti i značenju. Nedostatak saosećanja u spoljnom svetu primorava je da se okrene prema unutra, gde se priseća sopstvenog saosećanja. Kontrast između nedostatka saosećanja u fizičkom svetu i njenog unutrašnjeg saosećanja pruža joj dublje razumevanje saosećanja, a samim tim i nje same. Iz perspektive duše, bol svojstvena tom procesu učenja je privremena i kratkotrajna, ali je posledična mudrost bukvalno večna. U svakoj priči predstavljenoj u ovoj knjizi postoji komponenta učenja kroz suprotnosti.

Prisećanje ko smo zapravo – uzvišene, savršene, večne duše – predstavlja jedan način prevazilaženja naših životnih izazova. Na primer, ljudi koji definišu sebe kao tela trpeće velike muke ukoliko njihova tela budu veoma oštećena. Drugi, čija tela zadesi ista sudbina, ali koji sebe definišu kao duše biće mnogo manje izmučeni. Pošto nas naši izazovi pozivaju da se priselimo sebe kao duša, sam događaj koji je u početku izazvao patnju može na kraju da je ukloni. Ovo širenje koncepta sopstva od ličnosti, odnosno tela, na dušu može ili ne mora da umanji našu bol, ali svakako može da nam olakša patnju. Takvo buđenje jeste i svrha i dubinska dobrobit koju nam donose životni izazovi. Ono revitalizuje našu strast za životom, strast koje smo se setili pre inkarnacije. To je, jednostavno rečeno, razlog za slavlje.

Tokom našeg procesa osveščivanja ili neke druge vrste pozitivnog odgovora na naše izazove, mi klešemo „energetski put“ koji drugima olakšava borbu – a svojim izazovima – i isceljenje od nje. Ova ideja je zasnovana na premisi da smo svi energetski povezani i da utičemo jedni na druge. Priče

u ovoj knjizi nagoveštavaju da svako od nas vrši uticaj koji uveliko nadilazi naše znanje. Naša sposobnost da tako silovito utičemo na svet ujedno predstavlja divnu priliku i veliku odgovornost.

Svako od nas predstavlja seme posejano u trenutnu vibraciju našeg sveta. Kad, pomoću razvoja izazvanog životnim izazovima, povećamo sopstvene frekvencije, podižemo i unutrašnju frekvenciju sveta. Poput jedne kapi boje dodate u čašu vode, svaka osoba menja svu svoju boju. Dok stvaramo osećanja radosti, čak i ako živimo sami na vrhu planine, emitujemo frekvenciju koja drugima olakšava da budu radosni. Dok kreiramo osećanje mira, emitujemo energiju koja pomaže okončanju ratova. Dok volimo, olakšavamo to drugima, kako onima koje srećemo, tako i onima koji nas nikada neće upoznati. Ono što jesmo je toliko mnogo značajnije od bilo čega što ikada možemo da uradimo.

U 7. poglavlju upoznaćemo Kristinu i njenog duhovnog vodiča, Kasandru. Kasandra je o energetskim putevima rekla sledeće:

Kada se određeni životni izazov prihvati, osoba može da primi isceljujuću energiju od onih koji su osvetlili put. Svetlosni put je popločan saosećanjem i isceljujućom ljubavlju koja povećava frekvenciju osobe koja se kreće tim putem [iza njih].

Učenje i isceljivanje usled određenog životnog izazova podiže aurično polje osobe koja ga je preživela. Ljudi oko nje znaju da ona ima nešto što ih obasipa nadom i verom. Iskustvo ne mora da bude isto, sama isceljujuća frekvencija može da ponese dušu napred, ali duša-prijemnik mora biti spremna da je primi. Čak i ako se fizički oblik [prijemnika] po zemaljskim standardima ne menja ili ne „zaceljuje“, duša se uzdiže na više nivoa.

Patnja je ogroman dar za dušu i druge izabrane kojima je dozvoljeno da joj pomognu na njenom putu isceljenja. Jezik patnje ima sopstvenu frekvenciju. On ulazi u oči, srca i umove prisutnih. Vidite ga, poverujte u njega i pružite ljubav i saosećanje onima kojima je to potrebno. Mala svesna i ljubazna dela omogućuju isceljivanje. Lepe i dobre misli mogu da se projektuju i primaju od strane onih kojima su potrebne. bez obzira na udaljenost.

Baš kao što se naš energetski udar širi ovom dimenzijom, on se isto tako širi i drugim dimenzijama. Videćete navode o „višim“ i „nižim“ dimenzijama. *Više* ne znači bolje, niti *niže* znači lošije. Ovi izrazi se jednostavno odnose na frekvencije. Više dimenzije vibriraju na bržim frekvencijama od naše i zato nisu fizičke, ali uključuju u sebe niže dimenzije i preklapaju se sa njima. Ukratko, sve je jedna celina. Iz tog razloga, naše pojedinačne frekvencije, bilo da se radi o frekvencijama ljubavi ili straha, se beskrajno šire prema spolja, vršeći uticaj i na duhovna bića i na druge ljude koji se iz naše perspektive nalaze „negde drugde“ i potpuno su odvojeni od nas. Tokom čitanja ovih priča, pomoći će vam da imate na umu jezička ograničenja prilikom rasprave o nekima od ovih koncepata. Na primer, u nekim trenucima govoriću o ljudima koji „dolaze iz“ duhovnog sveta kada se inkarniraju i koji se „u njega vraćaju“ nakon smrti njihovog fizičkog tela. Namera ovih i njima sličnih reči je da naznače promenu percepcije, a ne mesta. Nije im namera da sugerišu odvajanje dimenzija. Inkarnacija nas bukvalno ne uklanja iz naše večne Kuće, već pre ograničava naš kapacitet da vidimo njen duhovni deo. Smrt, dakle, predstavlja podizanje vela koji je od nas sakrivao duhovni svet.

Koncepti *jedinstvenosti* i *razdvojenosti* su važni kako bismo u potpunosti shvatili zašto smo odabrali da iskusimo životne izazove. Kad se nalazimo u duhu, stalno smo svesni naše neraskidive veze sa svim drugim bićima. Znamo da smo jedno sa drugima i sa večnošću stvaranja. Nekvalifikovana saosećajnost i empatija predstavljaju suštinu naše prirode. Iako posедуjemo razdvojene identitete, mi ne osećamo kao da smo razdvojeni od drugih jedinki. Ovaj fundamentalni koncept čini se paradoksalnim za ljudski mozak, koji, prema svom dizajnu, doživljava iluziju razdvojenosti. Kad mi kao duše projektujemo deo energije u fizička tela, namerno ograničavamo naš fokus na onaj koji je svojstven tom telu, blokirajući time našu percepciju jedinstvenosti. Ta sposobnost sužavanja našeg perceptivnog opsega dozvoljava nam da planiramo živote u kojima igramo unapred napisane uloge i tako jedno drugom obezbeđujemo izazove. Nadamo se da ćemo na njih odgovoriti ljubavlju. Ukoliko smo sposobni da to učinimo, nakon našeg fizičkog života ćemo se vratiti duhu produbljenog razumevanja saosećanja, empatije i jedinstva koje smo privremeno zaklonili od sopstvene svesti.

Kao što ove priče ukazuju, planiramo životne izazove kako bismo postigli određene ciljeve. Jedan zajednički cilj je isceljivanje; pogotovo isceljivanje „negativnih“ energija koje su ostale nerasčene nakon prošlih života. Recimo, na primer, da je osoba tokom jedne inkarnacije bila zaokupljena strahom. To je posebno tačno ako je osoba umrla iskusivši veliki strah. Niskofrekventna energija straha ne može u potpunosti da se prenese u viskofrekventnu sredinu duhovnog sveta u kom boravi duša, međutim energetski talog ipak može da pređe u nju. Pojedinaac oseća tu zadržanu energiju i motivisan je da planira sledeći život u kom će ona biti isceljena izražavanjem ljubavi.

Takode planiramo izazove da bismo izbalansirali karmu. Karma je ponekad konceptualizovana kao kosmički dug, ali takode može da se opiše i kao neuravnotežena energija koju delimo sa nekim drugim pojedincem. Obično delimo karmu sa članovima naše grupe duša – drugima koji su na istom razvojnem nivou i sa kojima smo delili mnoge živote. U tim bivšim životima, istim dušama igrali smo uloge muža, žene, ćerke, sina, brata, sestre, majke, oca, voljenog prijatelja i smrtnog neprijatelja. (Sećam se istinite priče oca koji je svojoj maloj ćerki čitao priču za laku noć. Kada je završio, ona se nasmešila i rekla: „lata, sećaš li se kad si bio dete, a ja tvoja mama i kada sam ja *tebi* čitala priče?“)

Jedna duša u grupi je, na primer, mogla da ima inkarnaciju u kojoj je mnogo godina provela brinući se o nekome ko je bio fizički bolestan. Ako je duša koja je igrala ulogu negovatelja zatim isplanirala život koji u sebi sadrži izazov bolesti, duša koja je primila negovanje može da teži balansiranju energetske razmene tako što će joj ponuditi negu. U svom telu, međutim, nijedna od duša se neće setiti tog plana. Onaj ko je odabrao da bude negovatelj može da se oseti opterećenim potrebom da brine o drugoj osobi i možda čak da je doživljava kao kaznu za nedela iz prošlog života. Međutim, istina je da ne postoji kazna, već jednostavno želja za uravnoteženjem karme.

Slično tome, pošto igramo napisane uloge, mi nismo žrtve. Niko nije kriv; u stvari, *nema* krivice. Univerzum nas ne kažnjava tako što nam čini „loše“ stvari. Poput gravitacije, karma je neutralan, bezličan zakon po kome svet funkcioniše. Ako se sapletemo i padnemo, ne krivimo gravitaciju, ne smatramo da nas ona kažnjava ni da smo njene žrtve. Kad shvatimo da karma funkcioniše na isti način, nestaju osećanja krivice, žrtvovanja i kazne kada su u pitanju životni izazovi. Na njihovom mestu možemo da pronademo razumevanje onoga

što smo se nadali da ćemo naučiti i trajno poštovanje izazova koji proširuju naše duše.

Razumevanje karne nam pomaže da prevazidemo osudu, posebno kada su u pitanju oni ljudi koji su iskusili velike traume ili „prepreke“ poput zavisnosti od droge ili beskućništva. Ti pojedinci obično žive svoje inkarnacije i uravnotežuju energije iz prošlih života upravo kako su i planirali. Njihovi životi, koji se sa tačke posmatranja ličnosti ponekad nazivaju „promašenima“, često sa stanovišta duše predstavljaju nekvalifikovane uspehe.

Većina duša planira životne izazove koji će koristiti drugima. Ta želja predstavlja fundamentalni aspekt prave prirode nas kao večnih duša. Kada smo u duhu i svesni smo svog jedinstva sa drugima, doživljavamo služenje drugima kao osnovnu životnu svrhu i prilike da služimo doživljavamo kao čudesne blagoslove. Poput duša koje uravnotežuju karmu, mnogi od onih koji izgledaju kao da se bore sa životom u stvari čine usluge. Duša, na primer, može da planira da iskusiti alkoholizam kako bi drugi mogli da izraze saosećanje i tako dublje upoznaju sebe kao isto. Neke od najgorih osuda društva upućene su alkoholičarima i drugima koji nam daruju ova iskustva za kojima smo tragali. Kada bi samo veći broj ljudi toga bio svestan!

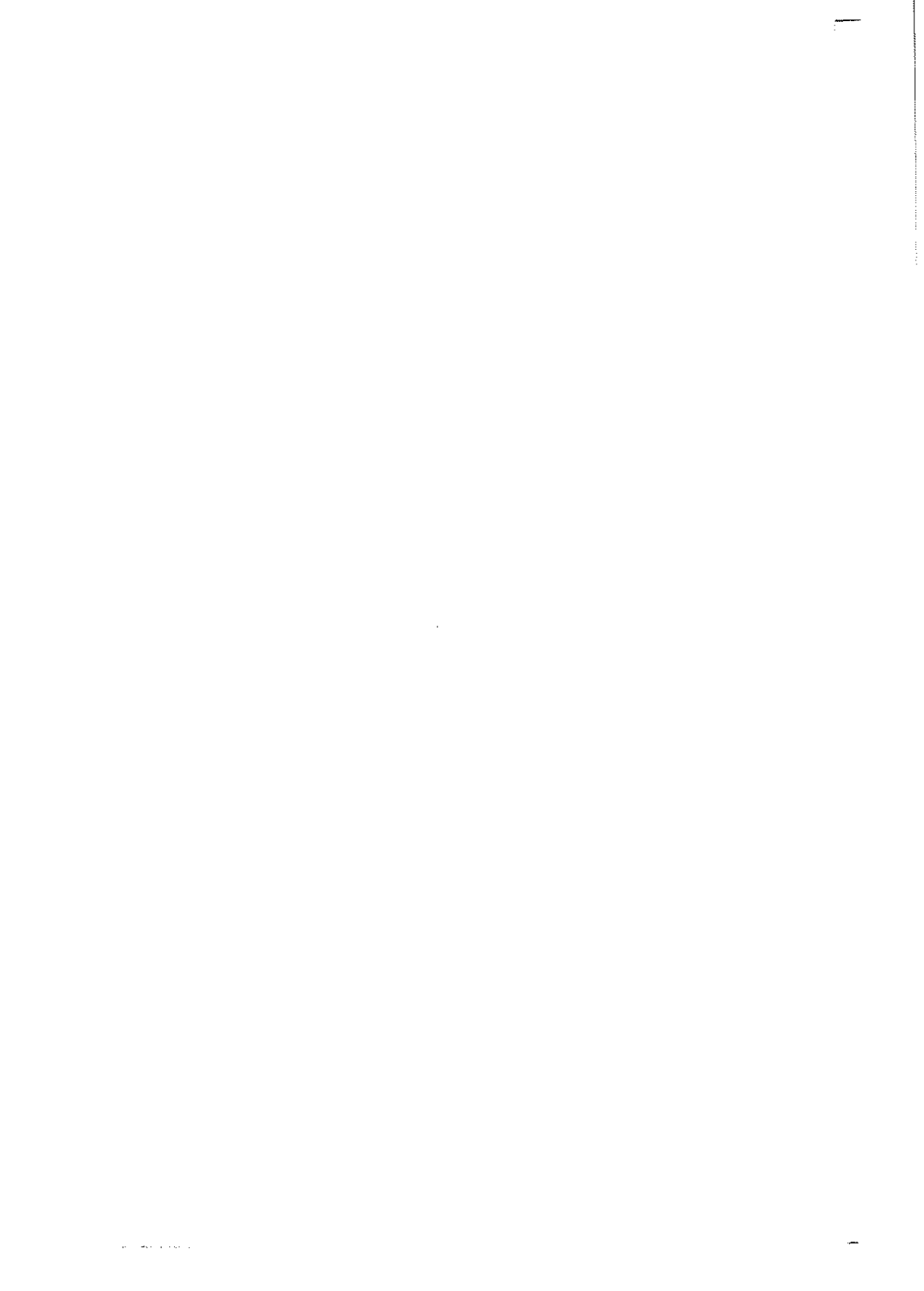
Svetlonosac je osoba čiji je životni plan posebno orijentisan ka služenju. U širokom značenju, ovaj termin se primenjuje na svakoga ko je posvećen pomaganju drugima. Iako neko ne mora da planira velike izazove da bi bio svetlonosac, mnogi od njih su upravo to učinili da bi savladali te izazove za dobrobit celog društva. Ovaj tip životnog obrasca nije ništa bolji (niti gori) od bilo kog drugog. Zaista, s obzirom na velik broj inkarnacija koje svako od nas planira, mnogi će u nekom trenutku zaigrati tu ulogu.

Prirodno, mi delimično planiramo životne izazove i u cilju sopstvenog razvoja. Kao duše, mi učimo mnogo između inkarnacija, ali lekcije postaju dublje ukorenjene u nama kada ih konkretizujemo u fizičkoj ravni. Učenje u duhu je slično učenju u učionici; život na Zemlji je polje istraživanja na kom primenjujemo, testiramo i uvećavamo to znanje – moćno iskustvo za dušu.

Konačno, bez obzira na poseban izazov koji je sadržavao, svaki životni obrazac koji sam ispitao zasnovao se na ljubavi. Svaka duša bila je motivisana željom da slobodno i bezuslovno daje i prima ljubav; čak i u onim slučajevima gde je pristala da igra ulogu „negativca“ da bi stimulisala razvoj druge duše. Mnoge duše je takođe motivisala želja da se sete ljubavi prema sebi. Doslovno, mi *jesmo* ljubav. Ova tvrdnja nije zasnovana samo na mojim istraživanjima, već i na direktnom, ličnom iskustvu – otkrovenju moje duše koju sam opisao u predgovoru. Životni izazovi nam omogućavaju da izrazimo sebe kao ljubav u svim njenim mnogim oblicima: empatiji, opraštanju, strpljenju, neosuđivanju, hrabrosti, ravnoteži, prihvatanju i poverenju; i da se tako dublje spoznamo. Naše zemaljsko poimanje nas samih u vidu ljubavi može, između ostalih vrлина, takođe da ima oblik razumevanja, iskrenosti, vere, volje, zahvalnosti i poniznosti. Ljubav je primarna tema prenatalnog planiranja, a iz tog razloga i primarna tema ove knjige.

U trenutku kada uđemo u fizičku ravan, mi predstavljamo ljubav koja je privremeno sakrivena sama od sebe. Kad se setimo ko smo u stvari, naše unutrašnje svetlo, naša ljubav zasja prema napolje da je svi vide.

Verujem da je to razlog zašto smo ovdje.

2. POGLAVLJE

Fizička bolest

SIDA JE JEDNA OD najstrašnijih bolesti našeg vremena. Dok pišem ove reči, više od milion Amerikanaca je HIV pozitivno, a više od četrdeset miliona ljudi širom sveta ima HIV ili SIDU. Od ove bolesti svakog dana približno umre osam hiljada ljudi. Tretman može da zahteva strašnu fizičku i emotivnu cenu, a stigma komplikuje i iskrivljuje odnose sa negovateljima i voljenima. Zar je zaista moguće da su neke duše želele da imaju to iskustvo?

Kad sam odlučio da pišem o prenatalnom planiranju, odmah sam znao da je fizička bolest jedan od životnih izazova koje ću ispitati. Pošto će se doslovno svako biće suočiti sa izazovom smrti, važnost ove teme bila je neporeciva. Želco sam da znam da li su duše pre inkarnacije izabrale da se suoče sa fizičkom bolešću. Posebno me je privlačilo jedno pitanje: Da li duše planiraju da imaju određenu bolest, i ako je tako, zašto?

Priča Džona Elmora

Džon pamti tačan datum kad se njegov život promenio: bio je to 23. januar 1997. Tog dana dijagnostikovana mu je SIDA. „Identifikovali su me prema šifri“, rekao mi je. Pitao sam se kakav je osećaj imati bolest koju društvo smatra toliko opasnom da se od pacijenta zahteva da umesto imena ima šifru. Uskoro ću saznati da je osnovna tema Džonovog života bio stid.

Džon je rođen 1956. u Livingstonu, u državi Alabama, gradu sa 2500 stanovnika, u vreme društvenog prevrata i rasne netolerancije na američkom Jugu. Kao dete, Džon, koji je poreklom sa Kavkaza, gledao je nove izveštaje o marševima u Selmi, gde su američki crnci koji su želeli da glasaju dočekivani vodenim topovima i nemačkim ovčarima.

Kao tinejdžer, Džon je svom ocu saopštio svoju seksualnu orijentaciju pokazavši mu kolumnu „Draga Ebi“ u kojoj Ebi čestita jednom muškarcu na prosvetćenom stavu prema homoseksualnosti svog sina.

„Šta pokušavaš da kažeš?“ upitao je Džonov otac.

„Pa... pokušavam da kažem da sam homoseksualac.“

Njegov otac se rasplakao. „Shvataš li da si ti Džon Elmor i da se loza prekida sa tobom? Mogu da te prevedem preko reke. Možeš da budeš sa ženom i da se zabaviš.“

U slučaju svoje majke Džon je pokušao da primeni drugačiji pristup. Jedna televizijska mreža je reklamirala specijalni dnevni informativni program posvećen intervjuima sa homoseksualcima. („*On je mlad. On je uspešan. I on je homoseksualac! Razgovaraćemo sa njim i sa njegovim roditeljima.*“) Džon je zamolio majku da ga podseti da gleda tu emisiju.

Dok je Džon gledao program u sobi, njegova majka je sedela nekoliko koraka dalje za kuhinjskim stolom. „Obavljala je

svoju radnju za otklanjanje stresa – igrala je pasijans“, prisjeća se Džon. „Svake četiri sekunde mogao sam da čujem pucketanje karata. Stavila bi jednu na sto i klik. Klik. KLIK. Zvuk je postajao sve glasniji i glasniji“, rekao je kroz smeh. Zamisljao sam napetost u vazduhu i izrazitu pažnju na licu Džonove majke dok je pokušavala da se koncentriše na karte.

„Potajno sam se nadao da će doći u sobu i sesti sa mnom, ali se to nije dogodilo“, tužno je rekao Džon.

Džonovi školski drugovi koji su znali njegovo seksualno opredeljenje, podsmevali su mu se. Zvali su ga „peško“ i maltretirali ga. Jednom prilikom ga je nastavnik pozvao u stranu i rekao mu: „Džonc, ti si muškarac, zašto se tako i ne ponašaš?“

Džon mi je rekao da je religijsko okruženje u kom je odrastao bilo isto tako netolerantno prema njegovom seksualnom opredeljenju.

„Kojoj si verskoj zajednici pripadao?“ upitao sam.

„Metodističkoj.“

„Šta metodisti misle o homoseksualnosti?“

„To je greh prema Bogu.“

„Kojoj je verskoj zajednici pripadala većina stanovnika Livingstona?“

„Baptističkoj.“

„A šta baptisti misle o homoseksualnosti?“

„Misle da ćemo goreti u paklu“, nasmejao se Džon. „Baptisti su na ratnom pohodu.“

„Džonc, ono što me zapanjuje“, rekao sam, „jeste činjenica da si se susretao sa stidom u ličnom životu, u školi, u porodici i u verskoj zajednici – i da si odabrao da se inkarniraš na mestu na kom je cela jedna populacija ljudi izvrgnuta javnom ruglu.“ Moje istraživanje je jasno pokazivalo da duše biraju svoje roditelje, kao i vreme i mesto svog rođenja. „Susretao

si se sa stidom i u privatnom i u javnom životu“, dodao sam. „Bilo ga je posvuda.“

„Posvuda“, složio se. „I nikada nije prestajao. Inkarnirao sam se u porodici koja me se stidela, na mestu punom stida, na području punom stida.“ Džon je takode rekao da su ga postidele grube reči većeg broja njegovih romantičnih partnera. Iako to tada nisam znao, taj aspekt Džonove prošlosti poprimiće mnogo veći značaj kada smo kasnije dobili informacije od Duha o njegovom prenatalnom planiranju.

SIDA je deo obrasca stida sa kojim se Džon ranije suočio na Jugu i iskusio ga iz prve ruke. Sumorno je rekao: „Bilo je to osećanje tipa ‚Pa, dobio sam što sam zaslužio‘“, kada je primio dijagnozu.

Uprkos osećanju da je zaslužio bolest, ipak je bio zaprepašćen. „Ušao sam u kombi. Sećam se da sam vozio ulicom, videvši ljude kako idu za svojim poslom. To nikada ne primećujete, ali ja sam ih *video*. Činilo mi se kao da se svi kreću kroz melasu. Prelazili su ulicu, ulazili u prodavnice i razgovarali na pločniku. Prolazio sam pored vatrogasnog centra. Vatrogasci su radili nešto sa svojom opremom. Podigao sam sve prozore. Počeo sam da vrištim: ‚*Zar ne znate da se ceo svet upravo izmenio?*‘ Za mene je zaista bilo tako.“

U jednom trenutku, Džon se jako razbolco. Dok je bio u bolnici, doživeo je iskustvo bliske smrti.

„Bilo je nekako maglovito“, rekao je Džon, „ali se sećam da sam bio u sobi. Bio je mrak. Bio sam okružen mnoštvom drugih ljudi. Atmosfera je bila kao na velikom koktel partiju. Nije bilo buke, ni razgovora, ali sam mogao da osetim da ima mnogo ljudi koji nisu iz istog domena kao ja. Osetio sam da mogu da im se pridružim ili da ne moram to da učinim. Maglovito se sećam kako sam izabrao da to ne učinim. Bila je to interna odluka, nešto poput: ‚Ne želim da ostanem‘.“

Džon je izabrao život. Ne samo njegov fizički nastavak, već i novi tip života.

„Nakon upoznavanja sa anđelom smrti počnete da cenite mesto na kom ste bili ranije“, rekao je Džon. „Prestao sam da se stidim. Jesam. Otkrio sam da, ma koliko sam bio blizu umiranja, nisam želeo da umrem.“

„Džone“, pitao sam, „kako ti je SIDA i iskustvo bliske smrti pomoglo da prevaziđeš stid?“

„Sa kojom drugom nevoljom sam mogao da se suočim, a koja bi predstavljala drugo putovanje kroz stid?“ odgovorio je. „Najbolji način odnosa prema svojim strahovima jeste da ih poljubite u nos i oni nestanu. Iskustvo bliske smrti pomoglo mi je da shvatim da Oni – sa velikim O – nemaju više nikakvu moć nada mnom. Svi znamo ko su Oni. Komšije i nastavnici i svi drugi ljudi koji s vremena na vreme izlaze iz podsvesti da mi sole pamet. Oni više ne postoje.“

„Sve što želim jeste da živim u istini“, dodao je.

„Džone, šta bi želeo da kažeš nekome ko se suočava sa stidom?“

„Reči poruge su u mom životu predstavljale čvrste, nepromenljive događaje. Šta radite sa čvrstim i nepromenljivim? Gradite na njemu.“

Džonova seansa sa Glenom Ditrih

Kao kanal, Glena Ditrih ulazi u trans u kojem kroz nju govori svest drugog bića. Neki kanali su u potpunosti svesni svake reči koju kroz njih izgovori kanalisani entitet; drugi imaju maglovitu predstavu o temi razgovora iako ne mogu da se sete tačnih reči. Suprotno tome, Glena se bukvalno ne seća tih razgovora. Nakon naših seansi interesovala se kako su prošle

i o čemu je bilo reči. Pošto je veoma brižna osoba, uvek je želela da zna da li su bile od pomoći.

Odmah je jasno kad Glenu počinje da kanališe. Njen glas lagano omekša, a ritam, ton i dikcija se primetno menjaju. Ponkad, kao u slučaju seanse sa Džonom, prisutno je nekoliko duhovnih bića koja govore kroz nju.

„Došlo nas je troje, pošto i vas ima troje“, počeo je kanalisani entitet. „Ne spadamo u materijalni svet, već smo iz duhovnog carstva – koje vi smatrate područjem iza vela. Dvoje od nas nisu bili u materijalnom obliku poput vašeg. Mi smo iz andeoskog carstva. Za vas ostajemo bezimni, pošto sva naša imena ne mogu da se izgovore. Zato se u vašim umovima pojavljujemo kao boje u nejasnim oblicima i više u vidu osećanja.“

Divio sam se činjenici da trenutno razgovaramo sa anđelima. Kroz Glenu smo doprli kroz veo do duhovnog sveta. U glasu tog anđela bilo je ljubavnosti koja je tešila. Njegov pozdrav podsetio me je da bića iz duhovnog sveta često komuniciraju sa nama putem osećanja i da medijumi često vide boje duhovnih bića i ljudske aure.

Bilo je uobičajeno da bestelesna bića tokom ovih seansi ne koriste imena. Svako biće, bilo fizičko ili ne, je energija. Izraz *energetski potpis* označava da svaka svest može da se identifikuje pomoću njene jedinstvene energije. Anđeli su mogli da prepoznaju Džona, Glenu i mene – kao i jedan drugog – pomoću te energije.

„Jedno od nas troje je doživelo mnogo inkarnacija“, nastavio je andeo. „I to biće će sada direktno da komunicira sa vama.“

„Da, u vašem svetu doživelo sam 867 inkarnacija“, rekao je drugi andeo. „To su trenuci koje sam proveo u ljudskim telima. Bilo je bezbroj slučajeva kada sam odabrao da pro-

vedem vreme svoje inkarnacije u telima koja nisu ljudska. Istina, odabrao sam da budem vodič jednom od vas (Džonu) kada se inkarnirao. Bili smo zajedno mnogo puta u mnogim inkarnacijama. Bili smo sestre. Bili smo majka i ćerka. Bili smo neprijatelji koji su ubili jedan drugoga. I bili smo bliski prijatelji.

Svaki put smo odlučili gde ćemo se sresti i u kojim okolnostima ćemo jedan drugom stvoriti prilike za prelepa razvojna iskustva. Mi smo zaista ono što se u vašem carstvu smatra srodnim dušama. Dve duše veoma slične vibracije – frekvencije na kojoj obojica imamo sličnu *boju i zvuk*.

Želim da ti kažem da se ponosim i radujem zbog mnogih koraka koje si preduzeo u ovoj inkarnaciji. Mnoge si stvari dokazao i mnoge energije podigao na viši nivo. Bio sam uz tebe. Ponekad sam išao ispred, ohrabrujući te u vremenima koja si smatrao najmračnijima. Da, moja energija ti je poznata. Želim da se setiš, dragi, lepote svoje duše, neverovatne svetlosti koja može da uđe u tvoje srce. Teško je biti ta svetlost kada većina onih koji te okružuju želi samo tamu. Samo pravi iscelitelj, pravi mudrac, ostaje među onima koji nisu prosvetljeni. Uzmi srce i ostani hrabar.“

Meni je anđeo rekao: „Čuli smo tvoja pitanja ali želimo da nam ih postaviš jedno po jedno.“

„Ivala“, počeo sam. „Da li je Džon pre rođenja planirao da u ovom životu iskusi SIDU, i ako je tako, zašto?“ Pred početak seanse Džon i ja smo se složili da ćemo početi sa najvažnijim pitanjem. On je, poput mene, nestrpljivo čekao odgovor.

„Da, svakako“, odgovorio je anđeo. „U ovom carstvu [duhovnom] nema snažnih energija koje ometaju napredak, koje ograničavaju mogućnost gledanja unapred. Meduvremena [periodi između inkarnacija] se provode u procenjivanju i

planiranju onoga što duša smatra svojim sledećim korakom, sledećim nivoom ili platoom. Odgovor na vaše pitanje je da.

Zaista, mi smo raspravljali o oslobađanju od genetskih roditelja i sistema ubedeñja grupe duša u kojoj se Džon smatrao delom porodice.“ (Kao što ćemo uskoro saznati, andeo je govorio o prošlom životu nekoga iz Džonove grupe duša. Tokom tog života inkarnirana ličnost je preduzela radnje zasnovane na strahu koje su prouzrokovale kompletan zaborav njenog porekla kao duše – nešto što nijedna duša iz Džonove grupe nije prethodno iskusila.) „Zaista, svi članovi grupe duša su se složili da će Džon poneti glavni teret i uprkos takozvanim ometanjima ili stvarima stvorenim iluzijom, on će početi da sija, postać ta svetlost i početi da vidi i razume istinu o sebi.

One duše koje su se okupile da pomognu jedna drugoj natopile su svoje ličnosti i doživljavanje Džona na način koji će da mu donose prepreke koje mora da prevaziđe kako bi mu njegova istina postala očigledna.“ (Kao što ćete videti iz dodatnog uvida medijuma Stejsi Vels o Džonovoj grupi duša koje su se prenatalno dogovorile da postide Džona i učine to delom njegovog životnog izazova.) „To je gotovo nalik trci sa preponama. Što više puta naiđeš na istu prepreku, lakše je preskočiš, propučeš ispod nje ili je zaobiđeš dok ona konačno postane nevažna. Kada Džon prestane da doživljava sebe kao manje važnog, manje voljenog, manje dostojanstvenog, manje svetog od ljudi koji ga okružuju, prepreke njegove ljudskosti će nestati.“

Ovim rećima andeo je preneo primarnu svrhu životnih izazova: da nam pokažu kako naše misli i osećanja kreiraju našu stvarnost. Izazovi su ogledala koji nam pokazuju naša osećanja u vezi sa nama samima. U tom smislu, to su darovi. Mudrost nam dozvoljava da ih kao takve prepoznamo.

„Zaista“, objasnio je andeo, „samo telo se koristi za osvešćivanje, za obasjavanje onog dela koji zahteva isceljenje. A zbog tako jakog uticaja na njegovu porodicu, duša i ovo [duhovno] carstvo uvedeno je tako silovitom i moćnom metodom da bi svi mogli da imaju koristi od otkrivenih istina. Da je postavljena neka druga prepreka, pobeda ne bi bila tako velika.“

U tom trenutku smo dobili potvrdu da je Džon izričito planirao iskustvo SIDI: ne samo u cilju sopstvenog razvoja, već i u cilju razvoja cele njegove grupe duša. Kao što su seanse sa drugim ispitanicima potvrdile, napredak koji mi kao ličnosti ostvarimo u ravni planete Zemlje širi se na naše pojedinačne duše i na svaku dušu u našoj grupi.

„Molim vas, možete li da mi kažete nešto više“, pitao sam, „o tome kako iskustvo SIDI: pomaže Džonovom razvoju?“

„U pitanju je potreba da se sagledamo kakvi zaista jesmo“, odgovorio je andeo, „i da verujemo u sopstvenu istinu i sopstveni identitet. To ima veze sa ubedenjem da je sva ljubav zaslužena, da je безусловna ljubav zaslužena. Dok uključena grupa duša odašilje samo uslovnu ljubav koja treba da se iskusi na određeni način – kroz konformizam, kroz tradiciju – [Džonov] nekonformizam navodi ih da povuku svoju ljubav. Na taj način formira se Džonov stav o njemu samom: da on ne zaslužuje безусловnu ljubav, već samo da bude voljen kad se ponaša na određeni način, kada izlazi u susret očekivanjima i odobravanju drugih. Dolazi do zbunjenosti i ličnost koja se formira u malom detetu postaje pocepana i razdvojena. U slučaju SIDI: radi se o razdvajanju želje za безусловnom ljubavlju i ubedenja da je osoba ne zaslužuje. Tako, do isceljenja dolazi i ono se završava u trenutku kad Džonova duša sine i Džonova ličnost vidi tu svetlost i poveruje da je to on sam.“

Andeo je lepo izneo srž duhovnog razvoja na zemlji: ljubav prema sebi se raspiruje kad prestanemo da razmišljamo o sebi kao o ograničenim, defektnim ličnostima i umesto toga se setimo da smo transcendentna bića. Prepoznavanje te unutrašnje svetlosti znači promenu naučenih obrazaca, a samim širenjem vidika, i fizičko zdravlje.

„Kako je Džonova duša planirala da ta svetlost sine i kako je znala da će se to dogoditi?“ pitao sam.

„Sve inkarnacije u vašem svetu“, odgovorio je andeo, „dizajnirane su tako da prođu kroz niže nivoe tame. Postoji vibracija mržnje. Vibracija odvojenosti od Boga, vibracija neprihvatanja, vibracija straha – sve te stvari postoje u njoj kao skriveni nivoi frekvencije koju bismo mi izjednačili sa zvukom. Njihov efekat na ljudsko telo nije spoznatljiv, nije ga moguće ni videti, niti meriti.

Vi koji se nalazite u tom carstvu verujete da ste to vi, da ste vi strah, da ste vi mržnja i neprihvatanje. I zato ste u stanju da ubijete jedan drugoga. Možete da se međusobno zlostavljate i iskorišćavate. Delujete na nižim frekvencijama. Kad duša uđe u telo, jasnoća većim delom nestaje i vi kao ljudsko biće počinjete da verujete da ste telo. Težite ka tome da se setite da ste duša. To je deo plana jer zaboravljanje božanskog porekla i prisecanje istine kroz mnoga iskušenja donosi veliku moć, učvršćuje ubedenja i podiže frekvenciju na više nivoe.“

(Džon će o ovome kasnije reći: „Ja sam tražio upravo tu vrstu moći. Činio sam primetne korake ka tome da se približim biću za koje znam da se nalazi u meni. Iskustvo SIDE mi je donelo ubedenje da je moje telo ugroženo, ali moja duša, moje biće i moja svest to nisu.“)

„Da li je ovo odgovor na vaše pitanje?“ upitao me je andeo.

„Da“, rekao sam, mada sam ipak želio da razumem kako je Džonova duša mogla da zna, ili zašto je osetila, da će njegov životni plan doneti takav ogroman napredak. „Da li su u Džonovom životu planirani posebni događaji koji će dozvoliti svetlosti njegove duše da sine i njegovoj ličnosti da je prepozna?“

„[Duša] je utisnula mnoge događaje i iskustva kojih se on možda seća ili ne seća kao sinhrono povezanih sa otvaranjem njegove svesti za tu svetlost“, odgovorio je andeo. „To je postepen proces. Ljudsko telo vibrira na veoma niskim frekvencijama. Otkrivanje istine počinje na višim frekvencijama. Telo nije sposobno da se brzo prilagodi višim frekvencijama. Zato ljudi sebi dozvoljavaju samo kratke upade na više frekvencije i na taj način navikavaju telo malo po malo, omogućavajući svojim ćelijama da akumuliraju svetlost i veoma postepeno pređu na više frekvencije.“

Andeo mi je pomogao da razumem kako fizička bolest stimuliše duhovno isceljivanje. Uprkos tome, pitao sam se zašto bi takvo isceljenje uopšte bilo potrebno. „Stid koji Džon pokušava da isceli – ubeđenje da ne zaslužuje bezuslovnu ljubav – odakle je prvobitno potekao? Kako je stvoren?“ pitao sam.

„Unutar krvne linije u grupi duša, stvoren je u pojedincu koji je bio deo organizovane verske zajednice. Bio je to veliki crkveni velikodostojnik. Ličnost te individue bila je podvrgnuta proračunatoj neravnoteži. Prilikom manifestacije u ljudskom telu, ta neravnoteža postala je mentalna bolest ispunjena mnogim strahovima. Dok je taj predak delovao na osnovu svojih strahova, oni su postali veoma moćno ukorenjeni, ne samo u njegovom telu, već i u telu njegovih potomaka.“

Tokom drugih seansi sam naučio da akcija na fizičkom planu konkretizuje emociju, čineći je dubljim delom našeg bića. Iz tog razloga su sledeće inkarnacije često namenjene

isceljivanju. Ono što je stvoreno na fizičkom nivou se najspremnije isceljuje na istom.

„Bio je to proračunat pad u tamu“, nastavio je andeo, „u vibraciju tako nisku koju ova grupa duša nikad ranije nije iskusi-la. Tako je u tom eksperimentu, genetski putem DNK, ovaj kôd [energija straha] prenet i on je zaista postao dalekosežan kôd koji su usvojile mnoge druge grupe duša, videvši da je korisno da sidu u niže nivoe frekvencije.“ Andeo je govorio o želji duša da iskuse suprotnost u cilju dolaženja do dublje samospoznaje. „Što je veća udaljenost bića od njegove stvarne suštine, ono tamnije postaje i njegova frekvencija je niža.

Kako grupa duša kroz inkarnacije napreduje kroz ovu sumornu i tešku energiju, ona se čisti. Ona ponovo spoznaje svetlost, istinu. Njena svest se stabilizuje. Kada konačno napuste mučan krug reinkarnacija i predu u druga carstva, ta bića nose sa sobom znanje da su potekla iz svetlosti. Da li je to odgovor na vaše pitanje?“

„Da, hvala“, odgovorio sam. „To zvuči kao da su duše u Džonovoj grupi pitale Džona da bude nosilac SIDE i da se on složio, a da su se druge inkarnirale u njegovom okruženju kako bi ga osuđivale, odbacivale i uskraćivale mu bezuslovnu ljubav. Da li je to tačno?“

„To je tačno“, odgovorio je andeo.

„To izgleda kao riskantan plan, jer je Džon mogao da usvoji ubeđenja svoje okoline da on u stvari nije vredan bezuslovne ljubavi.“

„Da, u mnogim inkarnacijama je to i učinio. To je put do isceljenja njegove duše.“

„Da li grupa duša nastavlja sa sprovođenjem tog plana do inkarnacije u kojoj individua zaključuje da *jest* vredna bezuslovne ljubavi?“

„To je tačno.“

Sad smo došli do bezvremenog problema ljudske patnje. Nisam želio da se andeo oseti izazvanim mojim sledećim pitanjem, ali moja sopstvena patnja je tokom života povremeno bila tako duboka da sam jednostavno morao da shvatim njenu neophodnost. Moja potreba za razumevanjem me je u mnogome podstakla da postavim ovu seansu.

„Zašto se to radi na taj način?“ upitao sam. „Zašto ne stvoriti udoban život sa mnogo bezuslovne ljubavi? Zar to ne bi bio lakši način da neko nauči da je zaslužuje?“

„Ravnoteža se postiže tako što ćemo iskusiti i svetlost i tamu“, rekao je andeo. „Sve individue koje se inkarniraju u vaše carstvo u nekim inkarnacijama iskuse i jedno i drugo. Neko može da odabere da bude pojedinac koji će da uništi čitavu populaciju ljudi. Neko može da izabere da zlostavlja decu. Sve te stvari stvaraju nivoć učenja i spoznaje. Ovo je istinski carstvo u kom postoji polaritet između dobra i zla. Pronalaženje ravnoteže između svetlosti i tame, dobra i zla, odvodi vas iz tog carstva, uklanja vam osećanje dvojnosti i umesto toga u vama stvara veru u Sve Što Postoji.“ Andeo je govorio o božanskoj prirodi i jedinstvu svega što postoji u kosmosu.

„Da li to znači da je Džonova grupa duša isceljivala stid pomoću prijatnih inkarnacija punih ljubavi i izazovnijih poput iskustva sa SIDOM?“

„To je tačno“, rekao je andeo. Balansiranje u procesu planiranja života zvučalo je utešno.

„Ranije ste spomenuli nižu frekvenciju.“ rekao je Džon, postavljajući sada svoje prvo pitanje. „Kako mogu da je povećam?“

„Tebi ću, Džone, reći da je najviša frekvencija u svemiru frekvencija ljubavi. Tajna je u tome da održavaš tu frekvenciju u sebi što je duže moguće i kada god je to moguće.“

„Šta biste rekli osobi sa SIDOM“, upitao sam, „koja pokušava da razume dublje duhovno značenje?“

„Ostanite otvorenog srca“, rekao je andeo nežno. „Sledite samo ono što dolazi iz srca i na taj način ćete omogućiti mnogo isceljenja na nivoima koji nadilaze vaše razumevanje.“

Slične reči ću čuti od Duha tokom mnogih sledećih seansi. Kad zatvorimo srca, blokiramo energije – primarno energiju ljubavi – i sprečavamo je da nas isceljuje. Iz tog razloga emocionalno stvrdnjavanje srca vodi njegovom fizičkom stvrdnjavanju.

„Zašto su duše iz Džonove grupe“, upitao sam, „odabrale baš njega za iskustvo SIDE?“

„Na njega je bio red“, rekao nam je andeo.

„Radi se samo o tome da je bio njegov red?“

„Da.“

„Šta je još važno da razumemo o tom iskustvu?“

„To je kuga vašeg vremena“, odgovorio je andeo, „koja ukazuje na obrazac mržnje prema sebi u ljudskom društvu, kulminaciju stoletnog i generacijskog odmicanja od Duha, od svetlosti i verovanja u sebe kao u telo, odvojeno od Svega što Postoji.“

„Da li je onda tačna izreka da SIDA isceljuje čovečanstvo?“

„To je tačno“, rekao je andeo.

Iako Džonova seansa nije bila prva u kojoj sam učestvovao, i mada sam već čuo kako Duh potvrđuje da su drugi ispitanici izabrali i planirali svoje životne izazove, ipak sam bio zapanjen onim što nam je bilo rečeno. Džon je *izabrao* iskustvo SIDE – i saznali smo *zašto*. Pitao sam se koliko ljudi sa SI-

DOM, ili bilo kojom drugom bolešću, smatra svoje stanje kaznom od Boga ili univerzuma, ili u najboljem slučaju oblikom besmislene patnje. Razgovor sa anđelima jasno je pokazao da, iako bolno, Džonovo iskustvo ima duboko značenje. U stvari, ono je transformišuće.

Džon je seansu opisao kao prosvetljajući događaj. „Shvatio sam da u meni ima mnogo više dobrote nego što sam želeo da priznam. Sad jače osećam svrhu nego što sam je osećao godinama.“ Takođe je rekao da njegova duša podstiče promene njegove ličnosti kao što krojač popravlja odelo. „Oznake krcdom nestaju, a odevni predmet postaje uobličeniiji. Duša je moj najčistiji mogući oblik.“

Uvid Stejsi Vels za Džona

Iako o njoj govorim kao o medijumu, Stejsi Vels, poput Glene, ima sposobnost kanalisanja. Povremeno njen duhovni vodič govori kroz nju, a ona se samo mutno seća onoga što je rečeno. U drugim slučajevima, njena svest ostaje prisutna i ona može da ponovi ono što on kaže ili da opiše vizualizovane slike ili senzacije.

Kao što sam objasnio u Uvodu, Stejsi ima neverovatnu sposobnost da vidi i čuje sesije prenatalnog planiranja. Često sam osećao da sam prenesen u drugi svet, da mogu da ispružim ruku i gotovo dodirnom prisutne duše. Svedočenje ovim razgovorima predstavlja pravi dar od strane Duha. Stejsi i meni, a naposljetku i svima koji čitaju ove reči, pružena je prilika da zavirimo u drugu dimenziju i posve ličan proces koji se u njoj odvijao. U njemu su duše razgovarale o svojim najintimnijim nadama po pitanju sopstvenog razvoja i povremeno otvoreno priznavale razočarenja iz bivših života. Stejsin vodič nije mogao da nam prezentuje ove informacije

bez pristanka duša koje su učestvovala u procesu planiranja. Sada im zahvaljujem na njihovoj otvorenosti i tome što su nas učinile delom tako intimnog iskustva.

Vremenom je postalo jasno da je Stejsin duhovni vodič biće na visokom nivou razvoja. Bila mi je čast da saradujem sa njim. Pošto je odabrao da se Stejsi predstavi u obliku muškarca, koristim zamenice za muški rod.

„Vidim prenatalni razgovor između Džona i njegovog oca“, počela je Stejsi. „Ove dve individue iskazale su jedna drugoj veliku ljubav. Obojicu ih vidim kao duše ali one u mnogome nalikuju telima koja one nastanjuju u ovim životima. Otac mu govori koliko ga voli. Očigledno da je Džon već odlučio da iskusi homoseksualnost. Govori se o iskustvu teške bolesti koja čak može da bude fatalna. Te stvari su već odlučene.“

Iako sam pre toga radio sa Stejsi, ponovo sam bio zapanjen dok je ponavljala razgovor od reči do reči:

Džonov otac: Neću da te postidim.

Džon: Moram to [reči pogrde] da iskusim. Trebam da čujem kako ih izgovaraš kako bi mi pomogao da se pronadem. Stid će ojačati moju volju i dati mi hrabrost koja mi je potrebna da se suočim sa svojom sudbinom.

Džonov otac: Dobro onda, pristajem da to uradim jer te volim. [Džonova majka se nalazi pored njegovog oca. Njegov otac poseže i privlači je k sebi.] Takode pristajemo da te štitimo.

Džonova majka: Pristajem da te volim i brinem o tebi, da bdim nad tobom tokom tvog života. Postoji mogućnost da te odbacim. To će mi veoma teško pasti; ipak, prihvaćiću taj izazov zbog tebe.

„Prethodni životi ticali su se pokušaja postizanja emotivne i finansijske nezavisnosti“, nastavila je Stejsi. „Džon je proveo četiri života zaredom u velikom siromaštvu, a jedan od njih odvijao se u zemlji Trećeg sveta. U njegovom stalnom stremljenju da se uzdigne do svog izazova, da stvori snažno i moćno osećanje sopstva, sklopio je dogovor sa svojim roditeljima i određenim drugim individuama da ga psihološki dotuku kako bi bio prisiljen da nađe snagu u sebi i izgradi sopstveni karakter.“

Stejsi je opisala klasičan životni plan učenja kroz suprotnosti. U sklopu takvog plana, individua pre rođenja bira da iskusi nedostatak onoga što on ili ona želi da razume i ceni. Komentarišući Stejsin uvid, Džon mi je kasnije rekao: „Verujem da sam odabrao potpuno suprotan način života od onoga koji zapravo želim [u sadašnjem trenutku, kao ličnost] kako bih spoznao saosećanje drugih ljudi.“ Veći deo svog života, rekao je, svoju patnju je smatrao kaznom za okrutnost prema drugim ljudima u prošlim životima. Sada zna da to nije tačno.

„Primam još nešto“, rekla je Stejsi. „Džon je izabrao ovo vreme da se otelovi kako bi iskusio revoluciju svesti i seksualnu revoluciju. Želeo je da živi u ovom vremenu, kao deo ove generacije, da bi mogao da iskusi oboje.“

„Takođe, tokom prošlih života nije mogao da se dobro kontroliše u romantičnim vezama, pa čak ni u odnosima sa svojom porodicom. Još uvek radi na tom problemu u

sadašnjem životu. Planirao je da dobije virus SIDA od nekoga koga je trebalo bolje da upozna pre odluke da bude sa njim i putem rizičnog ponašanja, a oba slučaja izražavaju nedostatak samodiscipline.“ Džon mi je kasnije rekao da je Stejsi pogodila pravo u cilj i da su mu „samokontrola i samodisciplina prilično stane“.

„Sada na seansi Džonovog prenatalnog planiranja vidim osobu koja mu je bila nastavnik“, rekla je Stejsi. „Ona je samu sebe identifikovala kao umetnicu. U sadašnjem životu kao njegova nastavnica, ona radi na osnaživanju svojih agresivnijih karakteristika kako bi uravnotežila umetnički temperament. U sebi je razvijala mušku energiju i dozvoljavala njeno ispoljavanje. Šta god da mu je rekla [što ga je postidelo] bilo je kroz njen sopstveni filter. Ona je bila savršena osoba za ovaj sporazum. Džon je nju poznao iz drugih veoma davnih prošlih života, koji su se odvijali u trećem ili četvrtom veku naše ere.“

Stejsine reči su me podsetile da naša duša traži uravnoteženje u svim stvarima, uključujući i ispoljavanje muških i ženskih energija. Neki ljudi koje sam intervjuisao su u prethodnim inkarnacijama imali poteškoća sa izražavanjem bilo muške ili ženske energije. Sledeći život isplanirali su tako da vežbaju ovu veštinu.

„Ima li još nekih razgovora sa ljudima koji su postideli Džona?“ pitao sam Stejsi.

„Rečeno mi je da Džonovi školski drugovi nisu srodne duše u smislu da je sa njima postigao dogovor na nivou duše“, odgovorila je, ponavljajući reči svog vodiča. „Ali su ih njihovi vodiči naveli da govore neke stvari. Njihovi vodiči funkcionisali su u skladu sa Džonovim. Date su im rečenice koje su trebali da izbrbljaju. Upravo sam pitala da li je tako bilo

svaki put kad se to dogodilo i rečeno mi je „Da, tako je bilo svaki put i oni se verovatno toga ne sećaju.“

Ova informacija me je iznenadila. Još nisam čuo da su duhovni vodiči vršili uticaj na ono što ljudi govore. Uprkos tome, to je odgovaralo drugim seansama u kojima sam naučio da naši vodiči marljivo rade na obezbeđivanju iskustava koja smo planirali pre rođenja, čak i kada su ona bolna. Iako je možda neprijatna ili teška za razumevanje iz perspektive ličnosti, ova ideja dobija posve drugačije značenje sa stanovišta duše. Kao duša, mi znamo da je život drama koja se odvija na pozornici zvanoj Zemlja i da može trajno da nas povredi toliko koliko rečenice jednog glumca povređuju drugog.

Pitao sam se ko je još u Džonovom životu možda pristao da ga postidi. „Šta je sa romantičnim partnerima?“ upitao sam.

Sejsi je napravila pauzu dok je prelazila na drugi deo sesije prenatalnog planiranja, na razgovor između Džona i muškarca koji je bio njegov partner u ranijem periodu ovog života.

Muškarac: Ne želim to da uradim. Ne želim da se odnosim prema tebi na taj način.

Džon: Ali ja to želim. Želim da izrekneš određene rečenice. Želim da zauzmeš određeni stav koji će me motivisati. Ja to želim.

„Džon želi da se uzdigne iznad ovih tvrdnji jer su to stvari koje je mislio o sebi tokom prethodnih života“, objasnila je Sejsi.

Džon: Volim te toliko da ću ti oprostiti. Neću to poneti u srcu kad ovaj moj život prestane. Neću te kriviti i

neće nastati nova karma koja bi od nas zahtevala još jednu vezu u nekom drugom životu u kojoj bih radio na opraštanju.

Muškarac: Takve izjave i takvo ponašanje su detinjasti. [Pauza dok razmatra Džonov zahtev.] Pristaću na to što tražiš, ali među nama mora da postoji ljubav. Moramo da iskusimo ljubav.

Kasnije, Džon mi je rekao: „I jesmo. Iskusili smo ljubav.“ „Vidim promenu ljudi“, nastavila je Stejsi. „Ovaj muškarac se okreće i odlazi sa drugima. Vode me na sastanak na kom će se *on* dogovoriti da od nekoga dobije HIV. On razgovara sa grupom duša koje će se sve razboleti od iste bolesti. Oni govore da će, pored njihovih individualnih lekcija koje će naučiti iz ovog iskustva, pristati da to učine kako bi naučili svoje roditelje važnoj lekciji o toleranciji i bezuslovnoj ljubavi. Za ovu grupu duša to prevazilazi lične probleme i prelazi u nešto veće. Vidim kako se ovaj muškarac okreće Džonu.

Muškarac: Ovo pitanje je veće od svake lične dobrobiti koja može da proizade iz ugovaranja ove bolesti. Možemo da naučimo naše starije, iskažemo im čast i pružimo im vrednu priliku da dožive iskustvo, uče i razvijaju se.

Džon: Slažem se, ali ja takođe treba to da iskusim kao deo mog otpora prema promeni i da bih na romantičnom planu naučio da više koristim inteligenciju i postupam mudro.“

Sad shvatam veličinu poduhvata Džonove grupe duša. Radile su za dobrobit masa. Namera im je bila da služe čovečanstvu

tako što će povećati toleranciju u svetu. Poneće teret društvene osude da bi oni koji im sude mogli umesto toga da odaberu da se izraze i spoznaju sami sebe kao bezuslovnu ljubav.

Stejsi i njen vodič pružili su jasnu sliku toga kako i zašto duša pre rođenja može da planira obolevanje od SIDA. Ali šta je sa pojedincima koji su oboleli od SIDA bez prenatalnog plana? Koja je uloga duše u tim slučajevima, ako uopšte postoji?

„Imala sam prijatelja koji je umro od SIDA, a da to nije planirao za ovaj život“, rekla je Stejsi u znak odgovora. „On je tako izabrao.“

„Izabrao na nivou duše ili na nivou ličnosti?“ upitao sam.

„Na nivou duše. Ali izabrao je dok se nalazio u fizičkom telu.“

„Dakle duša je želela da povuče svoju energiju iz te inkarnacije?“

„Da.“

„Zašto?“

„Moj prijatelj se osećao nevoljenim i tako je bilo od rođenja. Nije želeo da počini samoubistvo u smislu da sam sebe ubije. Želeo je da to uradi na taj način jer bi mu to obezbedilo mnogo ljubavi i pažnje tokom perioda bolovanja. Njegovo više sopstvo [duša] pristalo je da uradi to što je osećala njegova ličnost. Njegova ličnost je bila tako ispunjena tugom, nedostatkom opraštanja i kajanjem. Bio je to najjednostavniji način da duša napusti ovaj život.“

„Kako duša podstiče ličnost da dobije SIDA?“ upitao sam.

„Postojala su unapred postavljena ponašanja koja su dovela do lake prilike za odnos sa velikim brojem partnera“, odgovorila je Stejsi.

Još uvek nisam mogao da shvatim kako je to moglo da se desi.

„Ali to zvuči kao da je duša imala kontrolu nad tim da li će dobiti SIDU. Kako bi duša mogla to da kontroliše?“

„Kada noću spavamo, mnogo radimo na nivou duše. Ta odluka je donesena kada je on spavao.“

„Drugim rečima, ličnost tokom noći prelazi u astralno telo, sastaje se sa dušom i dogovore se da u budnom stanju uradi nešto kako bi dobila SIDU?“ Izraz astralno telo koristi se za opisivanje naše pojave u duhu. To je doslovan opis: naša astralna tela su načinjena od svetlosti.

„Da“, rekla je.

„Stejsi, mimo onoga što smo raspravljali sa Džonom, koji su glavni razlozi zbog kojih duše planiraju da tokom života iskuse teške bolesti?“

Iznenada se Stejsin govor usporio i postao promišljen. Po prvi put tokom ove seanse ona je kanališući citirala svog duhovnog vodiča. Kao da je znao da smo došli do kraja uvoda i želeo da podeli svoje zaključne primedbe.

„Postoje mnogi [razlozi], uključujući i nipodaštavanje sebe i sebičnost“, rekao je. „Ozbiljne bolesti mogu da služe pravljenju velikih modifikacija unutar bića i njegovog sistema verovanja, vrednosti i sudova. U nekim trenucima to predstavlja karmičko uravnoteženje.“

„Šta biste vi želeli da kažete ljudima koji su bolesni, koji brinu o nekome ko je bolestan ili pokušavaju da razumeju dublje duhovno značenje?“ upitao sam.

ristite mnogo ljubavi. I podsetiću vaše čitaoce da iako je bolest ili briga o bolesnima možda opterećujuća, to je stepenica ka nečem drugom. To je prečka na merdevinama razvoja.“

Džon je napravio brilijantan životni plan. Poput svih duša, Džon je imao izbor da se inkarnira bilo kada i bilo gde. Izabrao je mesto i istorijski period u kojem je stid u društvu odražavao stid u njegovom srcu. Izabravši američki Jug u vreme velike rasne netolerancije, dizajnirao je život koji će roditi duboko razumevanje stida – i konačno njegovo duboko isceljenje.

Stid u svetu oko Džona odražavao se i u njegovoj ličnoj vezi. Nije mogao da isplanira izazovnije okolnosti. Izabrao je mali grad u kome bi anonimnost bila nemoguća, zahtevajući tako od njega da prikrije svoju seksualnost. Okružio se pripadnicima verskih zajednica koji nisu prihvatili njegovu pravu prirodu. Izabrao je roditelje – članove svoje grupe duša – koji će ga aktivno i snažno osuđivati. Tim izazovima dodao je možda nasramniju bolest našeg doba: SIDU. Džon nije oslikao platno svog života utešnim bojama. Iirabro je izabrao smeće, vibrantne i često oštre boje da naslika dramatičnu sliku koja će ga ponovno probuditi u svojoj lepoti njegove duše.

Džonovi roditelji nisu ništa manje lepi od njega. Sa oklevanjem su odigrali uloge koje je od njih zatražio i za njih napisao, pri čemu im je jedina motivacija bila ljubav. Ista ljubav nagnala je bivšeg romantičnog partnera da prihvati jednako dramatičnu ulogu. Zaista, prihvatio je ulogu samo pod uslovom da on i Džon iskuse ljubav. Duše Džonovog netolerantnog oca, majke koja ga je osuđivala i partnera koji ga je postideo *jesu* ljubav. Iz tog razloga je Džonova rasprava sa njima tokom sesije prenatalnog planiranja bila usredsređena na ljubav kao motivaciju i kao iskustvo. Kad se Džon konačno

ponovo sjedini sa njima u duhu, zahvaliće im za uloge koje su igrali.

Duh je ljubav. Kosmos je ljubav. Mi smo ljubav. Kada pogledamo iza granica ličnosti u večne duše koje žive u nama, sećamo se ko smo zaista. Privremeni gubitak tog identiteta i njegovo posledično ponovno otkrivanje pruža duši dublju samospoznaju i samopoštovanje. Duša ovu vrstu oštrog kontrasta ne može da postigne niti razume bez fizičke inkarnacije. Na nivou ličnosti, ponovno otkrivanje sebe kao ljubavi rezultuje fizičkim i emotivnim isceljenjem koje je Džon počeo da spoznaje.

Ovo iskustvo donelo je dobrobit čitavoj grupi duša. Po završetku ovog života, Džon će se vratiti svojoj grupi duša sa bogatstvom osećajnog saznanja o stidu, posebno o tome kako on stoji u suprotnosti sa veličanstvenošću duše. Džon će tu mudrost podeliti sa svima u svojoj grupi. Ona će postati njihov deo i oni će zajedno napredovati na razvojnoj spirali. Patnja koju Džon izdržava za vreme svog boravka na Zemlji je prolazna; on i njegova grupa duša će steći mudrost za večnost.

Samoopraštanje je kamen temeljac Džonovog isceljenja u ovom životu. Drugima mora da oprostí zbog njihove netolerancije, ali veći izazov predstavlja opraštanje sebi zbog toga što je verovao da je ono što su drugi rekli o njemu istina. Kad je Džon saznao da je HIV pozitivan, osetio je da je zaslužio bolest. Dubina njegovog stida bila je neizmerna. Tek putem iskustva bliske smrti shvatio je da želi i zaslužuje da živi. Pre tog iskustva, Džon je bio daleko od bilo kakve svesti o svojoj unutrašnjoj vrednosti. Kontrast između tame i života kome se vratio pokrenuo je prisećanje. Više ga nisu definisale grube reči njegovog oca, osude nastavnika ili školskih drugova, niti stid izazvan ponašanjem bivših

partnera. Više ga nije definisala SIDA. Isceljujuće putovanje znači *prisećanje*. Džon se probudio iz svog susreta sa duhovnim životom sa unutrašnjim, intuitivnim sećanjem na svoju neizmernu vrednost. Tek kada hrabro prigrlimo tamu možemo da razumemo i u potpunosti cenimo svetlost.

Veći deo tame koju iskusimo na fizičkom planu predstavlja rezultat našeg verovanja u odvojenost. Verujemo da smo pojedinci, da se razlikujemo i da smo odvojeni jedan od drugog i od Duha. Verujemo, kao što je andeo rekao, da smo naša fizička tela. Ubedljivost ove iluzije koju pruža fizička inkarnacija nam je neophodna da bi nam omogućila bogate lekcije o duhovnom rastu. Da nemamo percepciju odvojenosti, životu bi nedostajala težina koja mu omogućava da nam bude učitelj, a nama bi nedostajala motivacija koja nam je potrebna da bismo bili učenici.

Iskusivši SIDA. Džon nam svima pruža priliku da dozvolimo svom istinskom sopstvu da izbije na površinu. Ovaj dar ponudili su i mnogi drugi koje smo najstrože osuđivali. Alkoholičar, zavisnik od droge, osoba zaražena HIV virusom – svako od njih nas je počastio prilikom da prevazidemo osudu ličnosti i postanemo živi izraz tolerancije i saosećanja. Džon i drugi članovi njegove grupe duša delimično su planirali životni izazov SIDA da društvo pouče ovim božanskim vrlinama. Umesto da ih osuđujemo, pre bismo mogli da zahvalimo takvim pojedincima na tome što nas podučavaju. Iskustvo SIDA ili bilo kog drugog životnog cilja u svrhu podučavanja drugih je gest nesebičnosti. U nekim slučajevima to može biti ravnoteža sa sebičnošću iz prošlih života. U svim slučajevima to je izraz ljubavi.

 Izražavanje ljubavi u trenutku kada je naša prava priroda sakrivena od nas – prema našem sopstvenom planu – predstavlja fundamentalni životni zadatak. Kad shvatimo da

ličnost predstavlja privremeni ogrtač, prihvatamo taj izazov i budimo se iz samoizazvane amnezije. Džon je smaknuo taj ogrtač da bi ispod njega otkrio večnu dušu punu beskrajne ljubavi.

POPUP DŽONA, DORIS JE ISKUSILA katastrofalnu bolest – rak dojke. Iako je njihova bolest različita, njeno poreklo i uloga u ličnom razvoju ličnosti su isti. Kao što ćete videti, Dorisin rak ponikao je u njenim mislima i osećanjima prema sebi, baš kao što je Džonova bolest nastala iz njegovih. Fizička bolest je tako otkrila njihove aspekte kojima je bilo potrebno isceljenje.

Dok pišem Dorisinu priču, prošlo je samo nekoliko dana otkako mi je bliska prijateljica saopštila da ima rak dojke. Ta vest me je zaprepastila: moja prijateljica je, otkad je znam, bila savršenog zdravlja. Iako je njena prognoza povoljna, trenutno se oseća veoma loš zbog hemoterapije. Odjednom je moja želja da razumem zašto se takve stvari dešavaju još veća nego obično. Mogu li da otkrijem nešto – bilo šta – što će pomoći mojoj prijateljici i ostalima koji se nalaze u sličnoj situaciji? Zašto su se moja prijateljica i Doris susrele sa ovim izazovom? Da li je Doris, poput Džona, izabrala prenatalno iskustvo teške bolesti? Ako je tako, zašto? Ako nije, može li Dorisin prenatalni plan da objasni zašto je dobila rak dojke i kako Doris može da se razvije zbog toga?

Dorisina priča

„Mogla je da vas dodirne veoma nežno, a zatim poput munje da vas udari tako snažno da vam slomi vrat.“

Ovako je Doris opisala svoju majku, alkoholičarku.

Ključni incident sa njenom majkom dogodio se kad je Doris imala šesnaest godina. Neiskusni i znatiželjni, Doris i njeni prijatelji nabavili su pakovanje kondoma. Odneli su ih u Dorisinu spavaću sobu, gde su ih gledali i igrali se sa njima. Konačno su odložili pakovanje u Dorisin pisaoći sto i zabravili na njega.

Nekoliko dana kasnije, Doris je došla kući iz škole zatekavši majku, pijanu, u svojoj sobi. „Izbacila je svu odeću iz mog ormara“, rekla je Doris. „Pet od mojih šest fioka bilo je na podu. Stajala je veoma dramatično sa rukom na poslednjoj fioci. Izvukla ju je, polomila, podigla pakovanje i rekla ‚Šta je ovo, kurvo?‘“ Nedeljama kasnije majka je nazivala Doris „kurvom“ i „droljom“.

„Mislila sam da je verovatno u pravu“, tužno je rekla Doris. „Još uvek sam bila devica, ali sam izašla i vrlo klinički se rešila svoje nevinosti, osećajući kako je ne zaslužujem. Nakon toga sam primila k srcu ideju da je seks jedino za šta vredim.“

Doris je usvojila i druge uvredljive komentare svoje majke. Prema sopstvenom opisu, u mladosti je nalikovala Doli Parton i nije bila predebeli. Uprkos tome, kad joj je majka rekla da je debela i neprivlačna, Doris joj je poverovala. Doris takođe pamti da ju je, dok se spremala za odlazak na koledž, majka upitala: „Želiš li na operaciju smanjenja grudi pre nego što odeš? Tada nećeš izgledati toliko nakazno.“

„Nikad niste znali šta će sledeće da uradi“, dodala je.

Doris se seća osećanja odvojenosti od svoje porodice koja nije nastala samo kao rezultat verbalnog zlostavljanja od strane njene majke, već i zbog toga što je njena porodica bila jevrejska.

„Uvek sam se osećala kao da sam ušla u pogrešan autobus. Imala sam osećanje da ne pripadam toj veri.“

Dok sam slušao njene reči, zbunila me je njena dečija reakcija. Zašto bi mlada devojka osećala takvo nepripadanje jedinoj veri kojoj je ikada bila izložena? Doris nije pomenula da su joj jevrejska ubedenja ili običaji bili nametnuti. Neočekivano ću uskoro otkriti odgovor.

Doris je primila prvu dijagnozu raka dojke u srednjim tridesetim godinama. „Otišla sam u kuhinju u kojoj je stajala moja cimerka“, seća se. „Pogledala sam je i rekla ‚Imam rak‘.

Ispustila je čašu u sudoperu i razbila je. Zatim mi je pritrčala i zagrlila me. Nijedna od nas nije mogla da poveruje u to.“

„Znala sam da ne umirem“, dodala je iznoseći činjenicu. Zapitao sam se kako je mogla da bude tako sigurna. To će, takođe, uskoro biti otkriveno.

Doris se podvrgla terapiji zračenjem i vadenju čvorova. Tokom operacije šalila se sa lekarom. Zamolila je hirurško osoblje da pusti određenu radio stanicu da bi mogla da čuje svoje omiljene rok bendove.

Nakon operacije, Doris je mislila da je rak njena prošlost. Dvanaest godina kasnije dijagnostikovao joj je rak obe dojke.

„Još uvek se nisam suočila sa sopstvenim osećanjima o sebi i pitanjem seksualnosti uopšte“, primetila je Doris. „Još uvek sam imala veoma jake napade samoosušivanja. Bila sam uspešan autor. Putovala sam svuda. Ali uvek je u meni bio pristan mali glas...“

Lekari su joj saopštili da situacija zahteva obostranu mastektomiju. Puno značenje njihovih reči pogodilo ju je nakon nekoliko dana.

„Doživela sam šok“, rekla je iskreno. „Iznenada su se u mojoj svesti pojavile reči *„Odseći će ti grudi“*. Uspaničila sam se i zaplakala.“

Uprkos strahovima vezanim za sopstveno zdravlje, Doris je pokušala da teši druge po pitanju njihovog.

„Imala sam običaj da sednem [u čekaonici kod lekara] pored onoga ko je bio najnervozniji. Jednoj devojci sam rekla: *„Čao, šta je tebi?“* Pogledala me je kao da imam tri glave i kazala: *„Imam rak.“* Rekla sam: *„I ja. Kakvog je tvoj ukusa?“* Spustila je gard i dobila volju da priča.“

Nakon obostrane mastektomije, Doris je osetila olakšanje. „Bilo mi je toliko drago što je gotovo jer više neću morati da

brincem. Neću zadržavati dah svaki put kad idem na mamogram.“

„Plašila sam se da pogledam u ‚nove devojke‘. Moj muž je rekao: ‚Dušo, izgledaš kao devojčica. Sve je OK.‘ Mnogo bolje pristaju mojoj građi. Gubitak grudi uklonio je par deformišućih naočara sa mojih očiju i mogla sam da sagledam sebe sa realne tačke gledišta. Sva moja mentalna muka je nestala.“

Dorisina osećanja prema sebi još su se više izmenila kada je saznala koliko ljudi se molilo za nju. Mnogi su joj uputili reči ljubavi i podrške, govoreći kako ih je inspirisala.

„Bio je to neoboriv dokaz toga koliko sam učinila, koliko života sam dotaknula“, rekla je radosno. „Više nisam mogla da poričem da sam dobra i brižna osoba koja je svetu donela ogromnu promenu.“

Za mene je to bio krešendo, ali tako ne mora biti za sve ostale.“

Doris sada može da vidi i druge načine na koje joj je bolest donela razvoj i isceljenje. „Nisam se osećala prijatno u vezi sa ženskom moći. Nisam joj verovala, jednostavno nisam verovala ženama. Nikad nisam naučila kako da igram manipulativne ženske igre – mrzim ih – ili da volim veličanstvenu odeću. Mrzim šminku. Ukoliko odem u kupatilo, neću popravljati puder i karmin. Ali [tokom bolesti] morala sam da tražim podršku od drugih žena. Počela sam stvarno da poštujem to od čega smo napravljene.“

„Doris“, upitao sam, „šta si naučila o tome ko si?“

„Ja sam jedan tvrd orah sa izvorom saosećanja za ljudske nevolje. Volim što sam ljudsko biće. Dobro naslućujem ljudsko iskustvo i dobro ga koristim. Zahvalna sam što ću moći to da koristim da ispružim ruku ka drugim ženama i kažem: ‚Hajde, predi taj most.‘“

Nikada se nisam osećala kao žrtva raka. Nikada nisam osećala kao da mi je to učinjeno. Osećala sam kao da sam to izabrala, uvek. Uvek sam tražila dar.“

„Doris, šta bi želela da kažeš nekome ko ima rak dojke?“

„Kad ljudima opisujem svoju obostranu mastektomiju i rekonstrukciju, kažem da je to bila sjajna operacija. Šest sati – tri za demoliranje i još tri za opravku karoserije. Kada čuju taj opis, većina ljudi počne da se smeje. Okreni na šalu. Igraj se time. Pleši sa time. Niko ne kaže da iz toga treba da iscedi i poslednju kap nesreće.“

Delimično sam odabrao da razgovaram sa Doris jer je jasnovida putem sluha; nadao sam se da će pribaviti informacije o sopstvenom prenatalnom planiranju. Ono što nisam predvideo bio je zapanjujući način na koji je iskoristila svoje jasnovide moći tokom našeg razgovora. Da bi druga veza sa duhovnim svetom bila obezbedena, u ovom istraživanju pridružila nam se medijum Stejsi Vels.

Od Doris sam očekivao da prenese reči duhovnih bića, najverovatnije njenih duhovnih vodiča, koje je čula. Zapanjio sam se kad je ušla u trans i odmah počela da kanališe. Još sam se više iznenadio kad sam saznao identitet bića koje je govorilo.

Kad smo počeli, osetio sam snažan talas energije u Dorisinom glasu. Kanalisano biće govorilo je tonom značajnog autoriteta. Sa prvim rečima, obrazac govora se značajno promenio. Dorisina ličnost očigledno više nije bila prisutna. Ona je otišla, a njeno mesto ispunila je nova i još neidentifikovana svest.

Dorisino kanalisanje

„Duša [Doris] se plašila sopstvene moći – danas bismo to zvali strahom od uspeha“, obznanilo je kanalisano biće. „Kombinacija te dve stvari može da bude veoma teška. Duša se sreće sa većim izazovom unutar ženske nego unutar muške strukture. Kada je nastanjena u muškom telu [u prošlim životima], u većini slučajevima bila je mačo u doslovnom smislu, u većoj ili manjoj meri civilizovan, ali definitivno verujući u to da su muškarci superiorniji u odnosu na žene. Kao rezultat toga, na obe strane jednačine stvorena je teška seksualna karma. Kada je u pitanju muškarac, on ne ceni žene i ne smatra ih sebi ravnima. Kada je u pitanju žena, za nju seksualnost često predstavlja prvu liniju odbrane – seks koristi kao oružje ili kao sredstvo za postizanje ciljeva.

Tokom ovog života, pružili smo priliku za aktiviranje okidača. Fizički oblik je preterano ženstven. Planirana je situacija između majke i ćerke u kojoj je majka bila veoma ljubomorna na ćerku i suočila je sa izazovom optužujući je da je lakog morala, čak i pre nego što je ova izgubila nevinost. U tom trenutku tas je mogao da prevagne na obe strane. Ova duša mogla je da pokaže majci da nije u pravu i da ostane nevinna tokom dugog vremenskog perioda. Ili da, kao što je to bio slučaj, poveruje da njena majka zna o njoj nešto što ona sama ne zna. Od te tačke u njenom životu uspostavila je obrazac svoje seksualnosti kao sredstva za postizanje ciljeva i često jedine robe nad kojom je osećala da ima kontrolu.

Zbog te situacije, njena predstava o sebi samoj bila je izuzetno zatrovana. To je zatim postavilo drugi izazov u okvirima moći i uspeha. Verovala je da ne može uspešno da uradi ništa što u svojoj podlozi nema seksualnost. Odaslali smo

rak kao središnju tačku onoga što se dešava kad osoba odbija ispravnu seksualnu energiju.

Ova ličnost je znala da neće umreti od prvog slučaja raka i zato se podvrgla operaciji i zračenju uz malo ili nimalo straha. Ali gađenje nad sobom i problemi sa predstavom o sebi time nisu bili otklonjeni. Stoga smo odaslali drugi slučaj raka koji je prouzrokovao krizu vere koja je ipak prevaziđena.

Kada se gađenje nad sobom sjedinilo sa starenjem, a njeno učenje istovremeno urodilo plodom i kada je ona otpočela svoje životno delo, odlučeno je da je najbolje da stvari koje su izazivale porugu, bol i gađenje budu uklonjene kako bi ona mogla nesmetano da nastavi svoj rad. Zato je primila [drugu] dijagnozu, a u tom trenutku je doktor smatrao da odstranjivanje obe dojke predstavlja najmudriji potez. Odgovor na ovaj korak bio je izuzetno pozitivan i mi smo zadovoljni.“

U svom iskustvu sa kanalisanjem otkrio sam da svako duhovno biće ima određenu energiju. U ovom slučaju osećao sam veliku snagu. Moć te energije bila je sjedinjena sa kratkim ali razumljivim objašnjenjem koje je dato. Ovo biće je bilo svesno šire slike i iznelo je sve sa određene emotivne distance, pa ipak, u njegovom glasu je bilo i brige. Jedno je bilo sigurno: Dorisino telo je reagovalo na njena osećanja prema sebi samoj. Naše ćelije čuju naše misli i odgovaraju na njih.

Da je moj intervju sa Doris bio među prvima u mom istraživanju, mogao sam da pomislim da je Doris bila kažnjena zbog toga što je poverovala majci ili što je odbila „ispravnu seksualnu energiju“. Međutim, znao sam da nije tako. Ono što iz perspektive ličnosti može da izgleda kao kazna, sa stanovišta duše predstavlja priliku za razvoj. Kao što je anđeo u Džonovoj priči rekao po pitanju njegovog osećanja stida, bolest služi „da obasja svetlošću područje koje zahteva isceljenje“. S obzirom na lični razvoj koji je Doris opisala, čini

se da je, poput Džonovog, njeno telo reagovalo kao odskočna daska za povećavanje samosvesti.

Izazovi koje je kanalisano biće upotrebilo nagoveštavaju da je veliki deo tog iskustva bio planiran, iako još nisam imao ideju zašto. Ali pre nego što sam nastavio ispitivanje na tu temu, želeo sam da saznam sa kim razgovaram.

„Nekoliko puta ste upotrebili reč *mi*“, rekao sam. „Ko je *mi*?“

„Mi smo nadduša. Mi objedinjujemo sve ličnosti. Ličnosti ne umiru. One su deo velikog hora. Pregledamo ih sa našim vodičima dok planiramo život u vidu trodimenzionalne slike ili kolaža.“

Pošto sam znao da duša sadrži sve ličnosti iz svih inkarnacija, razumeo sam da se izraz *nadduša* koristi kao sinonim za pojam *duša*. Ova izjava me je šokirala; nisam mogao ni da pomislim da će Doris kanalisati sopstvenu dušu. Iz tog razloga Doris mi je pružala izvanrednu priliku da direktno razgovaram sa dušom o planovima za inkarnaciju. Pošto sam saznao sa kim razgovaram, usredsredio sam se na značenje Dorisinog raka dojke.

„Da li sam dobro razumeo da su lekcije koje je Doris mogla da savlada da bi sprečila rak dojke bile ljubav prema sebi i ispravna upotreba seksualne energije?“

„To je tačno, a tu je i elemenat prihvatanja ženske forme bez osuđivanja.“

„Koje stvari u njenom životu su planirane da je nauče te tri lekcije i da spreče rak dojke?“

„Ključni incident je bila epizoda sa njenom majkom alkoholičarkom kada je imala šesnaest godina. U tom trenutku je karma bila neutralna. Ali kada je prihvatila majčinu definiciju sebe kao kurve i osobe koja ne vredi više od toga, pošla je poznatim putem. Nije ni pokušala da ustanovi da li njena majka možda greši.“

„Da li je taj incident bio isplaniran sa dušom njene majke pre njenog rođenja?“

„Da.“

Dorisina duša je upravo potvrdila nešto sa čim sam se sreo mnogo puta, uključujući i Džonovu priču: oni koji nas najviše izazivaju čine to za naše dobro. Uloge su dogovorene pre rođenja, a duša koja igra „mučitelja“ čini to iz ljubavi i često odlaže sopstveno učenje za neki drugi život da bi nam omogućila razvojno iskustvo koje nam je potrebno.

„Zašto ste prilikom planiranja ovih života izabrali tri lekcije na kojima ćete raditi?“ upitao sam.

„Ova duša je veoma kvalitetna kao učitelj i kao vođa. Ali kao što smo objasnili, kada se nalazi u muškoj inkarnaciji, seksualnost se često koristi za odbacivanje onih koji se razlikuju. Nedostatak ljubavi prema sebi predstavlja manju pretnju koja u muškoj inkarnaciji često ne dolazi na red za raspravu. Želimo da obezbedimo završavanje karmičkih krugova u sledeće tri ili četiri inkarnacije. Zato je ovaj život bio toliko pun.“

„Rekli sta da ste izazvali epizode sa rakovima dojke. Kako ste to uradili?“

„Pokrenuti su određeni parametri. Zamislite polugu u preciznom mehaničkom uređaju. Mi je postavljamo u ravnotežu koja može da se održava pomoću pozitivnih misli i prihvatanja ili može da se naruži pomoću toksičnih misli i osećanja. Toksične misli i osećanja promenile su biohemijske reakcije organizma i omogućile rak.“

„Da li je postojala genetska predispozicija za rak dojke koji je bio izazvan obrascima mišljenja?“

„Da, ali ako pogledate pretke oba njena roditelja, do ovog trenutka nije bilo slučaja te vrste obljenja. Međutim, mutacija je moguća.“

„Čini mi se da ste rizikovali prilikom sprovođenja ovog plana u delo jer je Doris na rak dojke mogla da odgovori negativno. Mogla je da postane besna ili ogorčena.“

„U životu nema prolaza ili pada. Jednostavno se radi o izboru lekcije. Prihvatili bismo sve mogućnosti. Nijedna ne bi bila pogrešna.“

 Ovde je Dorisina duša otkrila perspektivu koju ću čuti još mnogo puta. Sa stanovišta duše nijedan događaj ili postupak nije „loš“. Sve je jednostavno privremeno iskustvo i svako iskustvo nas nečemu uči i nudi seme razvoja.

„Kad planirate život, pokazuje vam se najverovatniji put, zar ne?“

„Da. Pokazuje nam se, recimo, glavni pravac auto-puta. Označeni su takode izlazi, [sporedni] putevi i skretanja. Sve je to deo puta. Osoba ne mora da pređe svaki santimetar asfalta.“

„Da li su vam takode prikazane scene iz života u kojima je Doris odgovorila negativnije nego što je to učinila u ovom životu?“

„Da“, rekla je Dorisina duša. „Iz tog razloga nema rizika. Ono što se ne dogodi u jednoj dimenziji dogodiće se u drugima, ukoliko je potrebno.“

„Druge dimenzije... Da li su one fizičke?“

„To su realne dimenzije. Da li možete da ih dodirnete? Verovatno ne. One nisu snovi, osim ako i ovo nije san. Jednako su stvarne kao i ova, iako je izraz *fizičke* ograničavajući.“

„Da li postoje druge dimenzije za svaku odluku koju osoba donese? Ako je tako, to bi značilo da ih ima beskonačno mnogo.“

„Smatrate li da univerzum nije dovoljno velik da ih smesti?“

„Verujem da jeste“, rekao sam. „Ali kako vi kao duša možete da iskusite beskonačno mnogo izbora i beskonačno mnogo dimenzija?“

„Mi ne doživljavamo sebe ograničenima. Zato ima mesta za sve to. Kada niste u [linearnom] vremenu, nema potrebe za žurbom. Nema vremena za nju.“

Duša je izraz „*nema vremena*“ upotrebila namerno, kako bi istakla da je vreme aspekt naše fizičke dimenzije. Ono je iluzija, nastavno sredstvo, način za doživljavanje određenih iskustava koja nisu moguća bez njegovog doživljaja.

Veoma je značajan komentar da duše sebe ne doživljavaju ograničenima. Misao je doslovno kreativna, kako u duhovnom carstvu, gde se manifestuje odmah, tako i u fizičkoj ravni gde misli postaju fizički stvarne ukoliko njihova frekvencija i snaga dovoljno traju u vremenu. Verovanje – posebno verovanje da nismo ograničeni – daje snagu mislima. Kombinacija usredsređene misli i vere u sebe kao u neograničeno biće dovoljna je da pomera planine.

Zanimao me je odnos između dimenzija u kojima je Dorisina duša bila aktivna bez ograničenja. „Da li na Doris koja se nalazi u ovoj dimenziji utiču druge Doris koje su napravile različite izbore u drugim dimenzijama?“ upitao sam.

„Da, to je moguće.“

„Kako bi to moglo da se dogodi?“

„To najviše zavisi od prosvetljenja. Ako je osoba jako ukorenjena u ovu dimenziju, to je, ako će vam biti lakše da razumete, kao da pokušavate da dotaknete nekoga kroz nekoliko slojeva zimske odeće. Kad je osoba svesnija svojih međudimenzionalnih mogućnosti, lakše ju je dotaknuti i time joj omogućiti razumevanje drugih mogućnosti.“

„Možete li da date primer uticaja koji je Doris iz druge dimenzije koja je načinila drugačiji izbor izvršila na Doris u ovoj dimenziji?“

„Kada je primila prvu dijagnozu, ona je bez ikakve osnove znala da neće umreti. To se možda desilo zbog uticaja iz di-

menzije u kojoj je rak bio ozbiljniji i gde je smrt nastupila. Mi ne težimo ponavljanjima. Zato je postojala unutrašnja svest da smrt od ovog raka nije planirana u ovoj ravni.“

„Pomenuli ste tri lekcije koje je Doris trebalo da nauči: ispravnu upotrebu seksualne energije, prihvatanje ženske forme i ljubav prema sebi. Možete li da objasnite kako je iskustvo sa rakom pomoglo Doris da nauči ove stvari?“

„Doris je pomoću tog raka otkrila da u slučaju kada osoba mora da se koncentriše na isceljenje, seksualnost ne predstavlja sporedni ‚talenat‘. Na površinu izbijaju kreativnost, hrabrost, odlučnost, prihvatanje prilike, vera u druge. Kada su um i srce puni tih osećanja, seksualnost korišćena kao oružje biće sklonjena u stranu i zaboravljena.

Prihvatanje ženske forme. Doris je sada shvatila značenje izreke da ‚forma sledi funkciju‘, da forma ne služi samo da bi izrazila njen pol i seksualnost, da je sekundarne polne karakteristike ne čine više ili manje ženom, niti više ili manje poželjnom. Zato je njen emotivni naboj prema sopstvenom telu oslobođen.

Dok se borila sa svojim rakom i tako inspirisala druge, njena slika u očima drugih ljudi koji su od nje dobili hrabrost i ljubaznost dozvolila joj je da shvati da ljubav prema sebi mnogo znači.“

„Ranije ste rekli da želite da rešite sve karmičke dugove u sledeća tri ili četiri života. Šta se događa posle toga?“ upitao sam.

„Ona će biti veoma zaposlena. Taj fragmenat duše mora da obavi mnogo podučavanja.“

„Da li će se to podučavanje odvijati u duhovnoj dimenziji?“

„Ne, govorimo o fizičkoj dimenziji. Baš kao što je lakše učiti u čistom i urednom okruženju, duša može potpunije da

poučava kada nije ometena sopstvenim karmičkim zadacima. Na posletku će ova duša zauzeti mesto duhovnog vodiča, mada ima još mnogo da nauči i shvati u ljudskoj ravni.“

„Da li uopšteno važi da ličnost možda može da nauči određene lekcije na manje bolne načine, a ukoliko ih ne savlada, izazovi postaju veći?“

„To je uobičajen postupak iako želimo da istaknemo da nije i jedini. Postoje napredne duše koje su voljne da prihvate velike izazove, iako karmički nemaju potrebu za njima. Ali su voljne da predstavljaju podsticaj, osnovu, prepreku koja će poslužiti kao okidač drugima koji će, suočavajući se sa sopstvenim karmičkim poteškoćama, odgovoriti kako bi savladali sopstvenu lekciju.“

„To mene, kao pisca ove knjige, stavlja u težak položaj“, rekao sam. „Nisam siguran da će izjava da su dobili rak ili se suočili sa nekim drugim životnim izazovima jer nisu savladali lekcije u prethodnim prilikama, biti ljudima od posebne koristi. Sa druge strane, ako stvari funkcionišu na taj način, moram to da kažem.“

„Nesavladanu lekciju ne treba smatrati neuspehom“, rekla je Dorisina duša. „To pre treba da bude shvaćeno kao izbor da se ona savlada na drugačiji način. Sve može da bude predmet osuđivanja i sve može da se posmatra bez osude i sa osećanjem.“

„Mogu li da se umešam?“ upitala je Stejsi koja je do tog trenutka slušala u tišini.

„Biće nam drago“, rekla je Dorisina duša.

„To [životnu lekciju] duša odabere pre ulaska u ovaj život, zajedno sa mogućim ishodima. Zar duši nisu poznata grananja izbora tokom sesije prenatalnog planiranja?“

„To je tačno“, potvrdila je Dorisina duša. „Tokom faze planiranja nema straha od neuspeha, jer nema odvajanja. Pošto

žive u svetu dualizma – mi nasuprot njih, dobro nasuprot zlu – ljudi smatraju da ukoliko ne krenu određenim putem, neki drugi put mora biti manjkav, da osoba nailazi na poteškoće jer je pala na ispitu. Mi kažemo da je duša koja je odabrala taj drugi put veoma snažna, zrela i hrabra.“

„Čini mi se“, primetio sam, „da duša često uči ličnost – koja je njen deo – nečemu što duša već zna. Na primer, bilo je reči o ljubavi prema sebi kao o jednoj od Dorisinih lekcija. Moj koncept duše kaže da duša *jest* ljubav. To je kao da učite sebe nečemu što već znate. Možete li mi pomoći da to shvatim?“

„Da“, rekla je Dorisina duša. „Duša zna da je sve jedna celina ali odbacuje to [znanje] da bi mogla da oseti samoću i naučila da se vrati Kući. Takođe, lekcije koje ličnost donosi duši se ukljuuju u razumevanje šireg ljudskog iskustva. Iako duše znaju da su ljubav i da su voljene, da bi naučile puno značenje toga, one stiču iskustvo nedostatka ljubavi, tako da bi mogle da razumeju sve aspekte ljubavi prema sebi i sagledaju je sa svih strana.“

Ove reči podsetile su me na anđela u Džonovoj priči, koji je rekao da je Džon iz istog razloga želio da iskusi nedostatak ljubavi. Čini se da su i Džon i Doris osmislili životne planove učenja kroz suprotnosti.

„Šta će se desiti nakon što se Dorisin život završi?“ upitao sam. „Da li je ispravno reći da će se njena energija ponovo sjediniti sa vama, dok će ona istovremeno zadržati svoju individualnost?“, Ja sam to tako razumeo na osnovu drugih razgovora sa Duhom.

„Da. Određeni aspekti ličnosti se gube prilikom transformacije, ali što se neko [dok je u telu] više približi sopstvenoj duši, to lakše zadržava svoju ličnost.“

„Dakle, da li je onda ispravno reći da je jedna osoba bila neka druga osoba u prošlom životu?“

„Postoje fragmenti duše koji se sele iz jedne ličnosti u drugu. Na primer. u ovom [Dorisinom] telu postoji značajan fragment duševne iskre koji se pre devdeset godina nalazio u telu jednog nemačkog vojnika.“

Raspitao sam se o novoj temi. Na osnovu mnogih istraživanja bilo mi je poznato da duše mogu simultano da imaju više od jedne zemaljske inkarnacije. „Koliko fizičkih inkarnacija vi trenutno imate?“

„U ovoj ravni dve.“

Ovo otkriće me je nateralo da se zapitam koliko je života njena duša proživljavala u duhovnim dimenzijama. „A koliko ih ima na drugim ravnim?“ upitao sam.

„Beskonačno mnogo. One se radaju i umiru, rastu i blede kad dođe trenutak spajanja.“

„Koliko svog vremena, ako mogu da upotrebim tu reč, posvećujete nadgledanju dve ličnosti na Zemlji i da ih vodite?“

„Stalno smo u kontaktu. Uvek postoji veza sa ljubavlju i saosećanjem, ali ličnost je tu da pokupi sopstvene informacije i da ih vrati nazad.“

„U kojim još aktivnostima učestvujete?“

„Mi, takode, služimo kao vodiči i mentori drugima, i tražimo za sopstvenim sjedinjenjem sa Apsolutnim. Postoje mnoga iskustva koja ne mogu da se izraze ljudskim jezikom, niti ljudi mogu da ih shvate.“

„Da li vaš razvoj zavisi od toga koliko dobro fizičke ličnosti savladaju svoje životne lekcije?“

„Ne radi se o tome koliko dobro ih nauče. Radi se samo o tome šta vraćaju nazad. Što više informacija donesu, mi – to nije baš sasvim tačno, ali ćemo reći – to brže zavišavamo ono čemu stremimo.“

„Da li sam dobro razumeo da ste tokom planiranja Dorisinog života mogli da izaberete bilo koji vremenski period i geografsku lokaciju?“

„Vreme je mreža, a ne linija. To je tačno.“

„Kako i zašto ste izabrali Sjedinjene Države ovog doba?“

„Bilo je to u dogovoru sa drugim dušama. Pošto je taj deo našeg plana bio fleksibilan, pristali smo na Sjedinjene Države. Uz aspekt podučavanja koji se od ove duše traži, Sjedinjene Države su logičan izbor pošto pružaju više slobode i širu fizičku sferu od mnogih drugih država. Ova duša naginje ka boravku u zemljama koje predstavljaju prvi plan datog vremenskog perioda. Na primer, nemački oficir je bio deo pada nemačke imperije. Engleski vitez je imao ulogu u vreme Rata ruža koji je promenio vladajuće dinastije. Bilo je i drugih života koji nisu bili u prvom planu. Onaj koji se odvijao neposredno pre ovoga bio je relativno skroman život u gradu Čikagu. Kada je duši namenjena veća uloga, naša i njena prednost jeste da je smestimo u područje koje poseduje najviši stepen svetske pažnje.“

„Ali mogli ste da odaberete Atlantidu, drevni Egipat ili SAD 3000. godine.“

„Da.“

„Da li ste takode mogli da odaberete drugu fizičku planetu?“

„Da, ali smatramo da ova duša vrlo dobro funkcioniše u dvonožnoj ljudskoj formi i zato je Zemlja njena omiljena školska zgrada.“

Stejsi se umešala: „Vidim delove života u Nemačkoj. Ovo iskustvo sa rakom dojke je takode služilo da pomogne delu ličnosti iz te inkarnacije da uništi osećanje krivice.“

„To je tačno“, rekla je Dorisina duša. „Postoje dve lekcije iz tog života koje su direktno vezane za ovaj. Prva je jaka crta antisemitizma zbog koje se ličnost [Doris] inkarnirala u jevrejskoj porodici, a ipak nikada nije osećala da joj pripada. Nakon spoznaje, život u Nemačkoj – karmički čvor – je razrešen.“

To je takođe bio život u kom je ona kao muškarac imala velike poteškoće u intimnim odnosima sa ženama. U životu nemačkog vojnika postojale su tri važne žene. Prva je bila devojka [koju je srećo] u svojim ranim dvadesetim, koja mu se jako dopala i spram koje je gajio određene nade, ali su te nade bile veoma grubo raspršene. Postojala je i druga situacija fizičkog pražnjenja kada je ova ličnost bila inženjer u Africi, nakon koje je ostao ogroman osećaj krivice i gadenja nad sobom zbog prelaska rasne barijere. Treći incident se dogodio sa devojkom sa kojom se verio mesec dana pre pogibije. Zanimljivo je da ukoliko biste stavili fotografiju verenice pored mentalne inkarnacije ove ličnosti [Doris], otkrili biste da verenica i ona veoma nalikuju.“

„Zar ta ličnost u Nemačkoj nije bila deo ratnog ljudstva, pilot?“ upitala je Stejsi.

„Jeste“, rekla je Dorisina duša.

Stejsi je objasnila: „Rak dojke seže u prošlost da bi odstranio osećanje krivice zbog oduzimanja života nevinih. Ono je bilo potisnuto kod individue za života, iako su ta osećanja bila prisutna. Tek nakon prelaska u smrt, ličnost nije mogla sebi da oprostí do te mere da je morala da iskaže sav emotivni teret.“

„To je tačno“, potvrdila je Dorisina duša.

Stejsini uvidi su nam obezbedili poslednje komadiće slagalice. Osećajući da sam u potpunosti shvatio zašto je Doris morala da prođe kroz tako teško iskustvo, postavio sam još jedno pitanje.

„Šta biste rekli nekome kome je upravo dijagnostikovan rak dojke, a ne vidi dublje duhovno značenje i pita se: „Zašto bi mi Bog radio tako nešto?““

„Sve je stvar izbora. Sve je stvar percepcije. Ne želimo da kažemo da ličnost nema prava da oseća strah ili krivicu, ali sve to, pa čak i najveće poteškoće, su date i u sebi imaju

moćno seme razumevanja i lepote. Iskustvo raka dojke može da podigne čula na viši nivo, da ljudima da život koji inače ne bi bio takav da su ostali zdravi, možda može da probudi snagu i talenat koji nisu znali da poseduju. Ako osoba vidi iak kao okrutnost, tada ne može da ga prevaziđe. Već je poražena. Ako može da ga posmatra sa neutralnog stanovišta na isti način na koji može da posmatra požar: pozitivno, negativno ili neutralno, ona je bolje opremljena da čuje lekciju koja joj se saopštava.

Bolest predstavlja ne-volju. Ona je konačna manifestacija emotivnih i mentalnih problema. Ona jednostavno predstavlja drugi nivo učenja.

„To nije pitanje krivice. To nije kazna. To nije nedostatak Božje ljubavi, ljubavi vašeg vodiča ili vaših anđela. To je deo ljudskog postojanja, kao što je potreba za snom, kao što je toplota i hladnoća. Dok čovečanstvo uči da se izlaže nivoima viših vibracija, bolest više neće služiti svrsi i zato će njena učestalost biti smanjena.“

„Ivala vam na današnjem razgovoru.“

„Ivala vama što ste nam omogućili da predajemo na drugom mestu. Vi ste celoviti. Mi smo celoviti.“

Dorisina sesija prenatalnog planiranja

Nakon razgovora sa Dorisinom dušom zamolio sam Stejsi da pristupi Dorisinoj sesiji prenatalnog planiranja.

„Nalazim se u sobi sa mnoštvom duša.“ počela je Stejsi. „Usredsređujem se na Doris i njenu majku. Majčina duša pristaje na žrtvu. Ona je zaista vrlo ljubazna i darežljiva duša, ali pristaje da igra ulogu koju je za nju namenila [Dorisina duša]. Postoje određeni aspekti ličnosti majke, koji se u njoj nalaze zbog njenog sopstvenog razvoja, ali se vodi razgovor

o tome kako će majčina duša da omekša neke svoje delove, a otvrdne druge, da bi pomogla Doris da postigne ono što treba. Stalno čujem da se pominja reč *žrtva*, pošto ona odlaže neke od svojih većih ciljeva za neki naredni život.

Šanse za dobijanje raka su predstavljene Doris kao nus-proizvod određenih izbora koje bi mogla da napravi prilikom rešavanja karmičkih pitanja. To joj je izneseno i u razgovoru i na tabli. Vidim kako Doris gleda u pod. Vidim njena tri duhovna vodiča kako stoje oko nje. Na podu vidim tablu. To je dijagram puta koji ona mora proći i preokreti koji mogu da se dese tokom njega. On pokazuje posledice koje uzrokuju određeni izbori.

Vidim Doris kako potvrdno klima glavom da razume koncept koji oni predstavljaju. Vidim kako ona zaista pristaje da prođe kroz iskustvo raka dojke ukoliko do njega dođe i kako se slaže da ono služi kao alarm za buđenje.

Rečeno mi je da Doris dolazi iz grupe učitelja. To je njena primarna svrha i ona želi da služi drugima.“

Poput Džonove bolesti, Dorisin rak dojke nastao je od njenih misli o sebi samoj, mislima koje su bile izazvane događajem koji je planirala pre svog rođenja. Poput talasa koji se razbijaju o obalu, naše misli snažno zapljuskuju naša tela. Kako plima pomera svako zrno peska, tako se naše misli kovitlaju unutar i oko svake naše ćelije, namećući im energiju koju nose. Iako nam se možda čini da se naše misli javljaju u znak odgovora na fizičku realnost, one je u stvari stvaraju. U svojoj ljudskoj formi, svaka ćelija predstavlja individualnu svest koja odgovara glasu uma. Taj glas odzvanja našim telima poput vike u planinskom kanjonu, a naše ćelije se odazivaju na poziv.

Kad planiramo naše živote, svesni smo moći kojom misli mogu da utiču na tela koja ćemo da nastanjujemo. Takode znamo da naši odgovori na planirane izazove mogu da uzmu oblik misli koje stvaraju bolest. Iz tog razloga su i Doris i njena majka pokazale veliku hrabrost u planiranju svojih života. Doris je težila ka tome da isceli svoju narečenu energiju gadenja prema ženama i ženskoj formi, a majka je težila ka tome da omogući to isceljenje. Iz perspektive duše, grube reči njene majke izrečene su s ljubavlju jer su odražavale aspekte Dorisine ličnosti kojima je bilo potrebno isceljenje. Pre rođenja Doris je znala da će je te reči boleti. Takode je znala da njena reakcija na njih može da dovede do raka dojke. Njena hrabrost i želja za samoisceljenjem bile su tako velike da je odabrala taj životni plan, ne uprkos tim izazovima već zbog njih.

Postoje mnogi tipovi štetnih reči i načina na koje jedna osoba može da postidi drugu. S obzirom na to šta je želela da isceli, Doris nije slučajno izabrala telo nalik Doli Parton, ni stalne komentare njene majke na račun njene telesne težine i veličine grudi, niti glavni incident sa njenih šesnaest godina i pogrdre rečima *kurva* i *drolja*. Dorisin životni obrazac predstavlja poseban oblik izazivanja na ljubav prema sebi. Majčini komentari o njenom izgledu i karakteru bili su dizajnirani da ukažu Doris na određene sudove koje je zastupala u prethodnim životima. Kao što je Dorisina duša rekla, tokom prošlih života žene nisu bile poštovane, niti smatrane sebi ravnima. Energija tih stavova mogla je biti oslobođena i isceljena biranjem ljubavi prema sebi nasuprot majčinih osuda. Kada je Doris umesto toga odabrala da internalizuje reči svoje majke, okidač – planirani potencijal za rak dojke – je aktiviran. Kao što postoje mnogi oblici verbalnog ranjavanja, takode postoje

i mnogi oblici raka. Razvoj raka dojke nije bio ništa slučajniji od bilo kog drugog aspekta Dorisinog života.

Kako nam je Dorisina duša saopštila, njen rak ne predstavlja ni neuspeh ni kaznu. Iz perspektive ličnosti, patnja je loša, a brzo učenje je bolje od polaganog. Za dušu nema nijednog „lošeg“ iskustva, a vreme koje joj je potrebno da bi naučila nešto kao što je ljubav prema sebi nije od nikakve važnosti. Duša je uvek svesna svoje večne prirode i funkcioniš u dimenzijama u kojima nema linearnog vremena. Posledično, duša se brine o razvoju, a ne o vremenu koje je za njega potrebno.

Dvojnost koju vidimo u svetu – ispravno/pogrešno, dobro/loše – stoji u značajnoj suprotnosti sa neutralnošću duše. Iako ličnost naginje ka tome da sudi o svemu što reka života pored nje nosi, duša mirno sedi na obali i razmišlja, posmatrajući sa neutralnim saosećanjem i bez osude. Duboki unutrašnji mir nastaje kao rezultat prisjećanja te neutralnosti. Svrha ove knjige je velikim delom da olakša pomak od svesti usredsredene na ličnost na svest usredsredenu na dušu. Ovaj pomak znači postavljanje zaštitne izolacije od potencijalno štetnih životnih događaja. Ova izolacija ne sprečava te događaje, ali može da umanjí patnju koja nastaje kao njihov rezultat. Za ličnost, osuda predstavlja prirodnu posledicu patnje. Za dušu, patnja je prirodna posledica prosuđivanja. Kada se probudimo i prisetimo se da smo besmrtna duša koja ne može da bude povredena, mi odbacujemo naše osude životnih izazova. Umesto njih mi prihvatamo neutralnost koja smanjuje patnju i uvećava radost.

Prilikom proširivanja svesti o sebi sa koncepta ličnosti na koncept duše, darujemo sebi tačnije razumevanje nas samih. Takođe premeštamo fokus sa bola uzrokovanož životnim izazovima na mudrost i razvoj koje oni nude. Videli smo besmisao,

a sada vidimo svrhu. Tamo gde smo videli kaznu, sada vidimo dar. Ono što smo doživljavali kao teret, sada doživljavamo kao priliku. Nikada više nećemo biti žrtve života, već postajemo primaoci mnogih blagoslova.

Andeo iz Džonove priče rekao nam je da SIDA leči čovečanstvo. Slično tome, iz perspektive duše Dorisin rak predstavlja oblik isceljenja, a ne bolest. Kada su Džon i Doris odbacili gadenje prema sebi i umesto toga odabrali ljubav, olakšali su svakoj osobi na zemlji da osudu svoje ličnosti zameni ljubavlju prema sebi. Tj. stvorili su vibraciju ili rezonancu ljubavi čije širenje daleko nadmašuje njihovu neposrednu sferu. Kaže se da trepet leptirovih krila može da izazove olujne vetrove na drugoj strani zemaljske kugle. Na isti način, Džonova i Dorisina odluka da vole sebe ima dalekosežne energetske efekte. Prilikom pomaka iz perspektive ličnosti u perspektivu duše, prisećamo se istine koju smo znali pre rođenja – da naša dela, reči i misli utiču na celi svet. Prevazilaženjem izazova koje smo planirali pre rođenja stvaramo rezonancu koja leči čovečanstvo.

Prilikom planiranja naših života biramo „saradnju“ sa drugim dušama koje veoma volimo i koje vole nas. Poput Džonovih roditelja, Dorisina majka je pre njenog rođenja znala da će ući u bolan konflikt sa svojim detetom. Samo bi duša koja je istinski volela Doris i koja je bila posvećena njenom razvoju pristala da ponese teret njene ljutnje. Na taj način su naši najveći mučitelji često oni sa kojima delimo najviše ljubavi kad se nalazimo u Duhu. Kada se ovaj život završi, Doris će zahvaliti svojoj majci na razvoju koji je podstakla, a Dorisina majka će zahvaliti Doris na pruženoj prilici da služi. Zahvalnost prema onima koji su nam nametnuli najveće izazove – i tako najviše podstakli naš razvoj – predstavlja perspektivu nivoa duše koju možemo da usvojimo dok se još nal-

azimo u telu. Kada napravimo taj izbor, iz naših života uklanjamo krivicu. Kada nema krivice, oprostaj postaje moguć, a sa oprostajem nastupa i isceljenje.

Kako je Stejsi istakla, duša Dorisine majke pristala je da odloži svoj razvoj da bi pomogla Doris. Za duše je uobičajeno da odlažu sopstveno učenje kako bi služile drugima. Na nivou ličnosti teško je zamisliti da nam neki od onih koji nas „maltretiraju“ u stvari čine uslugu. Još je teže shvatiti da taj tzv. maltretman od njih zahteva žrtvu. Ti koncepti, koji su nam pre rođenja toliko poznati, bivaju zaboravljeni prilikom inkarnacije. Kada ih se prisetimo, spoznajemo sebe dublje i to na načine koji nisu mogući bez fizičke inkarnacije.

Doris je maksimalno iskoristila svoje izazove. Želela je da nauči da voli sebe. To je učinila internalizujući ogromnu količinu ljubavi koju su joj prijatelji i porodica pružili tokom bolesti. Želela je da poštuje žene na način koji nije bio zastupljen u prethodnim životima. Iskusi oblik raka koji je gotovo jedinstveno ženski, Doris je bila prisiljena da se za emotivnu podršku obrati ženama. Uvidela je njihovu snagu i počela da ih poštuje zbog nje. Želela je da iskusi seksualnost sa više ljubavi. Potreba za izlečenjem raka isprovocirala je u njoj lične talente poput kreativnosti i hrabrosti. Kada se usredsredila na njih, Doris više nije imala ni potrebu niti želju da koristi seksualnu energiju kao što je to činila nekad. Kada se vrati Duhu, radovaće se lepoti ovog života. Patnja će se činiti samo trenutkom u „vremenu“; mudrost će biti njena zauvek. Kada konačno zauzme svoje mesto među duhovnim vodičima, ljudi koje će voditi imaće koristi od nje. Među njima možemo biti vi ili ja.

Malo stvari u životu su zaista ono što se čini, a mnoge su suprotne. U Džonovoj i Dorisinoj priči, videli smo da je bolest isceljujuća. Na isti način, osećanja bespomoćnosti, koja su

često rezultat suočavanja sa ozbiljnom bolešću, u stvari predstavljaju nusproizvod života koji je dizajniralo biće ogromne moći. Naša moć da planiramo sopstvene živote i stvaramo iskustva razvoja kome težimo je neizmerna. Ta moć obuhvata i planiranje života koji sadrži fizičku bolest. Mi smo samo kao duše svesni te realnosti. Kao ličnosti, gubimo je iz vida – prema planu – dok nas bolest ili neko drugo životno iskustvo na nju ne podseti. Tada se prisetimo da samo najmoćnija od svih bića mogu da stvore obmanu sveta u kome izgledamo bespomoćni, sveta bogatog čudesnim prilikama za ponovno otkrivenje sopstva i posledični povratak moći.

3. POGLAVLJE

Rađanje hendikepirane dece

ROĐENJE HENDIKEPIRANOG DETETA PREDSTAVLJA jedan od najbolnijih izazova sa kojim osoba može da se suoči. Pored želje da njihova deca budu srećna i zdrava, roditelji prirodno žele da ona takode imaju bolje živote nego što su ih imali oni sami. Kada se dete rodi sa hendikepom ili ga kasnije razvije, često postoji ljutnja na univerzum. Pitamo se, zašto se to dešava nevinom detetu? Roditelji koji dobiju hendikepirano dete mogu takode da krive partnera ili sebe zbog „kvarnih“ gena. Njihova bol je duboka.

Kad sam odlučio da istražim ovaj životni izazov iz perspektive roditelja, javila su se nova pitanja. Ako su neke duše planirale da budu hendikepirane od rođenja, verovatno je da su uskladile svoje životne obrasce sa obrascima svojih roditelja. Da li, tada, duše u stvari pristaju da budu roditelji hendikepirane dece? Ako prave takve planove, da li *žele* to iskustvo ili je to više stvar pristanka na plan druge duše? Ako se radi o ovom drugom, kakvu dobrobit, koja bi takvu patnju učinila vrednom sa stanovišta duše, to iskustvo nudi?

Priča Dženifer Stjuart

„Znam da sam izabrana zbog svoje i njihove dobrobiti“, rekla je Dženifer, majka troje dece od kojih je dvoje hendikepirano. Govorila je sa potpunim ubedenjem.

Moj sin Rajan ima šesnaest godina. Boluje od Aspergerovog sindroma. To je novo ime za bolest koja u stvari predstavlja visokofunkcionalni autizam. On takode ima bipolarni poremećaj i PNP [poremećaj nedostatka pažnje]. Bipolarnost, koja se nije manifestovala do adolescencije, uključuje nagle promene raspoloženja u opsegu od ‚Srećan sam, sve je divno.‘ do ‚Nalazim se u dubinama pakla.‘ kada je u pitanju depresija ili strašan bes.

Moj mladi sin Bredli ima jedanaest godina. On ima ozbiljniji oblik pravog autizma. Takode ima veoma retko oboljenje očiju, okularni albinizam, što znači da je po svemu albino osim po očima.“

Dženifer je razvedena sedam godina i sama podiže dečake. Objasnila mi je da decu sa Aspergerovim sindromom često nazivaju „malim profesorima“ jer se fiksiraju na jednu ili dve stvari koje ih interesuju. U Rajanovom slučaju to je vreme i politika. On obožava svoju radio stanicu koja se bavi vremenskom prognozom i putem elektronske pošte dnevno komunicira sa sinoptičarom na lokalnoj TV stanici. Takode redovno šalje elektronsku poštu političarima, savetujući ih.

„Pokazujem mu sve pozitivne stvari“, rekla mi je Dženifer. „Kažem: ‚Imaš sposobnosti koje niko drugi nema.‘ Ako upitate većinu ljudi kada su poslednji put bili na pregledu kod oftalmologa, odgovoriće vam: ‚Mislím da je to bilo prošle godine.‘ Moj sin će reći: ‚Bilo je to 24. maja [prošle godine].‘ ‚Talentovan je za pamćenje datuma“, kaže ona ponosno.

Poput druge dece sa Aspergerovim sindromom, Rajan ponekad govori monotono i izbegava kontakt očima. Kao rezultat toga, druga deca ga izbegavaju. Nedavno je Dženifer vodila Rajana kod psihoterapeuta.

„Pitala ga je da li ima prijatelja. Rekao je da nema. Pitala je da li je ikada imao prijatelje. Rekao je da nije. To mi je slo-milo srce“, rekla je tiho.

Dženiferin sin Bredli za komunikaciju koristi otprilike dvadeset reči. Donedavno je komunikacija bila ograničena na potvrđne ili negativne odgovore na pitanja. Bredli takode komunicira jezikom znakova. Od trenutka kada je Dženifer shvatila da je Bredli slep do trenutka kada mu je dijagnostikov-an autizam prošle su dve godine. „Bog nam je dao vremena da svarimo jednu stvar pre nego što je poslao drugu“, rekla je Dženifer. „Uvek sam mu bila zahvalna na tome.“

Kada je bio mladi, Bredli je doživljavao ispade nasilničkog ponašanja, često udarajući glavom o predmete. Postajao je posebno izbezumljen kada bi se desilo nešto neočekivano. Kada je Dženifer sa njim išla u nabavku namirnica, doživljavao bi napad ukoliko bi se ona vratila do prethodne gondole. Jedini način sprečavanja napada bio je da obide redom sve gondole do kraja, a zatim da se ponovo vrati do svake, ali obrnutim redosledom. Takode je saznala da ne može da kupuje gorivo ako je Bredli u kolima. Kada je ugasila motor, on je pomislio da izlaze iz kola. Pošto nisu izašli, dobio je napad.

Poput svog brata, Bredli je posedovao neobičnu sposobnost. „Talentovan je za muziku“, rekla je Dženifer. „Neverovatan je. Može da čuje pesmu jednom ili dvaput – ,Treperi, treperi mala zvezdo' ili pesmu kluba Mikija Mause – i da je odsvira na klavijaturi.“

Dženifer mi je rekla da se u početku suočavanja sa hendikepima svojih sinova plašila da zaplače.

„Zašto?“ upitao sam.

„Mislila sam, ako zaplačem, neću nikada prestati.“

„Dženifer, da li ste ikada upitali Boga zašto?“

„Ne, nisam jer sam znala da postoji razlog. Nekako, negde duboko u sebi, mora da sam znala nešto o autizmu. U srednjoj školi sam učila psihologiju. Prikazivali su crno-bele filmove o autizmu. Bila sam fascinirana. Ponovo sam slušala psihologiju na koledžu i pisala rad o autizmu. Kad sam čula da će o tome biti snimljen film [Kišni čovek], nisam mogla da dočekam da ga pogledam. To je bilo davno pre nego što sam dobila Bredlija. Moja duša me je nekako podsvesno pripremala za to. Znala sam. Od svih stvari koje su mogle da me veoma zanimaju...“

„Pomenuli ste da ste delom bili izabrani zbog svoje sopstvene dobrobiti. Šta je to?“

„Strpljenje. Morala sam da se naučim tolikom strpljenju. I ne bih nikada srela sjajne roditelje koje sam srela. Grupu za podršku na Internetu. Nikada ne bih upoznala određene ljude, mesta i saznala određene stvari.“

„Šta ste naučili o sebi?“

„Oduvek sam znala da sam jaka ličnost, ali ovo samo potvrđuje rečenicu: ‚Jao, Dženifer, pa ti stvarno mora da si od čelika.‘ Ne samo da funkcionišem, već sam i potpuno mirna. Kada moj otac, koji je veoma brižan, kaže: ‚Šta će se desiti sa Bredlijem ili Rajanom kad ti umreš?‘ odgovorim mu: ‚Tata, postoji samo sadašnjost.‘ Stvari o kojima ljudi brinu se obično ne dese.“

Zamolio sam Dženifer da priča o svom trećem detetu, Sari, koja ima dvadeset tri godine. Rekla mi je da su Sara i Bredli veoma slični, da oboje imaju plavu kosu, iako je niko drugi u porodici nema. Takođe su rođeni na isti datum. Ta „slučajnost“ koja mi tada nije ništa značila, kasnije će se pokazati značajnom tokom Dženiferine scense sa medijumom.

„Sara ih je uvek obožavala [Bredlija i Rajana]“, rekla je Dženifer. „Pokušavala sam da svakom od njih posvetim pažnju, ali to je teško. Kada je u pitanju pažnja, ‚normalna‘ deca ponekad izvuku deblji kraj motke. Pitala sam je. Rekla je: ‚Ne, nikada se nisam osećala zapostavljenom. Uvek sam znala da im je tvoja pažnja potrebna.““ Dženifer i ja ćemo uskoro otkriti da Sarino prenatalno planiranje objašnjava njen izuzetno pozitivan stav.

Dženifer oseća da je pažnja koju je posvetila svojim sinovima bila izuzetno važna za način na koji se oni suočavaju sa svojim izazovima. Na primer, Bredli je pre godinu dana napravio izuzetan pomak.

„Konačno je dobio svoj DinaVoks programirani aparat za govor“, uzbuđeno je rekla Dženifer. „Udarilo me je po ramenu u toku vožnje. Pritisnuo je dugme za reč ‚riba‘. Zatim je pritisnuo dugme za reč ‚hraniti‘. Pomislila sam ‚Bože, da li mi to razgovaramo?‘ Pitala sam ga da li večeras želi da nahrani našu ribicu. Rekao je ‚Da‘. Osećala sam se kao dete u poslastičarnici! Postavljala sam mu svakakva pitanja. ‚Šta bi večeras voleo da večeraš?‘ pritisnuo je dugme za reč ‚pica‘. Zaista smo razgovarali! Bilo je to prvi put u životu.“

Dženiferina seansa sa Korbi Mitlajd

Pre seanse sa medijumom Korbi Mitlajd, bio sam siguran da je Dženifer planirala svoje iskustvo. Sumnjao sam da jedna ili više Dženiferinih prethodnih inkarnacija može da objasni njenu očigledno jaku želju da bude roditelj hendikepiranog deteta. Da nije tražila takvo iskustvo, verovatno ne bi imala *dvoje* hendikepirane dece, a svako od njih verovatno ne bi imalo višestruke fizičke izazove. Dženiferino rano, i u to doba neobjašnjivo, zanimanje za autizam je takođe jasno nagoveštavalo planiranje na nivou duše.

Korbi je seansu započela svojom uobičajenom molitvom. „Majko/Oče/Bože, hvala vam na današnjoj prilici za pomoć. Okružite nas Svojom bezuslovnom belom svetlošću ljubavi, zaštitite, saosećanja, mudrosti i istine. Neka bude izrečena samo istina. Neka se samo istina čuje. Dozvolite da budem čisto ogledalo koje će Dženifer, Robu, Bredliju i Rajanu dati informacije za kojima danas tragaju. I neka uvek glavom, rukom i srcem u potpunosti ostanem u vašoj službi. Ovo se čini u ime Hristovo. Amin.“

Ovim rečima Korbi je od Duha tražila vodstvo koje će nam biti potrebno. Takođe je iznela našu nameru. Na duhovnoj ravni, namera je od velike važnosti jer usmerava tok energije. Tražeći da bude „jasno ogledalo“, Korbi je zapravo zatražila da filter njenog uma bude sveden na minimum. Njena namera je bila da ne dozvoli ličnom naboju da oboji informacije koje ćemo primiti.

„Dženifer“, počela je Korbi, „Duh mi pokazuje 1930-te godine. Vidim novinsku redakciju punu ljudi koji žure tamo-amo sa papirima u rukama, čujem kucanje na pisaćim mašinama. Vi ste jedna od osoba u desku, jedan od reportera. Radili ste priču koju ljudi nisu želeli da čuju. Prvo ste primili informacije o konačnom rešenju. Frustrirale su vas. Kucali ste na sva vrata, satima sedeli po hodnicima čekajući sastanke koji su uvek bili odlagani. Ali ste znali da ti ljudi [Jevreji] nemaju nikoga da govori u njihovo ime i da vi to treba da uradite. Skretali ste pažnju američke javnosti, Kongresa, radili ste sve što ste mogli kako bi ljudi konačno shvatili šta se dešava. Niste bili Jevrejka. Mogli ste to da ignorišete i lepo živite radeći društvenu rubriku, ali ste osećali veliki strah od guranja u stranu ili toga da vas neće čuti. To ste čini za cео svet.“

Imali ste veze u Evropi. Bili ste obavešteni o gradnji koncentracionih logora, nestancima i svemu kroz šta su Jevreji zaista

prolazili, a čega je američka javnost želela da bude blaženo nesvesna. Često ste putovali između Njujorka i Vašingtona. Vaša kancelarija nalazila se u Njujorku. Radili ste za jedne manje, nezavisnije i „žčešće“ novine.

Radili ste sve što je bilo u vašoj moći da bi ljudi u Vašingtonu videli šta se dešava, da bi ponudili neku pomoć, povećali imigracione kvote, bilo šta. Ali tapšali su vas po glavi i govorili vam: „Da, siguran sam. Evropa postoji dugo vremena. Oni mogu sa time da se izборе“, uglavnom vas držeći na distanci. Niko nije želeo da se meša. Niko nije zaista verovao da će doći do Drugog svetskog rata. Ne još.

Primam osećanje da su deca u Evropi. Vaši momci su bili sa druge strane tarabe – bili su nacisti.

Lekcija koju svi morate da naučite jeste komunikacija. Proveli ste život pokušavajući drugima da saopštite da ta vrsta sknavljenja duše mora biti zaustavljena. U to vreme, vaši sinovi, koji su i tada bili braća, provodili su vreme radeći na propagandi.“

„Jao!“ uzviknula je Dženifer. „To je neverovatno jer moj stariji sin živi za politiku još od najranijeg detinjstva!“ Dženifer je potvrđivala ono što sam tokom svog istraživanja često vidao – duše često iskazuju određena zanimanja tokom većeg broja života.

„Razlog zbog kog su Rajan i Bredli odlučili da se vrate onesposobljeni za komunikaciju – ili da komuniciraju putem „napuklog megafona“ – jeste da bi naučili kako je to znati istinu i biti nesposoban da je saopštiš, pošto su pre znali istinu i namerno je skrivali“, objasnila je Korbi.

Ovim rečima Korbi nam je dala naznaku motivacije Rajanove i Bredlijeve duše. Na kraju svake fizičke inkarnacije, duša vrši sumiranje života. U tom momentu, Rajan i Bredli su uvideli da su izokretali istinu u ime nacističke ratne mašinerije. Zato su planirali sledeće živote u kojima bi mogli da nauče

vrednost istinite komunikacije. Njihovi poremećaji bili su im potrebni da bi podstakli njihov duhovni razvoj.

„Vi ponovo [u ovom životu] znate istinu i radite ono što možete da je iznesete“, Korbi je rekla Dženifer. „Pristali ste da ih provedete kroz njihov izazov samo da biste pokazali koliko je velika vaša duša. Vaša duša je starija od njihovih. Oni su još uvek mlade duše. Vi ste u fazi zrelosti. U slučaju zrelih duša, emocije, razumevanje ličnosti i onoga ko ste ima veću važnost od svetovne moći.“

Zemlju nastanjuju duše raznih dobi. Opšte je pravilo da mlade duše dizajniraju inkarnacije u kojima istražuju trodimenzionalne subjekte poput moći ili preživljavanja. Nasuprot tome, starije duše u fizičkom svetu su manje zainteresovane za osvajanje, a više za emocije. One intuitivno znaju da se razvoj dešava kroz emocije. (Iako to prevazilazi koncepciju ove knjige, uputio bih zainteresovane čitaoce na Sistem Majkl. „Majkl“ je ime dato svesti koju je kanalisao veći broj ljudi širom sveta, svesti koja raspravlja o životnim obrascima u kontekstu starosti duše.)

„Da li vidite nešto o mojoj ćerki, Sari?“ upitala je Dženifer. „Pitam to jer su ona i Bredli rođeni istog datuma i uvek je među njima postojala posebna povezanost.“

„Podeliću sa vama ono što sam odmah videla“, odgovorila je Korbi. „U sliku je ušao moj [pokojni] otac i mahnuo. Tačno znam šta to znači. Moj otac i ja delimo rođendan. Ja sam bila njegov poklon za trideset četvrti rođendan. On pokazuje na telefon, pokazuje na vas i potvrdno klima glavom. Sara i Bredli su zajedno proveli mnoge živote ali uglavnom kao najbolji prijatelji. Bredli je znao da mu je ovoga puta prijatelj potreban u vidu sestre, pa je ona pristala.“

„Vrlo često imamo u svojoj blizini dušu koja nam je bila partner u mnogim životima – poput srodne duše, jer srodna

duša predstavlja bazični termin, a ne samo osobu u koju se zaljubljujemo i sa kojom stupamo u brak – i koja je odabrala da sa nama bude u roditeljskom, bratsko-sestrinskom, bračnom ili vaspitno-obrazovnom odnosu. U ovom slučaju, Bredliju je bio potreban neko u koga može da se pouzda da će govoriti umesto njega ukoliko on postane previše frustriran. Kad ne može nešto da kaže, ona intuitivno oseća šta on želi.“ Sad sam razumeo šta je Korbin otac želeo da kaže: Sara služi Bredliju kao „telefonska veza“ sa svetom.

„Korbi“, upitao sam, „kako se Dženiferina duša razvija kao rezultat pomoći dečacima da komuniciraju?“

„Dženiferina duša prelazi u ono što zovem učiteljskim vidom“, odgovorila je Korbi. „Kada ste zrela duša – pogotovo ako prelazite u staru [dušu], prelazite na viši nivo – ne možete da napustite ‚školu‘ bez predaje štafetne palice. Ona trenutno uči kako da podučava drugu dušu.“

Korbino objašnjenje bilo je odjek mog vlastitog shvatanja: u svojoj poslednjoj inkarnaciji na Zemlji duša će dizajnirati život u kom će preneti svoju akumuliranu mudrost i znanje drugima, a time u stvari i zahtev za maturu u Zemaljskoj školi.

„Dozvolite mi da objasnim duše“, nastavila je Korbi. „Imate prste. Imate dlan. Imate ruke. Naše inkarnacije su poput prstiju. Oni izrastaju iz glavnog dela naše duše i vraćaju mu se na kraju određenog života. Ponovo se spajaju sa dlanom, koji je duša, u našu celinu koja se dalje povezuje sa Bogom, odnosno rukom.“

Deo Dženiferinog dlana poseže unutar ove inkarnacije da bi učio Bredlija i Rajana koji rade na sopstvenom ličnom razvoju. Kada se ispuni veći deo naše lične karme, mi smo kao duše voljni da dođemo i pomognemo drugima.“

Posmatrano u ovom svetlu, Dženiferino iskustvo roditelja hendikepirane dece ne može da bude pogrešno protumačeno kao

njena kazna. Međutim, s obzirom na to šta nam je rečeno o ulozi njenih sinova u ratu, moguće bi bilo pogrešno tumačenje njihovih hendikepa kao njihove kazne. Ipak, znao sam da duše vide karmu kao priliku za uravnoteženje energije, a ne kao kaznu.

„Korbi, neko bi mogao da zaključi da su Bredlijev i Rajanov hendikep u ovom životu njihova kazna što su bili nacisti. Šta možeš da kažeš o tome?“

„Sama činjenica da je neko bio nacista ne znači da ima crnu dušu i da zaslužuje da bude kažnjen. Oni su to odabrali da bi učili. To je pitanje ravnoteže i posledica. Ako imate hiljadu dolara i odlučite da ih potrošite na nešto drugo, a ne na stanarinu i račune, posledica toga može biti da zbog neplaćenih računa izgubite stan. Da li ste kažnjeni? Ne. To je neutralno. Uzrok i posledica. Ljudi treba da izbace iz glave ideju o kazni. Vaša duša bira da iskusi razne stvari. Jednom je to moć. Drugi put je bogatstvo. Možete da imate mnogo novca i da ga koristite mudro. Ili, možete da imate mnogo novca i da budete pohlepni. To će malo da muči ljude, ali ništa nije dobro ili loše u okvirima onoga što učite. To je samo drugo poglavlje u udžbeniku.“

Korbino objašnjenje potvrdilo je ono što sam naučio: karma predstavlja bezličan zakon kosmosa koji služi održavanju reda. Bez nje bi vladao kaos. Uslovi na Zemlji se često čine haotičnima jer ne možemo da vidimo karmičko uravnoteženje koje se dešava po pitanju mnogobrojnih života. Iza scene događa se elegantno i savršeno uravnoteženje. Tokom mnogih inkarnacija mudrost duša raste, a duše shvataju da negativna dela, reči i misli imaju posledice koje na kraju moraju biti uravnotežene, i biraju da žive na način koji im ne tovari dodatnu karmu.

„Korbi“, rekao sam, „dečaci uče lekcije o komunikaciji. Zašto je Rajan izabrao Aspergerov sindrom, bipolarni poremećaj

i PNP da bi savladao svoju lekciju? Zašto je Bredli izabrao žestok oblik autizma i slepilo?“

„Šta ako neko na fakultetu za izborni predmet uzme Šekspirova dela, a neko drugi većtinu pisanja?“ odgovorila je Korbi. „Možete da izaberete napredni ili osnovni kurs. Svako će te naučiti ono što želite. U stvari, birate intenzitet.“

„Iako Bredli pati od teškog oblika autizma i slepila“, umešala se Dženifer, „on je vrlo, vrlo srećno dete. Verovali ili ne, Rajanu, čiji je oblik autizma visokofunkcionalan, mnogo je teže. Bredlijevi hendikepi su teži, ali je njegov život lakši od Rajanovog.“

„Vraććemo se na temu škole i učenja lekcija“, rekla je Korbi. „Kada izaberete predmet koji ćete učiti ovde dole, birate i svoje udžbenike. Svi udžbenici mogu da budu validni ali da u sebi sadrže različita stanovišta.“

Bredli je želco da bude zaključan u svoje [teške poremećaje] kako bi bio siguran da će naučiti. Može se reći da je njegov kurs napredan. Rajan više nalikuje detetu koje pohada slobodan program studija. On zna šta treba da uradi, ali nije toliko strukturisao način na koji će to da uradi. Obojica će nakon ovog života biti bogatiji za vrlo vredna saznanja.

Ovo nije prvi put da se Rajan bavi politikom. Rajan je učitelj po svojoj prirodi. U nekim životima je bio voda. Takođe, mi imamo muške i ženske inkarnacije. Rajanova ženska energija je nešto jača od muške. Ti životi [u muškom telu] uvek su mu nešto teži.“

Vidao sam slične izazove kod drugih. Često će neko ko ima predispozicije za muške inkarnacije imati teškoće kada živi kao žena, i obrnuto. Tokom razvoja duše traže ravnotežu između svojih muško-ženskih aspekata i testiraju inkarnacije u kojima uče da izražavaju energiju koja im je manje poznata.

„Rajan je doživio dosta psihičkih iskustava u poslednjih godinu-dve, kao i Bredli“, rekla je Dženifer. „Da li su u pitanju samo njihove duše ili to ima veze sa njihovim hendikepima?“

„Većina dece koja se sada radaju predstavlja ono što se zove Indigo deca“, odgovorila je Korbi. „Indigo deca su nova verzija *Homo sapiensa*. Oni su bolje opremljeni od nas za povezivanje sa drugim dimenzijama. To ne znači da mi to ne možemo da uradimo, ali to je nalik starom računaru – ponekad morate da mu dodate modem ili zamenite bateriju. Indigo deca su poput modernih laptopa. Imaju svu potrebnu opremu. Lakše mogu da pristupe onome što imaju.“

Nastupila je pauza koja je nagoveštavala da je nastupio kraj naše scense sa Korbi.

„Korbi“, pitao sam u znak zaključka, „šta bi želela da kažesh roditeljima hendikepirane dece?“

„Ođajte im priznanje“, odgovorila je. „Poštujte njihove izbore. Nemojte da se obraćate Bogu sa rećima: ‚Zašto ja?‘ To nije kazna. Setite se da se u tom telu nalazi posve funkcionalna duša koja nema problema sa govorom, nema slomljenu kićmu, može da vidi, može da čuje, može da misli. Izabrali su veoma neudobno odelo koje je naizgled pogrešno iskrojeno, ali ga nastanjuje *svrha*.“

Uvid Stejsi Vels za Dženifer

Da bismo dobili dodatne informacije, zamolio sam medijuma Stejsi Vels da uradi dodatni uvid za Dženifer. Kao i obićno, obezbedio sam joj imena i datume rođenja – informacije koje će biti potrebne duhovnom vodiću da pribavi relevantne informacije koje će joj dati. Takode sam je obavestio o prirodi hendikepa njihove dece.

Počeli smo sa nekoliko minuta tišine dok je Stejsi ulazila u trans. „Govori se o samostalnosti i izazovu koji bi je postavio na sopstvene noge“, najavila je Stejsi.

Počela je da kanališe razgovor.

Dženifer: Zašto to mora da bude urađeno na tako težak način?

Duhovni vodič: Izabrala si da učiš uz pomoć drugih i iskusiš razvoj preko svojih odnosa koji su teški i iskreni. Ispunjenje roditeljske uloge i ovim momcima ima duboku svrhu i to je način da ih ispoštuješ. To će ispuniti tvoju želju da budeš na usluzi na način koji još nisi iskusi-la.

„Iako još uvek ne vidim dvojicu dečaka na njenoj sesiji planiranja, svesna sam činjenice da ih ona poznaje ali još nije sa njima razgovarala. Oni su deo njene grupe duša. Njena grupa duša je prilično razvijena. To su duše koje žive po višim idealima i vole da na sebe uzimaju velike izazove.

Prisustvo tih momaka u njenom životu služice joj kao nesvesni podsetnik da ostane čvrsta i centrirana. Može da izabere da se sa tim nosi na taj način ili suprotno tome i da ne bude dorasla svojim odgovornostima. Ona želi da krene težim putem.

„Hajde da vidimo da li možemo da se pomerimo do trenutka kada Dženifer zaista razgovara sa Rajanom i Bredlijem.“ Nastupila je duga pauza dok je Stejsi pomerila svoju pažnju na drugi deo seanse planiranja. Njen uvid za Dženifer odvijalo se tipično: Stejsin duhovni vodič bi je obično odveo do opštih informacija i „uopštene slike“ pre nego što joj je predstavio određene detalje.

„Bila je Bredlijeva majka u nekom prethodnom životu, pa mu je veoma udobno sa njom. Važno je da mu majka bude neko sa kim se oseća udobno zbog njegovog izbora da bude slepo i veoma osetljivo dete.

Čujem ga kako joj govori o svojim strahovima. Strahovi proizilaze iz njegovog prethodnog života u kom je celo detinjstvo proveo u engleskom sirotištu. Nikad nije spoznao majčinsku ljubav. Bio je fizički i emotivno zlostavljan. To ga je u tom životu uplašilo. U ovom životu nije želio da iskusi ništa slično. Nije želio da se smesti u svet gde opet može da bude povređen. Rekao je da mu je potrebno da ponovo proživi fizički život na takav način da bi mogao da se oslobodi svojih uspomena na traume. Smatrao je da ukoliko bi mogao da proživi jedan život tokom kog bi se za njega brinuli, a ne bi ga prepustili brutalnom svetu, to bi mu pomoglo da se oslobodi traume. Takođe, Bredli je odabrao slepilo da ne bi morao da gleda okrutnosti ovoga sveta.

Dženifer je na svoj, uvek darežljiv i ljubazan način, pristala na to. Poznata je po tome da je darežljiva i čini sve za one do kojih joj je stalo ukoliko je samo zamole. Ona smatra da je to pravi način darivanja nekoga kog voliš. Zato je pristala.

Sada sačekajte da vidim možemo li preći na Rajana.“ Ponovo je nastupila pauza dok se Stejsi prebacivala na drugi deo prenatalnog planiranja. „Vidim Rajanovu dušu kako razgovara sa Dženifer. On ističe kako će je ove neravnoteže podsetiti da shvati odgovornost prema drugima veoma ozbiljno. Svaki put kad napravi ispad, postavlja joj izazov da ostane mirna i usredsređena na ono što je zaista važno. Pošto je njen najveći izazov u ovom životu da izgradi veoma jako osećanje sopstva, Rajanovo prisustvo u njenom životu će zadržati njenu pažnju na tom karmičkom izazovu.

Molim vodiča da mi pokaže posebnu svrhu koju će ti izazovi imati za Rajana.“ Čekao sam sa očekivanjem dok je Stejsi slušala reči svog duhovnog vodiča. „Rajan je proživio sedam života kao veoma studiozna, inteligenta osoba. Tokom jednog života bio je naučnik. Čujem da se umorio živeti toliko života prepunih obrazovnih i naučnih istraživanja. Želeo je da bude ‚neuravnotežen‘ i iskusi kako je to.

Pitam zašto su načinjeni baš ovi izbori [hendikepa].“ Još jedna pauza dok Stejsin duhovni vodič saopštava odgovor. „Zbog invaliditeta, od Rajana se ne očekuju životna postignuća. On ne trpi teret; um mu je slobodan da istražuje šta želi. Njegov autizam je taman dovoljan hendikep da se od njega ne očekuje da dela. Dženifer je voljna da mu pruži ovakav život jer je provela nekoliko života sledeći svoje hirrove. Zato ona razume potrebu za tim iskustvom. Ne samo da to služi njenoj svrsi, već ona razume njegovu potrebu za rastećenjem od odgovornosti. On želi mnogo lične slobode koju mu ona daje pristavši da bude njegova majka.“

Stejsi je začutala. Prepostavio sam da sluša vodiča koji joj je davao dodatne informacije. Zato sam bio iznenađen kad je odjednom počela da ga kanališe. Bio sam oduševljen i zahvalan na prilici za direktan razgovor sa ovim mudrim bićem, baš kao što ću to biti svakog sledećeg puta kada se on pojavi u seansi.

„Izazov da ova duša ostane usredsređena u životu postajao je dugo“, rekao je Stejsin duhovni vodič o Dženifer. Stejsi je sada govorila mnogo sporije i ponešto zapevajući. „Osetili smo da će je ova situacija, budući da se čini kao da joj je nametnuta jer predstavlja odgovornost od koje ona ne može da pobegne, primorati da suzi svoj fokus u životu i odrekne se lične slobode koja bi u suprotnom predstavljala za nju preveliko iskušenje, kao što je bio slučaj u prethodnim životima koje nije shvatala ozbiljno. kada se predavala zadovoljstvima i iskušenjima

koja ne omogućavaju zadovoljavajući život. Ona shvata da se prečesto predavala zadovoljstvima, kao što su joj to njeni vodiči i rekli. Zato je pristala da ima decu i da ih podiže sama, posebno kada je reč o tome da taj teret ne deli sa mužem.“

Ranije je Korbi videla život u kom je Dženifer naučila veštinu – istinite komunikacije – koja će mnogo značiti njenim sinovima. Stejsin vodič je sada govorio o nekim drugim Dženiferinim prošlim životima. Kada duše planiraju živote, one to generalno čine u znak odgovora na svoje prethodne inkarnacije; obično nekoliko određenih života ima najveću važnost i najveći uticaj na planiranje.

Osećajući da sada razumem zašto su Dženifer, Rajan i Bredli planirali svoje živote na taj način, odlučio sam da proširim svoje ispitivanje.

„Šta još motiviše duše da planiraju živote kao roditelji hendikepirane dece?“ upitao sam.

„Duše biraju hendikepe jer im pružaju prilike koje u normalnim okolnostima ne bi imale“, odgovorio je duhovni vodič. „Ponekad oni pružaju dušama priliku da nauče lekcije na drugačiji način od onoga na kom su radile [u prošlim životima]. Hendikepi se često biraju u vidu izazova u kom staratelj može da pokaže saosećanje, milosrde i ljubav. Duše biraju da ukažu čast tim dušama preuzimajući na sebe ulogu transportnog sredstva pomoću kojeg one mogu da budu rodene. Biraju brigu o tim dušama dozvoljavajući njima, hendikepiranoj deci, da prožive ovaj život po želji – manje uključeni u obične, svakodnevne funkcije života. To predstavlja jedinstvenu priliku za hendikepirano dete, kao i za roditelja koji pokazuje ljubav. Ti sporazumi se sklapaju iz ljubavi.“

„Kada roditelji imaju hendikepiranu decu, ponekad se osećaju krivima ili krive sebe ili svoju genetiku. Šta biste poručili tim ljudima?“

„Svaljivanje krivice na sebe u stvari predstavlja samosažaljenje. To ne treba da bude u centru pažnje. Treba da se usredsređuje na dete. Sve što se dešava ima svoju svrhu. Ono što osećate kao manu često predstavlja izazov iz kojeg može da se izrodi prednost. Upamtite, ovo je bilo planirano. To će vam promeniti perspektivu. Krivica, bilo da se pripisuje sebi ili drugima, i stid nemaju svrhu i onemogućuju vaš napredak. Umesto toga, posmatrajte ovo kao priliku. Posmatrajte to dete i svoj život iz više perspektive.“

Pomislio sam na Bredlijeve ispade besa, pogotovo na to koliko se uznemiri ukoliko se desi nešto neočekivano. „Dženifer mora veoma precizno da komunicira sa Bredlijem“, rekao sam mu. „Šta biste imali da kažete o problemu komunikacije sa hendikepiranom decom?“

„Jasna i koncizna komunikacija nije moguća bez osećanja samopouzdanja i sopstvene vrednosti. Kadroditelji međusobno komuniciraju prihvatajući sve što jesu i sve što osećaju, bolje komuniciraju i sa drugima. Kako deca rastu i otkrivaju sopstvenu vrednost, izazivaju roditelje da učine isto.“

Dženifer je u ovom životu želela da bude manje spontana. U prethodnim životima bila je preterano spontana i nije raspoznavala najbolje izbore za sebe. Kada njena deca od nje zahtevaju da proprati svaku reč koju izgovori, pomažu joj da savlada ovu lekciju.

Reči su prečesto izgovorene formalno, bez razmišljanja o posledicama koje će izazvati. Hendikepirana deca podsećaju roditelje da komuniciraju jasno i pažljivo.“

Priča o Dženifer, Rajanu i Bredliju pokazuje nam da nema krivice u radanju hendikepiranog deteta. Uopšteno, deca bi-

raju svoje hendikepe pre rođenja zbog razvoja koji će uslediti. Slično tome, duše koje planiraju da uzmu ulogu njihovih roditelja biraju to iskustvo zbog učenja koje će im ono obezbediti.

Takvo planiranje je donekle zasnovano na prošlim životima. U znak odgovora na emotivno težak život u kom je odrastao u sirotištu, Bredli je dizajnirao ovaj život u kom će biti bezbedan, negovan i podržavan. Njegova odluka da isceli zaostale strahove i traume iz tog života nije iznenadujuća; duša traži isceljenje u sledećim inkarnacijama. Rajan je želeo odmor od intenzivnih pritisaka koje je trpeo u proteklih sedam života. Kreirajući živote koji im donose izazov prenošenja istine svetu, Rajan i Bredli su tragali za uravnoteženjem karme koja je stvorena njihovim postupcima za vreme Drugog svetskog rata. Tokom svog života za vreme rata, Dženifer je razvila strah od toga da će biti „gurnuta u stranu i da se njen glas neće čuti“. Možda je i ona, poput Bredlija, želela da isceli zaostali strah i zato je pristala da bude majka dvoje dece koja će je povremeno odbacivati i neće biti u stanju da je čuju. Strahovi zaklanjaju našu mogućnost prisjećanja nas samih kao večnih duša. Ukoliko ih izbegavamo, već se zgušnjava. Ako ih prigrlimo, sklanjamo ga u stranu da bismo otkrili hrabru dušu koja je planirala priliku za otklanjanje straha.

Jedan deo našeg prenatalnog planiranja zasniva se samo na želji za novim iskustvima. Na primer, Rajan nije želeo samo da se odmori, već je žudeo i za prilikom da iskusi neravnotežu. Neravnoteža koju oseća u ovom životu – na primer, drastične promene raspoloženja nastale kao rezultat bipolarnog poremećaja – stoje u suprotnosti sa prethodnim inkarnacijama i sa životom koji poznaje u Duhu, životom savršene, božanske ravnoteže. U široj slici, njegovo trenutno iskustvo stvara ravnotežu i poštovanje prema njoj. Bez neravnoteže, Rajan ne

bi mogao da u potpunosti spozna ravnotežu. Kao duša, on će napustiti ovaj život obogaćen dubljim razumevanjem njene lepote. Ovo iskustveno razumevanje predstavlja dar ovog fizičkog života i od njegove majke, koja se pre njegovog rođenja složila da mu ga omogući.

Dženifer, Rajan i Bredli su takode osmislili svoje živote da bi naučili određene lekcije. Svo troje uče važnost i vrednost komunikacije, dok Dženifer produbljuje razumevanje istinske komunikacije koju je tako čudesno demonstrirala tokom svoje poslednje inkarnacije. Rajan i Bredli su je mudro odabrali za učitelja ove lekcije. Učeci ih da komuniciraju, prihvatila je na sebe čin služenja njihovim dušama. Dok im čini uslugu pružajući im saosećanje i bezgraničnu ljubav, napreduje na razvojnoj spirali od zrele u staru dušu.

Bilo da su hendikepirana ili ne, deca su učitelji svojih roditelja, a Rajan i Bredli podučavaju Dženifer čak i dok uče od nje. Kroz njih raste njeno strpljenje, prepoznavanje sopstvene vrednosti, njena sposobnost da vodi uredan život, kao i sposobnost da ostane usredsređena i na zdravim osnovama. Pored direktnog podučavanja, deca podstiču razvoj svojih roditelja i preko ljudi koje dovode u njihove živote. To se takode dešava prema planu. Kada planiramo svoje živote, uređujemo okolnosti koje će nas dovesti u kontakt sa drugim dušama sa kojima želimo da saradujemo. Razgovarajući sa roditeljima hendikepirane dece, od svih sam čuo komentare o neobičnim ljudima koje su sreli zbog tih okolnosti – ljudima za koje su osećali kao da ih već znaju. Po svemu sudeći, poznavali su ih. Često postoji posebna veza koja nadmašuje zajednički imenilac u vidu hendikepirane dece.

Kao što smo videli, Rajan i Bredli su izabrali veoma različite prepreke uz pomoć kojih će podučavati Dženifer i izazivati sebe. Neke duše više od drugih naginju izboru velikih

izazova. Duše koje tome naginju će, poput Rajana, tragati za uravnoteženjem tokom velikog broja inkarnacija. Ako Rajan i Bredli izaberu da nastave rad na lekcijama komunikacije, možda će dizajnirati inkarnacije u kojima će im ona biti lakša ili u kojima će biti nadareni u toj oblasti.

Na nekom nivou možemo da se setimo duša koje smo planirali da sretnemo i životnih izazova koje smo izabrali. Dženiferina fasciniranost autizmom u srednjoj školi i na fakultetu predstavlja bledo sećanje njenog prenatalnog obrasca. Više od obične senke sećanja, ovo zanimanje je bilo, kao što je ona sa razumevanjem istakla, način na koji ju je njena duša pripremala na ono što sledi. Naše duše stalno komuniciraju sa nama, sa ljubavlju nam obezbeđujući žudnje i zanimanja koja polažu temelje našoj budućnosti. Ako pažljivo oslušnemo, možemo da ih čujemo kako nam šapuću o izazovima koje smo isplanirali.

Dženifer je u pravu kada kaže da je izabrana. Izabran je bio i njen bivši muž. Iz perspektive ličnosti, ona može da izgleda opterećena izazovom samostalnog podizanja dvoje hendikepirane dece. Međutim, Dženifer je takode planirala ovaj aspekt sa dušom koja je voli i koja je pristala da joj pruži željeno iskustvo, baš kao što je i ona sama pristala da svojoj deci omogući iskustvo koje su ona priželjkivala. U ovom scenariju nema zločinaca, već samo duša koje deluju iz ljubavi i sa njom. Ista ljubav nagnala je druga dva člana porodice, Bredlija i Saru, da isplaniraju i izaberu vezu u kojoj će Sara intuitivno da razume i saopštava Bredlijeve potrebe. Na isti način, Sarino razumevanje majčine potrebe da se usredsredi na dečake predstavlja cho njenog prenatalnog plana.

U preklapanju ovih životnih planova postoji zamršeno, elegantno usklađivanje svrhe. Motivisani dvostrukom željom za ličnim razvojem i služenjem drugima, Dženifer, njen bivši

muž, Sara, Rajan i Bredli izabrali su se međusobno s ljubavlju, baš kao što su to učinila druga hendikepirana deca, njihova braća i sestre i njihovi roditelji. Ljubav raste ukoliko se daje. Jer duše *jesu* ljubav i šire se kada vole. Životni izazov roditeljstva nad hendikepiranom decom predstavlja priliku za ljubav. Uprkos svojoj težini i bolu, ovaj izazov koji su Dženifer i njena porodica tako hrabro prihvatili, tako predstavlja širenje njihovih duša.

Svi su oni nemi junaci. Bredli i Rajan mogu ili ne moraju da postignu uspeh koji će društvo nagraditi ili prepoznati, ali će njihovo postignuće u svakom slučaju biti veliko. Dženiferino strpljenje i saosećanje možda neće biti odlikovano, ali je njen doprinos velik. Daleko od sveta takmičenja i osvajanja, ne tražeći i ne sakupljajući slavu i nagrade, milioni hendikepirane dece i njihovih roditelja žive živote u kojima se njihova hrabrost dostojanstveno i milosrdno svakodnevno stavlja na probu.

To su životi neme veličanstvenosti.

10/10/10

2

10/10/10

4. POGLAVLJE

Gluvoća i slepilo

KAD SAM RAZMIŠLJAO O MNOGIM poteškoćama koje mi kao duše uključujemo u naš životni plan, zapanjila me je veličina izazova koji pred nas postavljaju gluvoća i slepilo. Pre rođenja znamo da ćemo imati samo pet fizičkih čula. Takođe znamo da ćemo većinu čulnih informacija primati vidom i sluhom. Zašto, upitao sam se, bi iko odabrao izazov koji bi mu doneo toliko borbe? Dalje, zašto bi duša želela fizički život koji joj ne obezbeđuje taj značajan deo fizičkog iskustva? Dok sam postavljao to pitanje, razmišljao sam o svojoj maloj nećakinji koja je rođena gotovo totalno gluva.

Samo u Sjedinjenim Državama više od dvadeset i pet miliona ljudi starijih od osamnaest godina ima oslabljen sluh. Kod narednih šest miliona sluh je značajno oštećen ili su gluvi. U ovu grupu spada Penelopi, koja je potpuno gluva od rođenja. *Ako je ona odabrala iskustvo potpune gluvoće od prvog trenutka fizičkog života, mora da postoji razlog za to*, pomislio sam, kad smo Penelopi i ja počeli razgovor. Intervju smo obavili koristeći Internet, uz pomoć sistema za razmenu brzih poruka.

Penelopina priča

„Kad sam imala sedam godina, pitala sam majku zašto sam gluva. Bila sam uznemirena i željna ‚boljeg‘ odgovora. Jecala sam. Ona me je grlila i veoma smireno mi objasnila da to nije moja greška, da me je Bog učinio takvom – i da sam veoma posebna. Bio je to moj prvi momenat stvarne, izričite frustriranosti zbog gluvoće. To mi se nije dopadalo. Bilo je gotovo kao da želim da odustanem od svega.“

Sada, sa dvadeset i četiri godine, Penelopi je verena i predaje američki jezik znakova i engleski jezik gluvim odraslim osobama, od kojih mnogi nisu američki građani. „Svojim studentima pružam mnogo vodstva i podrške“, rekla je. Njeni daci su obično slabo obrazovani. Penelopino učenje nagoveštava životni obrazac svetlonosca – osobe koja bira određene životne izazove da bi podstakla sopstveni razvoj i razvoj mnogih drugih ljudi.

Kao dete, Penelopi su opsedale noćne more iz kojih se često budila vrišteći. Taj aspekt njene prošlosti postaće veoma značajan kasnije, tokom njenih seansi sa medijumom.

Penelopi je pohađala školu za gluve do devete godine, kada je njena majka odlučila da je premesti u državnu školu. Penelopi je otkrila da je sredina u njenoj novoj školi za nju otvorena i puna podrške. Tamo joj je ponekad bio potreban prevodilac na jezik znakova. Takođe je morala da se prilagodi i na druge načine.

„U nižim i višim razredima osnovne škole, vršnjaci su želeli da se druže sa mnom da bi pokazali kako su kul i da se prave važni zbog svog poznavanja jezika znakova“, rekla mi je. „To su bile škole koje su uglavnom pohađali belci. Tako sam u godinu dana bila uvedena u svet rasne osvešćenosti i popularnosti.“ Penelopin komentar naveo me je da se zapitam

zašto je pored gluvoće, pre rođenja odabrala da se rodi kao žensko i Amerikanka afričkog porekla.

Penelopi je otkrila da joj je srednja škola padala još teže nego osnovna. „Nisam osećala da su me vršnjaci prihvatili, gluvi ili ne“, seća se. Kada bi na času progovorila svojim „čudnim glasom“, primećivala bi čudne izraze na licima drugih učenika. „Poznat vam je izraz ‚izgubljeno u prevodu‘? To me je brinulo. Drago mi je da nisam osedela.

Moje najdraže iskustvo dogodilo se na zabavi. Nakon pozdrava, pokušavala sam da izgovorim svoje ime. *P* je bezvučno slovo. Ja ne mogu da izgovorim bezvučna slova. Verovatno sam izgovorila ‚Benclobi‘. Nakon što sam ostavila svoj najbolji glasovni utisak, žena sa kojom sam se upoznala se okrenula mojoj drugarici i pitala da li sam prehladna. To boli. To je poslednja stvar koju želim. Ali trenuci poput toga se dešavaju.“

Penelopi je objasnila da otprilike polovina ljudi koje sretno može da razume šta ona govori. Kada je neko ne razume, Penelopi često zatraži papir i olovku. „Ne biste verovali koliko ljudi pokušava da mi *ne da* papir i olovku. Papir i olovka oduzimaju više vremena.“

Penelopi brinu informacije koje mogu da nedostaju tokom njene komunikacije s ljudima. Oni povremeno pogrešno protumače izostanak njenog odgovora. U drugim slučajevima oni pogrešno tumače njenu preteranu upotrebu govora tela.

Penelopi mi je rekla da su određena ponašanja ljudi koji mogu da čuju posebno frustrirajuća za gluvc. „Ljudi ponekad govore sporije nego obično. Mi to ne cenimo. Ukoliko nam je potrebno sporije izražavanje da bismo mogli da čitamo sa usana, mi ćemo ga zatražiti. Isto je i sa GLASNIM govorom. Mogu da ga prepoznam. Ili kada nas pitaju da li znamo da čitamo. Ponekad neki od nas u znak odgovora vole da napišu ‚ne‘.“

Smejao sam se Penelopinom vragolastom smislu za humor. U trenutku sam shvatio da Penelopi nije mogla da zna da me je nasmejala jer se ceo naš razgovor odvijao preko Interneta. Koliko li je puta razgovarala sa ljudima elektronskim putem, nesvesna efekta koji je na njih ostavljala? Pre početka mog istraživanja prenatalnog planiranja, osetio bih određenu tugu. Sada sam znao da su to bili tipovi iskustava koje je ona želela.

„Šta je sa zabavljanjem u školi?“ upitao sam.

„To je bilo najbolnije iskustvo tokom srednje škole. Bila sam spremna. Osećala sam se intelektualno zrelo. Imala sam toliko da podclim. Ali komunikacione barijere ne spadaju lako kada se radi o srednjoškolskim tipovima, osim ako se ne radi o petingu ili sličnom zezanju. Mene to nije zanimalo. Želela sam da razgovaram. Bila sam željna muške podrške i saosećanja. To me je duboko povredilo.“

Penelopi zna da su je iskustva te vrste, iako su bila teška, učinila saosećajnijom.

„Saosećam sa ljudima, osećam neizrečeno (nenamerna igra rečima)“, rekla je. „Moja gluvoća pojačava moju osetljivost.“

Zapitao sam Penelopi šta je smatrala dubljom svrhom svoje gluvoće.

„Znala sam da je trebalo da se rodim gluva da bih bolje razumela zanemarene“, odgovorila je. „Želim da premostim svaki jaz između suprotstavljenih strana ne samo u svetu onih koji čuju i onih koji ne čuju, nego i kada se radi o bilo kom tipu kulturnih granica.“

Zapanjila me je Penelopina upotreba reči *znala*, kad je mogla da kaže *mislila* ili *verovala*. „Kako ste znali da treba da razumete zanemarene?“ zapitao sam.

„To je bilo u mom srcu. Imam intuiciju. Bukvalno sam zanemarena na osnovu moje gluvoće. Ne mogu, a da ne obratim pažnju na druge koji su iskusili neku vrstu zanemarivanja.“

Privlače me oni koji su izgubljeni, neprihvaćeni ili nesvrstani. Čini se da moja duša želi da upotrebi saosećanje za zaboravljene i potcenjene.“

Penelopina seansa sa Stejsi Vels

Nekoliko dana nakon našeg razgovora, Penelopi i ja smo našli se na Internetu sa Stejsi da bismo pristupili informacijama o Penelopinom prenatalnom planiranju. Razgovor se ponovo odvijao uz pomoć sistema za razmenu brzih poruka.

„Saopštiću vam utiske koje vidim, čujem i osećam“, napisala je Stejsi. „Ti utisci mi se javljaju u psihi. Govori mi ih moj duhovni vodič, koji u rukama drži ono što naziva Knjigom života [Akaša arhiv], knjigu koja sadrži sve informacije o životima svih koji su ikada živeli i koji žive danas.

Imam snažno osećanje da je gluvoća za vas prilika da istražite puteve razvoja koje niste pre mogli da istražite, kao i da predstavlja vezu sa vašim životom koji je neposredno prethodio ovome. Gluvoća vam daje priliku da budete u jačoj vezi sa svojim unutaršnjim iskustvom, intuicijom, mislima, čak i fizičkim simptomima i odgovorima koje vam šalje vaše telo. Pomaže vam da spoznate sebe.“

Stejsi je rekla da je prethodne noći sanjala Penelopi. Nije bilo neobično da Stejsi prima informacije o nekome pre seanse, ali je ovo bio prvi put da su joj one došle u obliku sna. „Moj duhovni vodič mi je rekao da već prilagodavam svoju frekvenciju vašoj, pa sam se otvorila primanju informacija o vama. Sanjala sam vaš život koji je neposredno prethodio ovome, koji vam je pomogao da odlučite da ćete u sadašnjosti biti gluvi.“

Stejsi je videla Penelopi kao dete uzrasta od oko tri godine kada je prisustvovala sceni u kojoj je muškarac verbalno zlostav-

ljao njenu majku. „Ta mala devojčica je bila veoma, veoma emotivno osetljiva“, rekla je. Stejsi je iz sna saznala da je Penclopina majka iz onog života ponovo igrala tu ulogu i u ovom.

U prethodnom životu „nasilje je eskaliralo i na kraju postalo fizičko“, otkucala je Stejsi. „Jednom je u nalcu besa dečko Penclopine majke pokušao da je zadavi telefonskim kablom. Želeo je da je preplaši i potčini svojoj volji.

Jednog dana Penclopi je sa komšinicom stajala ispred stana u kom je živela sa mamom i njenim dečkom. Unutra, njih dvoje su se glasno svadali. Penclopi i komšinica su čule kako bacaju i lupaju stvari. Komšinica je zagrlila Penclopi da je uteši. Obe su bile paralizovane od straha.

Muškarac je pojurio Penclopinu majku u spavaću sobu. Zaključala je vrata za sobom, ostavljajući ga napolju. On je imao pištolj. Razbio je vrata spavaće sobe i pucao u Penclopinu majku nekoliko puta. Penclopi je jasno čula pucnje. Majka joj je iskrvarila i umrla.

Muškarac je ušao u kupatilo, seo na pod, naslonio se na kadu i zaplakao. U tom trenutku, komšinica je uvela Penclopi u stan, gde su pozvale policiju i jednog od Penclopinih rodaka. Muškarac je tada ispalio sebi metak u glavu. Penclopi je čula i taj pucanj.

„Tu se moj san završava“, rekla je Stejsi. „Penclopi, život vaše majke je prekinut. Nedostajala vam je sledećih deset godina tog života. I vaš život je prekinut. Mislim da u tom životu niste preživeli trinaestu godinu. Vas dve ste napravile dogovor na nivou duše da se ponovo nadete u ovom životu i da nastavite tu vezu. Tvoj otac [u sadašnjem životu] nije muškarac koji je ubio tvoju majku u onom životu. Taj čovek nije živ u ovom životu.

Užas, zvukovi i vriskovi koje ste čuli tog dana pratili su vas do kraja života. Rečeno mi je da ste zbog njih patili od užasnih

napada depresije. Kada ste noću odlazili na spavanje, a često i tokom dana, proganjali bi vas zvukovi prošlosti. Rečeno mi je da je vaša poslednja misao dok ste napuštali taj život bila želja da se zauvek oslobodite tih zvukova, bez obzira na cenu.

Tada ste oduzeli sopstveni život. Niste želeli da ponovo iskusite užas tog vremena.

Mene zanima, Penelopi, kako se osećate dok vam ovo govorim. Da li ove reči u vama stvaraju odjek? Ne samo u vašem umu, već i emotivno i fizički?“

„Snovi koje sam sanjala noću...“, otkucala je Penelopi u znak odgovora. „Majka mi je pričala da sam uvek vrištala u snu. Bila je to šala. Ja sam gluva: jadan je onaj ko je morao da spava pored mene. Verujem da se to nalazilo u mojoj podsvesti većinu tih noći.

Ne sećam se da su mi se ruke ikada ranije ovako tresle“, dodala je Penelopi kada je primetila fizičku senzaciju koju su proizvele Stejsine reči. „Bila sam tako potresena. Morala sam da ih trljam, pokušavajući da se smirim.“

„Da li vam se ruke inače tresu?“, upitala je Stejsi. „Da, moj vodič to potvrđuje. Još uvek radite na tome kako biste postigli potpuno isceljenje. Rad na tome na podsvesnom nivou bio je jedini način na koji ste do sada uspevali da se nosite sa tim. To je primer kako vaše fizičko telo izražava vaša osećanja i konflikte, kako vam daje znakove.“

„Moj verenik bi pitao zašto postajem veoma agresivna kad god se iznerviram“, odgovorila je Penelopi. „On je želeo da zna da li sam imala nekih traumatičnih iskustava u *ovom* životu. Sada znam. Moram da prekinem taj krug.“

„Postajete agresivni i fizički nasilni jer ste to videli u onom životu“, objasnila je Stejsi. „To je i dalje veoma prisutno u vašoj podsvesti.“

Zapitao sam Stejsi da li može da nam kaže nešto više.

„Rečeno mi je da joj to [gluvoća] omogućava da pristupi stvarima sa stanovišta saosećanja prema ljudima sa raznim vrstama smetnji. To joj omogućava da više saoseća sa životinjama, koje za nju, rečeno mi je, predstavljaju izvor velike radosti. U poznijim godinama posegnuće za drugima koji su gluvi i pomoći im na različite načine, vodeći ih.“

„Takođe nameravam da iskoristim moje karakteristike (gluva, žena, mlada, etnička manjina) da skrenu pažnju na najbolji način kreativne razmene informacija“, dopunila je Penclopi.

„Etnička manjina...“, rekla je Stejsi. „Mogu da vidim da se to slaže sa vašim *izborom* da posmatrate stvari iz saosećajnijeg ugla. Imate iskustvo sebe kao različite na mnogim poljima.“

„Da!“ uzviknula je Penclopi. „Nikada nisam imala osećanje pripadnosti.“

„Penclopi, kako doživljavate ovo iskustvo?“ upitao sam, želeći da se uverim da se oseća udobno tokom seanse.

„Osećam olakšanje“, odgovorila je. „Ta pitanja su me mučila otkad pamtim. Kao ljudsko biće, upravo sam primila potvrdu. Takođe se osećam manje usamljenom.“

„Stejsi“, upitao sam, „da li bi mogla da nam reprodukuješ razgovor koji se odvijao na Penelopinoj sesiji prenatalnog planiranja kada je odabrala gluvoću?“

Penclopi i ja sačekali smo nekoliko minuta dok se Stejsi „uštimavala“ u razgovor. Zatim je tako detaljno opisala sesiju planiranja da sam osetio kao da smo zapravo njen deo.

„Čujem razgovor mislima“, otkucala je Stejsi. „Takođe i vidim. Penclopi se nalazi u velikoj sobi. Židovi su visoki, prekriveni mnoštvom slika – slikama iz njenih prošlih života. Vidim Penclopi kako sedi na podu prekrštenih nogu; na podu se takođe nalaze i druge duše sa kojima će stupati u važne odnose u budućem životu. Neke od njih delile su sa njom

prošle živote ali će tokom ove inkarnacije ostati sa druge strane. Njen glavni duhovni vodič stoji iza nje, upravljajući procedurama i odajući priznanje svima prisutnima.“

Duhovni vodič: Okupili smo se ovde da pomognemo Penclopi da odluči o svom budućem životu. Mnogi od vas su pomogli Penclopi u prethodnim životima i između njih. Penclopi još uvek izgara od svojih iskustava u neposrednom prošlom životu i traga za isceljenjem u onom koji dolazi. Sada moli svakog od vas da ujedinite energiju sa njenom dok ona odlučuje šta će biti, šta hoće, a šta neće iskusiti i kako na najbolji način može da stupi u interakciju sa svima vama kako bi postigla svoje ciljeve.

„Svi su se uhvatili za ‚ruke‘“, nastavila je Stejsi. „Vidim kako energija pulsira od jednog do drugog sve dok ne počne da pulsira u celoj prostoriji poput valova koji prodiru u sve prisutne.“

Prva Penclopina odluka tiče se njene boje kože, pošto će to biti deo veze između nje i duše koja je bila, i još uvek je, njena majka. Kada je odlučila, vidim kako njena duša postaje tamnija, ‚isprobavajući boju kože‘ ali i usvajajući je kao svoju sopstvenu.

Između Penclopi i njene majke odvija se razgovor mislima, dogovor da je majka rodi i da se brine za nju onako kako nije mogla u prethodnom životu. Penclopi duši dvoje majke prenosi da još uvek oseća veliku potrebu za majčinim naručjem. Postižu dogovor o mnogo vremena koje će provesti u maženju.

Ali tada u njen um naviru sećanja na ono što je doživela u prethodnom životu i Penclopi moli da se to ne ponovi.

Muškarac koji je u prethodnom životu ubio njenu majku ustaje iz gomile i pristaje na to da ne uzme fizičko telo dok su Penelopi i njena majka fizički žive. Zatim ponovo seda.“

Penelopi: Ali oni zvukovi. Plašim se da ću ih čuti. Ne želim uopšte da ih čujem.

Duhovni vodič: Draga, znaš da će oni nastaviti da odzvanjaju u sklopu tvog opsega čujnosti. Da li bi više volela da se rodiš gluva kako te nijedan zvuk ne bi opet podsetio na te zvukove? I dalje ćeš biti pod njihovim uticajem, i pod uticajem onoga što si videla i iskusila, ali na dubljem, podsvesnom nivou, lakše ćeš to podneti.

Penelopi: Da.

Duhovni vodič: Čekaj. *[Podiže ruke.]* Pre nego što tako spremno pristaneš na to, prvo pomisli na sledeće: i dalje ćeš biti pod uticajem strahota kojima si prisustvovala u tom životu jer si mi rekla da želiš da završiš proces isceljenja. I dalje ćeš ih osećati, ali na nivou koji nećeš moći da definišeš tokom prilično dugog vremenskog perioda.

Penelopi: Da, to je ono što hoću i želim da uradim.

„Ona se uozbiljuje i njena energija se ponešto menja. Uzbudjenje vezano za ponovno rođenje i novi život je sada ponešto zasenjeno njenom svešću o problemu na kom će raditi. Ali ona pristaje i prelazi na sledeći korak u procesu planiranja.“

Penelopi: Želim nešto da dam drugim ljudima. Želim da produbim svoju sposobnost saosećanja. U

prošlom životu moja sposobnost za izražavanje saosećanja ugasila se smrću moje majke. Želim da saosećajno brinem za mnogo ljudi.

Duhovni vodič: Imaćeš priliku da iskoristiš sopstveno iskustvo u budućem životu, da okreneš svoju samospoznaju ka spolja i podeliš je sa drugima na ljubazan, saosećajan i brižan način, kao i da ih podučavaš.

„Razgovara se o volontiranju. Komšinica koja je pomogla Penelopi u prethodnom životu biće jedna od hendikepiranih ljudi sa kojom će kasnije raditi [dobrovoljno], što će se desiti negde posle njene tridesete godine. Penelopi kaže da želi to da uradi kako bi uzvratila ono što joj je bilo ranije dato.

Komšinica ustaje i pristaje na to. Vidim kako slika njene duše uzima oblik fizički hendikepirane osobe koja zahteva pomoć štapa. Sada razumem da se slike duša menjaju tokom sesije planiranja da bi svi koji u njoj učestvuju mogli lakše da se prepoznaju po izgledu kada se sretnu u fizičkoj formi.

To je sve što trenutno primam. Ima li pitanja?“

Bio sam zaprepašten jasnoćom Stejsine psihičke vizije i moći Penelopine sesije prenatalnog planiranja. Stejsin vodič prikazao joj je deo razgovora koji je najbolje objašnjavao Penelopine motive za izbor gluvoće. Njen plan bio je ispunjen značenjem, svrhom i mudrošću.

Tokom mog istraživanja prenatalnog planiranja naučio sam da ličnost poseduje slobodnu volju i može da se prikloni planovima duše ili da se od njih ogradi. „Što se tiče čoveka koji je ubio Penelopinu majku u prošlom životu“, upitao sam Stejsi, „da li je to ubistvo predstavljalo odluku donesenu slobodnom voljom te ličnosti ili je bilo planirano pre inkarnacije?“

„Sačekajte da vidim šta će mi se javiti u znak odgovora... U vreme njegove sesije planiranja znalo se da je proveo nekoliko inkarnacija praćen problemima gađenja prema sebi i besa. Još nije naučio kako da dostigne pojam sopstvene vrednosti. Tokom te sesije planiranja, Penelopina majka je rekla da je provela mnogo života radeći na vezama i da bi joj dobro došla prilika da ponovo poradi na tom pitanju – i to sa njim. Na nivou duše, ona se slobodno upustila u to u duhu bezuslovne ljubavi.

Ubistvo nije bilo predviđeno niti planirano. To je zaista bila odluka donesena slobodnom voljom i u tom trenutku. Na nivou duše ne vidim da mu Penelopina majka išta zamera. Postoji veoma jasno razumevanje onoga što se dogodilo i oprostaj i saosećanja za probleme sa kojima se suočavao“, zaključila je Stejsi.

Palo mi je na pamet da bi odluka o ubistvu donesena slobodnom voljom sigurno stvorila dosta karme. „Zašto se ta duša ne inkarnira sada da uravnoteži tu energiju na neki način i u nekim okolnostima koje ne bi predstavljale pretnju za Penelopi?“

„Jer nema potrebe za onim što mi smatramo žurbom“, odgovorila je Stejsi. „Postoji mnogo vremena za to u narednim životima. Penelopin život je usredsređen na isceljenje od prethodnog. Pošto je veoma osetljiva, Penelopi ne bi mogla da se isceli ukoliko bi on bio u njenom životu. Rečeno mi je da jedna od stvari od koje je najviše želela da se isceli bilo njeno samoubistvo.“

„Znam da postoje mnogi načini za isceljenje duša dok se one nalaze u duhu“, rekao sam. „Zašto je Penelopi odabrala isceljenje kroz drugu inkarnaciju umesto isceljenja u duhu?“

„Rečeno mi je da u pitanju nije bio izbor ili-ili, niti ,ovo umesto onog'. Postojala su neka uputstva i prilika za isceljen-

je na drugoj strani. Učestvovala je na mnogim seansama sa svojim duhovnim vodičem i majkom. Razumela je stvari, ali većinom na nivou koji mi smatramo intelektualnim. Osetila je potrebu za povratkom u fizičko telo zbog prilika za isceljenje na moćnije načine. Takođe, njena majka je morala da se vrati u fizičko telo u određenom vremenskom roku.“ (Majčini razlozi za to nisu bili navedeni. Možda je to zbog toga što su duše sa kojima je Penelopina majka želela da deli život trebale da se inkarniraju.) „Penelopi je veoma želela da bude sa njom, pa je bilo neophodno da nastavi isceljenje u fizičkom svetu. A majka je prihvatila priliku da je ponovo rodi i nadoknadi ono što je ranije propustila.“

„Stejsi“, rekao sam, „molim te pitaj svog vodiča koji su delovi Penelopine priče još važni za iznošenje, bilo svim ili posebno gluvim čitaocima koji pokušavaju da razumeju svrhu gluvoće.“

Stejsi je dosad parafrazirala reči svog duhovnog vodiča. Sada ih je kucala direktno.

„Prvo“, počeo je sa označavanjem svojih tačaka, „nečije unutrašnje iskustvo je jednako stvarno kao i spoljni svet, ako ne i više od toga. Drugo. Gluvoća nekim ljudima omogućuje da se bolje usredsrede na svoje ciljeve. Treće. Gluvoća nije hendikep. To je prilika. Ona omogućava suptilan pomak fokusa koji je potreban za lični i duhovni razvoj. Četvrto. Gluvoća nije ničija krivica. To je izbor. Poput svakog izbora, ona obezbeđuje priliku za iskustvo života na upravo onaj način koji je potreban za nečiju svrhu. Ponekad postoji potreba za uravnoteženjem onoga što je duša uradila. Postoje duše koje su sekle uši i udove drugima, koje su osećale potrebu da se kazne tako što će se inkarnirati i iskusiti gluvoću, gubitak uda ili unakaženo telo. U drugim slučajevima postoji potreba da duša iskusi unutrašnji sklad. U Penelopinom slučaju, želja

njene duše bila je da isključi svaki zvuk koji bi je podsećao na zverstva koja je iskusila tokom prethodne inkarnacije. Upamtite da je rešavanje strahova jedan od najvećih izazova sa kojima se susrećete kao ljudi. Penelopini još uvek radi na ovom izazovu.“

„Po pitanju vašeg komentara o dušama koje žele da se kazne“, upitao sam, „zar to pre ne predstavlja želju za razvijanjem empatije?“

„Empatija je viši cilj. To je tačno. Ali ako duša ne oprostí sebi, ostaje zaglavljena. Kada mi [duhovni vodiči] to uvidimo, često vidamo kako duše odabiru da kazne same sebe za ono što su uradile. Konačno, i vi sudite sami o sebi. Često prelazite [umirete] sa jakom vibracijom negativnih emocija, zbog čega nemate potpuno jasnu sliku stvari. Posmatrate kroz nešto što bi moglo da se nazove ‚naočarima obojenim strahom‘. U tom trenutku ne saosećate sa samim sobom.“

Upitao sam da li je strah odigrao ulogu u Penelopinom planiranju ovog života.

„U ovom slučaju strah je prenesen. Penelopini je umrla u stanju straha i duša nije uspela to da prevaziđe. Znala je da mora da se oslobodi straha. Još uvek u sebi nosi nerazrešen strah iz prethodnog života.“

„Hvala vam što ste odgovorili na pitanja“, rekao sam.

„Molim i drugi put“, odgovorio je. „Pomažite mi da ispunim svoju daimu.“

Saosećanje.

Tokom mnogih scansi sa medijumima, saosećanje je predstavljalo jednu od životnih lekcija koje je Duh najčešće

pominjao, rame uz rame sa empatijom i bezuslovnom ljubavlju za sebe i druge. Kao večne duše, mi težimo ka tome da spoznamo sebe kao saosećanje. Ova svest o sebi, koja u stvari predstavlja *osećanje* saosećanja i kao datog i kao primljenog dara, dolazi nam i produbljuje se svakim njenim izrazom na fizičkoj ravni.

Društvo gluvoću doživljava kao nesavršenost. Kada vas drugi smatraju nesavršenim, imate priliku da osetite saosećanje prema svima onima koje društvo ocenjuje „manje vrednima“. U duhovnom svetu ne postoji taj kontrast, jer su tamo svi jednaki i lepota svake duše je očigledna i neupitna. Nijedna duša nije „manje vredna“; sam taj koncept je besmislen. U fizičkom svetu, ta šuplja, beznačajna ideja je privremeno opskrbljena iluzornim značenjem, koje nam dozvoljava da razumemo i iskusimo saosećanje na način koji inače ne bi bio moguć.

Penelopi je delimično planirala iskustvo gluvoće da bi iskusila saosećanje. Ona mnogo saoseća, ne samo sa gluvima, već i sa svima koji su na bilo koji način zanemareni. Ona stremi jačanju veza sa svetom onih koji čuju i gluvih, između suprotstavljenih grupa i sukobljenih kultura. Njeno saosećanje, rođeno u tišini, glasno govori svetu dok ona gradi te mostove.

Penelopi nije slučajno izabrala da bude žensko i crnkinja. Pored svoje želje da razume saosećanje, izabrala je i da bude član dveju grupa koje u odnosima često nailaze na nedostatak saosećanja. Kad god se prema njoj odnose bez saosećanja, bez obzira na razlog, ona ga više ceni i želi.

Ženama, nacionalnim manjinama i gluvim osobama moć je bila uskraćivana kroz čitavu istoriju. Dok sam slušao Penelopi kako govori, zapanjila me je nepodudarnost između značajne moći koju ona oseća po pitanju menjanja sveta i relativnog nedostatka moći grupa kojima pripada. Uronivši u okolnosti

u kojima joj nedostaje spoljna moć, stvorila je podsticaj za razvoj unutrašnje.

Penelopi je dizajnirala život pun učenja putem suprotnosti, uobičajen plan na zemaljskoj ravni i put dubokog duhovnog razvoja. Da nije izabrala okolnosti u kojima bi iskusila nedostatak saosećanja, verovatno bi imala manje prilike i motivacije da razvije saosećanje koje sada nudi drugima. Da nije izabrala okolnosti u kojima joj je nedostajala očigledna moć, možda nikad ne bi saznala kako moćno može da utiče na svet.

Iskazivanje saosećanja u fizičkom svetu, gde ego stvara osećanje odvojenosti od drugih i gde nas strah ponekad savladava, može da predstavlja izazov. To nije slučaj kad se nalazimo u Duhu. Tokom Penelopine sesije prenatalnog planiranja, na primer, saosećanje je iskazano prema duši koja je u prethodnom životu ubila Penelopinu majku. Nema ljutnje, mržnje niti osvetoljubivosti; umesto njih vidimo oproštaj i razumevanje. Takođe, primetite saosećanje i odsustvo osude po pitanju Penelopinog samoubistva iz prethodnog života. Ona ni u jednom trenutku ne predstavlja predmet kritike ili osude. Ona mora da završi učenje koje je planirano za ovu inkarnaciju, ali oni koji su prisutni osećaju samo saosećanje po pitanju poteškoća koje su je navele da okonča svoj život.

Mi, kao duše, ne osudujemo jedni druge. Jedina osuda u duhovnom carstvu je osuda samog sebe koja može da nastane kao rezultat ocene prethodnog života. Mi prosudujemo sami sebe i jedini smo koji to činimo. Naši duhovni vodiči sede sa nama dok ocenjujemo svoje živote i povremeno nam skreću pažnju na trenutke u kojima smo mogli da izrazimo dublje saosećanje, ali su čak i te primedbe izrečene ljubazno i bez osude. Samo kad se nalazimo u telu i čini nam se da smo međusobno odvojeni, izražavamo nedostatak saosećanja kroz osudu. Te osude su daleko od toga da predstavljaju rezultat

doživljene odvojenosti, već su pre njen uzrok. Odustajanje od osude i izražavanje ljubavi i saosećanja prema svima bez razlike predstavlja prisjećanje onog što zapravo jesmo.

Baš kao što saosećanje predstavlja glavnu temu Penelopine sesije prenatalnog planiranja, to je takode i želja za služenjem. Kao duše, mi smo motivisani ljubavlju da pomognemo jedna drugoj u razvoju, a Penelopina sesija planiranja je bogata primerima duša koje žele da služe na taj način. Penelopini je dizajnirala život u kome služi čovečanstvu, primarno se usredsređujući na zajednicu gluvih. Penelopina majka je želela da joj se nade na usluzi dajući joj ljubav i fizičku pažnju koja joj je nedostajala u prethodnom životu. Komšinica je želela da posluži Penelopini pružajući joj priliku da iskaže saosećanje. Zato je pristala da preuzme na sebe fizički hendikep. Duša koja je ubila Penelopinu majku imala je tako jaku želju da služi Penelopini da je pristala da se ne inkarnira u ovom vremenu, odlazeći tako sopstveni razvoj i uravnoteženje svoje karme. Ljubav, izražena kao želja da se služi drugima, preplavljuje Penelopinu sesiju prenatalnog planiranja.

Isto važi i kada je u pitanju planiranje prethodnog života. Kada je Penelopina majka dizajnirala taj život, znala je da se duša koja će postati njen romantični partner ponaša nasilnički, ali je želela da mu da priliku da razvije osećanje sopstvene vrednosti dok se nalazi u tom telu. Na nivou duše, njena želja da mu se nade na usluzi nije bila nimalo umanjena njegovom istorijom inkarnacija u kojima je izražavao bes. Postoji velika verovatnoća da će ove dve duše zajedno planirati neki sledeći život, u kom će se njemu pružiti sledeća prilika da izabere ljubav umesto ljutnje.

Mi volimo duše sa kojima planiramo naše živote. Tokom rane faze našeg postojanja mogu da postoje ljudi koji nam komplikuju stvari, uzrokuju nam stres i brigu ili čak postaju

naši „neprijatelji“. Kada nisu inkarnirani, otudeni muž ili žena, nasilni roditelj ili zanemareno dete, varljiv bivši poslovni partner su dragi prijatelji. Veoma mare jedni za druge i često će se reinkarnirati zajedno u pokušaju da savladaju lekcije koje nisu dovršili u prethodnim životima.

Dušama ne treba inkarnacija da bi služile u fizičkom carstvu. Zaista, kako nam je rečeno tokom seanse sa Stejsi, neinkarnirane duše veoma su poslužile Penelopi tokom njenih prethodnih života. Duše koje se ne nalaze u fizičkom svetu pružaju nam ogromnu pomoć šaljući nam ljubav i inspiraciju. Komuniciraju sa nama u snovima i dodiruju nas putem emocija kad smo budni. Oni koji nas vole su uvek sa nama, bilo da su inkarnirani pored nas ili ne. Povezanost srca je večna.

Komšinica iz prethodnog života odigraće važnu ulogu u Penelopinom trenutnom životu, kao i svaka duša koja dozvoli Penelopi da izrazi saosećanje. Učnije prihvatanja ljubavi i saosećanje je jednako važno kao i učnije njihovog izražavanja. Duše planiraju živote koji obuhvataju fizičke nesreće, bolesti i fizičke i mentalne hendikepe – na primer, hendikep koji vezuje osobu za invalidska kolica – da bi stvorile okolnosti u kojima one bukvalno ne mogu da pobegnu od nekoga ko im izražava ljubav. Možda su te duše u prošlim životima imale poteškoća sa prihvatanjem brige i nežnosti od drugih. Planirale su sledeće živote u kojima gotovo zahtevaju od sebe da nauče tu lekciju.

Duše takode biraju izazove da bi prevazišle strah. Kao što je nagovestio Stejsin duhovni vodič, Penelopi je želela da prevlada strah koji je zaostao iz njenog prethodnog života. U ovoj inkarnaciji, ona trpi strah uglavnom na podsvesnom nivou, a njeno isceljenje se dešava na njemu. Kada dizajniramo sopstvene živote, tragamo za raznim vrstama isceljenja, uključujući i eliminaciju „negativnih“ emocija poput straha.

Tokom mog istraživanja, upoznao sam mladog čoveka koji je tokom meditacije kontaktirao sa svojim budućim sopstvom, odnosno sa inkarnacijom svoje duše u budućem vremenu. Inkarnacija mu je rekla da buduće generacije ljudi o ovom vremenu na Zemlji govore kao o „veku straha“. Razmislite o značenju ovog naziva. Od gotovo bezbrojnih opisa koji mogu da se primene na naše vreme, oni su izabrali *strah*. Strah je predominantna emocija našeg vremena. Toliko je inkorporisan u naš svakodnevni život da ga gotovo i ne primećujemo. Prenesen iz stotina prethodnih inkarnacija, neizlečeni strah je duboko ukorenjen u individualnu i kolektivnu svest. Da bismo se izlečili od straha moramo da ga iskusimo – opiranje bilo kojoj energiji je samo pojačava – a zatim da izaberemo da ga prevaziđemo. Životni izazovi nam pružaju mogućnost da se izlečimo od tih strahova, kako svesnih tako i podsvesnih.

Poput straha i drugih „negativnih“ emocija, lažna ubeđenja takođe zahtevaju isceljenje. Ako, na primer, duša koja je ubila Penelopinu majku kada se nalazi u telu stvori ubeđenje da je gadenje prema sebi opravdano ili da ona *jeste* bes, ona će dizajnirati naredne inkarnacije da bi naučila suprotno. „Osećanje manje vrednosti“ ne predstavlja ništa netačniju oznaku kada se primeni na sebe, nego kada se primenjuje na druge. Sledeći životi će upotrebiti planove učenja kroz suprotnosti u kojima će ljudi koji su inkarnirani sa tom dušom odražavati njegov nedostatak samopoštovanja.

Zabeležili smo šta je prisutno u Penelopinom prenatalnom planiranju, ali valja zabeležiti i ono što u njemu nedostaje: svako osećanje da je gluvoća negativna, „loša“ ili da predstavlja vid kazne. Penelopi je znala da gluvoća ne predstavlja ništa od navedenog. Bila je dovoljno mudra da prepozna gluvoću kao vrednu priliku za učenje. U stvari, toliko je želela da izabere ovaj životni izazov da je njen duhovni vodič us-

porio proces da bi se uverio da je gluvoća ono što ona zaista želi. Ona se ni u jednom trenutku nije požalila ili zatražila lakši izazov. Ostale duše ni u jednom trenutku nisu izrazile sažaljenje zbog izazova sa kojim je ona trebalo da se suoči. Poput Penelopi, one su je sagledale kao priliku za razvoj i željne su da je podrže u njenoj potrazi.

Čak i sada, dok se nalazi u telu, Penelopi vidi kako ovo iskustvo rada njen rast i zahvalna je za svoj duhovni razvoj. Važnost zahvalnosti ne može da se prenaglasí. Dve muzičke viljuške slične frekvencije vibriraju na sličnoj frekvenciji; tj. vibriraju unisono. Na isti način, zahvalnost predstavlja sopstveno poravnanje sa frekvencijom Božanskog uma. Zahvalnost je uzvišena, čak sveta vibracija, koja ide u paru sa ljubavlju, opraštanjem, radošću i saosećanjem. Zahvalnost ne znači da nam je „drago“ što smo patili. To znači da smo našli aspekt ili posledicu životnog izazova koju cenimo. Bez obzira na prirodu ili težinu naših izazova, razvoj i učenje uvek predstavljaju njihov rezultat. To širenje sopstva treba da prepoznamo i da ga cenimo.

Većina nas sluša ušima. Penelopi je želela da spozna sebe kao saosećanje i zato je izabrala život u kom će slušati srcem. Srce govori sopstvenim jezikom, a Penelopi ovladava njegovim tajnim znacima. Mnogi od nas slušaju spoljne glasove, glasove ljudi koji nam govore ko smo i šta treba da mislimo, radimo i budemo. Penelopi je isplanirala život u kom će slušati svoj unutrašnji glas – glas svoje duše. Ona pazi na taj poziv i obogaćena je njime. Životni izazovi poput gluvoće probijaju veo zbog kog nam se čini da smo odvojeni od božanskog u nama. Dok prihvatamo naše izazove, izlazimo iz zaborava sa dubljom spoznajom o sebi. Penelopina gluvoća je vraća Kući i ovoj istini.

BOB FAJŠTAJN ZAUZIMA JEDINSTVENO mesto u ovoj knjizi. On je jedina osoba čiji životni izazov, slepilo, predstavlja rezultat neplanirane „nesreće“. (Kao što ćete pročitati kasnije u ovoj knjizi, pre rođenja mi često planiramo „nesreće“ ili barem mogućnost njihovog dešavanja.) Tokom Bobove scense sa medijumom, bio sam iznenađen činjenicom da Bob nije tražio iskustvo slepila u prvim fazama svog prenatalnog planiranja. U stvari, on je originalno za sebe dizajnirao potpuno drugačiji život. Kada je oslepeo, Bob i njegovi duhovni vodiči prilagodili su mu se stvaranjem novog životnog obrasca.

Kod izraza „nesreća“ upotrebio sam znake navoda jer ne verujem da zaista postoje istinske nesreće. Univerzum je odlično uređen do najmanje mikroskopske čestice i na nekom nivou – ponekad svesnom, ponekad ne – mi smo zajednički tvorci naših iskustava. Neke „nesreće“ režiramo pre inkarnacije; druge možemo zajedno da stvorimo nakon rođenja. Međutim, one ni u kom slučaju izvorno nisu slučajna dešavanja.

Spočetka sam se pitao da li Bobova priča treba da bude uključena u ovu knjigu. Mislio sam da će ljudima možda najbolje poslužiti priče duša koje su pre rođenja poželele određeni izazov. Nakon daljeg razmatranja shvatio sam da Bob predstavlja dar od strane Duha, koji nas je spojio da nam pokaže kako duše na Zemaljskoj ravni odgovaraju na neočekivane događaje. Bez njegove priče ova knjiga ne bi bila potpuna.

Bobova priča

„Kad sam izašao iz inkubatora, bio sam slep.“

Tako je počeo Bobov život. Rođen je tri meseca prerano, u decembru 1949. godine; težio je manje od 900 grama.

Prevelika količina kisonika u inkubatoru prouzrokovala je prebrzu doobu ćelija njegovih mrežnjača, čineći ih masom unakaženog tkiva.

„Kad sam bio mali“, rekao je Bob, „moja majka nikada nije zaista spomenula da sam slep. Čuo sam tu reč, ali nisam znao šta znači. Tek u dobi od oko tri godine počeo sam da shvatam da sam po nečemu drugačiji. Čuo sam rečenice poput ‚Ugasi svetlo‘ ili ‚Ovde je mrak‘ ali mi one nisu ništa značile. Moja majka bi rekla: ‚Dolazi tetka Silvija‘, a ja bih upitao: ‚Kako znaš?‘ Ona bi rekla: ‚Vidim je‘. Tada bih zapitao šta to znači, a ona bi odgovorila: ‚Neki ljudi vide očima, a ti vidiš rukama‘ „

Bob nije shvatao koliko je drugačiji sve dok nije krenuo u školu. Dok su druga deca učila da koriste olovku i papir, Bob je učio Brajovu azbuku i kucanje. Na predavanjima koja je slušao sa decom koja vide, učitelji su često počinjali prvi dan škole rečenicom: „Treba da budemo veoma dobri prema Robertu. On je veoma poseban.“ Kada je dotaknuo knjige koje su čitala ostala deca, bio je iznenađen da se sastoje od praznog papira. Takođe ga je iznenadilo otkriće da druga deca mogu da trče i voze bicikl bez tuđeg vodstva.

„Bio sam veoma naivan“, seća se Bob. „Ponekad bi me deca pitala: ‚Koliko prstiju sam pokazao?‘ odgovorio bih: ‚Ne znam‘. To im je oduzelo član za dalje zadirkivanje. Druga slepa deca bi pogadala i promašila, pa bi im se smejali. Tako mi je moja naivnost na neki način dobro poslužila.“

Iako je Bob izbegao nešto od zadirkivanja, ipak je imao poteškoća sa vršnjacima koji su videli. Jedan učenik koji ga je redovno pratio do učionice za Brajovu azbuku hodao je prebrzo i nije želeo da uspori kad ga je Bob zamolio. „Trebalo je da daju nekom drugom da te vodi“, žalio se dečak. „Treba da hodaš brže.“

Bob je nailazio na izazove i kod kuće. „Oca nisam previše zanimao. Mislim da je bio veoma razočaran što ima slepog sina.“

Kao rezultat toga, Bob je provodio mnogo vremena sa majkom i tetkama, koje su ga volele i podržavale. Ponkad se Bob pretvarao da čita iz štampanih knjiga, izmišljajući priču dok je okretao stranice. „Neko mi je jednom rekao da držim knjigu naopačke, ali me majka nikad nije sprečavala da radim te stvari. Bio je to veoma dobar način za vaspitavanje slepog deteta jer sam se zbog toga osećao normalnijim. Ona je instinktivno znala šta da radi.“ Kada su išli u kupovinu, ona mu je dozvoljavala da dodiruje robu iako bi povremeno nešto polomio. Znala je da to za njega predstavlja najbolji način učenja.

U društvenom životu, Bob je otkrio da su viši razredi osnovne i srednja škola mnogo teži od nižih razreda. „Bio sam veoma usamljen“, rekao je sa tugom u glasu. „Deca su razgovarala o zabavljanju i odlascima na razna mesta, ali ja nikada nisam učestvovao u tim razgovorima.“

Međutim, postojala su mesta na kojima je Bob bio prihvaćen. Kada mu je bilo petnaest godina, Bob je krenuo u muzički kamp. „Bilo je to jedno od najlepših leta kojih mogu da se setim! Uvek sam imao druga koji me vodio.“ Osoblje se zainteresovalo za Brajovu muziku, a Bob je svirao klarinet u orkestru. Imao je dobar sluh i zabavljao je drugove u kampu govoreći im, na primer, da je automobilska truba B, a škripa vrata A s povisilicom.

Bob je diplomirao na koledžu Oberlin. „Bio sam ponosan što sam uspeo da završim koledž za decu s normalnim vidom, gde mi nisu činili nikakve ustupke osim onih koji su bili neophodni zbog mog slepila. Na svoj skroman način pokušavam sam da pokažem kako to ne mora ba bude nepremostiv kamen

spoticanja.“ Na koledžu je Bob postao svestan svoje homoseksualnosti, koja je, kako će uskoro da otkrije, predstavljala deo njegovog prenatalnog plana.

Jedna od velikih radosti Bobovog života bio je labrador Harli koji mu je pravio društvo osam godina.

„Dok sam bio sa Harlijem ponekad sam zaista zaboravljao da sam slep jer sam voleo da hodam uz njegovu pomoć“, seća se Bob. „Ijudi ga nisu smatrali najboljim psom-vodičem zbog njegovih nestašluka. Jednom je nekom tipu s tanjira ukrado pileći kotlet. Svi su bili u šoku! Ali u mojim očima on nije mogao da zgreši. Ponašao sam se poput brižnog oca.“ Harli je možda spasao Bobu život kada ga je sprečio da iskorakne sa platforme na stanici podzemne željeznice i padne na šine.

Zamolio sam Boba da mi pomogne da shvatim kako je to biti slep. „Bobo, kako vi poimate određene predmete? Male predmete mogli ste da opipate i osetite njihov oblik. Ali šta je sa stvarima poput aviona – da li imate predstavu o tome kako on ili bilo koji drugi veliki predmet izgleda?“

„Iskreno, nemam“, odgovorio je Bob. „Ima mnogo stvari... naučiš reči ali ne možeš dobro da ih zamisliš. Na primer, različite životinje. U stvari ne znam kako izgledaju jer ih nikada nisam mazio. Ne znam kako izgleda neboder ili horizont ili mesec ili zvezde. Ne znam šta znači da je osoba lepa ili ružna.“

„Kada sanjate, šta vidite?“

„Moji snovi se sastoje od glasova, poput radijskog programa. Interesantno je da nikada ne sanjam da hodam uz pomoć psa-vodiča ili štapa. Ako u snu treba da budem negde, automatski stižem na to mesto.“ (Bobove reči su me podsetile da kada smo u Duhu, „putujemo“ tako što se jednostavno usredsredimo na željenu destinaciju.) „Ne osećam mnogo u

snovima. Ne mirišem. Postoje samo glasovi jer nikada ništa nisam video. Ja sam jedan od retkih slepih ljudi koji nikada nisu videli ni svetlost niti tamu.“

„Da li se u vašim snovima javlja išta što ima veze sa vašim slepilom?“

„Ne... nije bitno što sam slep. Ako u snu želim da pročitam jelovnik – jelovnik ne postoji. Jednostavno znam šta sve ima na meniju. Sanjam sebe kako jednostavno znam stvari.“

„Bobe, po čemu se slepi razlikuju od onih koji to nisu?“

„Mislim da smo osetljiviji na određene stvari: dodir, miris, dobrotu. Kada si slep, postaješ barometar ljubavnosti ili neljubavnosti jer ti je potrebna za opstanak.“

Pitao sam Boba kako bi mogao da se razlikuje da nije slep.

„Gajim stvarno saosećanje za potlačene“, odgovorio je, podsetivši me na Penelopi. „Da mogu da vidim, možda bih bio snob, obuzetiji novcem i time kako ljudi izgledaju. Te stvari meni baš ništa ne znače. Važna je suština osobe.“

I mislim da je slepilo u meni razvilo pravu ljubav prema životinjama, jer znam kako je biti zavistan od psa i koristiti njegovu inteligenciju za pomoć. Naučite da verujete životinjama. I naučite da verujete ljudima na čudan način jer kad vas neko vodi, morate da mu verujete.“

Bobova seansa sa Stejsi Vels

Razgovor sa Bobom doneo mi je okvirno razumevanje izazova sa kojima se suočavaju slepi ljudi. Iako sam mogao da zamislim kako oni mogu da proizvedu ogroman lični razvoj, bio sam znatiželjan da saznam kakvim se to određenim putevima razvoja Bob nadao kada je planirao slepilo. U to vreme

još nisam znao da originalni plan njegovog života nije obuhvatao takvo iskustvo.

Medijum Stejsi Vels napravila je dva uvida za Boba; oba su kombinovana u priči koja sledi. U određenim trenucima Duh je molio Stejsi da mi istakne određene stvari kako bih mogao da ih naglasim u ovoj knjizi. U tim trenucima umetnuo sam ime [Rob] da bih označio naglašene ideje.

Kao i u drugim sesijama planiranja koje je Stejsi videla tokom našeg zajedničkog rada, Bobova se takode odnosi na tablu koju duše koriste za dizajniranje nadolazeće inkarnacije. Ali za razliku od svih drugih sesija planiranja, Bob koristi još dve table: prelaznu tablu za prikazivanje različitih načina na koje može da odgovori na nesreću i konačnu tablu koja sadrži novi plan njegovog života.

Pre Stejsinog prvog uvida obavestio sam je o Bobovom prevremenom rođenju i boravku u inkubatoru, gde je prevrela količina kiseonika uzrokovala njegovo slepilo. Stejsi je zatim jasno i detaljno opisala njegov prvobitni i novi životni plan. Saznali smo da je u ovom životu želeo da unapredi ljubav prema sebi i prihvatanje sebe. Da bi stimulisao taj razvoj, prvobitno je kao životni izazov planirao da otkrije i prihvati svoju homoseksualnost u okviru heteroseksualnog braka sa ženom po imenu Morin. Kada se pojavilo slepilo, Bob i njegovi duhovni vodiči stvorili su potpuno nov plan koji će mu dozvoliti da postigne iste ciljeve. Ta improvizacija nije bila nalik ničemu što smo Stejsi i ja ikada videli. Oduševila me je prilika da svedočim događaju da se duša i duhovni vodiči iznenada prilagođavaju značajnom, nepredviđenom razvoju događaja na fizičkoj ravni.

„Vi ste veoma odgovorna duša“, rekla je Stejsi Bobu kada je počela da prima informacije. „Da biste podstakli svoj duhovni razvoj, proživeli ste nekoliko života u velikom siromaštvu.

Tokom njih radili ste na nedostatku ega, poričući sebe i dajući telu samo ono što je bilo neophodno za goli opstanak. Bili ste pustinjač u Španiji. To ste izabrali da biste se izolirali od ljudskih veza, napada i nepravdi. Dco vaše misije bilo je dugo pešačenje. Bili ste veoma mršavi. Prosili ste hranu i živeli od velikodušnosti drugih.

Taj život je odredio izbore koje ste napravili u ovom životu. Prilično vam se dopao usamljenički život i kontakti sa ljudima zasnovani na ljubaznosti i darcžljivosti. Bili ste osetljiva duša. To je bio jedan od razloga zbog kog ste odabrali da se izolujete u tom i mnogobrojnim prethodnim životima.

U fazi planiranja ovog života bilo je mnogo razgovora o uravnoteženju vašeg bića sa svetom oko vas. Sad ste želeli da više kontaktirate sa ljudima. Bilo vam je prijatno da kontaktirate sa ljudima koji će postati vaša porodica. Želeli ste da stvorite život u kome ćete poštovati svoju porodicu i biti bliski sa njom.

Istovremeno ste se takode zavetovali da ćete raditi na nedostatku samopoštovanja koji ste razvili preterujući u pustinjačkoj formi duhovnog razvoja. Želeli ste da zadržite svoju emotivnu nezavisnost koju ste veoma napornim radom stekli u prethodnih nekoliko inkarnacija. U vašem sadašnjem životu vaš izazov je izgradnja samopoštovanja iznutra. Krećete se napred-nazad između krajeva tog spektra i tražite potvrdu sebe u drugima.

Bilo je nešto govora o stvarima koje će vam predstavljati izazove tokom života i različitih načina na koje biste mogli da ostvarite svoje ciljeve. Vaše prevremeno rođenje nije bilo očekivano. Trudnoću su nadgledali [duhovni vodiči], ali je prerano rođenje uprkos tome predstavljalo neočekivanu vest. Bilo je to iznenađenje.

Vodiči su se odmah našli kraj Bobovog inkubatora, čekajući da isklizne iz tela u stanje u kom se oslobada duša ili astralno telo. Znali su da će do toga brzo doći. Moglo bi se reći da su ga izvukli iz tela, ali nisu. Želeli su da vam [Robu] to kažem.“

Stejsi je nastavila: „Moj duhovni vodič želi da počnemo od šahovske table, table za planiranje. To je dijagram na kom su prikazani razvojni koraci i zapleti koji su planirani za nečiji život, kako bi duša imala vizuelni reper. Ta tabla liči na dijagram toka. Dijagram toka predstavlja pitanje. Ako je odgovor da, vi krećete tim putem. Ako je odgovor ne, vi krećete drugačijim putem.

Kada se Bobu u inkubatoru desila ova nezgoda... rečenica koju čujem glasi ‚vratimo se tabli za crtanje‘. Bob se sastao sa dvojicom svojih duhovnih vodiča i vratio se u sobu sa tablom za planiranje da bi napravili dijagram alternativnog puta kojim će krenuti, a koji će njegovoj duši ipak omogućiti da postigne ciljeve planirane za ovaj život.

Pokazuju mi trenutak kada se on [Bob] ponovo našao u Duhu, na mestu za planiranje... vrlo dezorijentisan brzom i velikom promenom i iznenađen što se našao u tim okolnostima. Nije shvatio šta se dešava sa telom bebe. Prepoznao je svoje vodiče, odmah im poverovao i u potpunosti pristao na njihovo vodstvo.

Čujem jednoga od dvojice vodiča, koji govori u ime obojice, kako kaže Bobu da je došlo do nezgode u proceduri i da je njegov mozak primio previše kiseonika. Čini se da je Bob šokiran tom informacijom – zanemco, širom otvorenih očiju, raširenih zenica, otupco i utučen.

Duhovni vodič: Medicinska sestra koja je učestvovala u rukovanju cevima koje su pričvršćene za tvoj

inkubator, gde se tvoje fizičko telo i sada nalazi, je pogrešila i dozvolila prevelik dotok elementarnog kisonika. Nivo kisonika u tvom mozgu se zbog toga podigao i došlo je do oštećenja.

Vidim ih kako pokazuju Bobu njegove oči, oči bebe. Iako je još uvek vezan za bebeće telo, Bobov duh se nalazi van njega. Dok razgovaraju sa njim telepatskim putem, njegovo treće oko vidi oči bebe. Pokazuju mu oštećenja i kako će mu oči izgledati tokom detinjstva i u odraslom dobu.

Duhovni vodič: Nema oštećenja mozga, ona su ograničena na oči. Došlo je do povećanja tvoje inteligencije. Iako je ono malo, dobro će ti poslužiti. Sad imaš mogućnost da ponovo proceniš svoj životni plan i da vidiš da li će promene poslužiti tvojoj svrsi. Ako želiš, možeš da se povučeš iz ovog tela, vratiš se k nama, pronadeš novu porodicu i napraviš nove planove.

Bob je na brzinu svojim vodičima postavio mnogo pitanja. Pitao je za svoju sposobnost hodanja. Želeo je da bude ubeden da će njegovo telo ipak funkcionisati na očekivani način. Ubedili su ga da hoće. Zatim je upitao:

Bob: Šta je sa mojim poslom?

Duhovni vodič: Postići ćeš ga.

Bob: Da li će taj hendikep ubrzati moj razvojni proces u ovom životu?

Drugi vodič: Hajde da vidimo.

U prostoru između vodiča i Boba se nalazi tabla za planiranje sa planom njegovog starog života na dnu, prelazna tabla za planiranje iznad nje i tabla sa prikazom njegovog života nakon ove promene na vrhu. Ove table su nalik hologramu – izgledaju poput filma, nisu od čvrstog materijala. Njihove misli ih stvaraju i vuku linije na njima. Linije predstavljaju proces razvoja.

Stvara se dijagram. Na njemu postoje sitna grananja. Neka od njih predstavljaju kuće. Na primer, kuća koju nastanjuje njegova porodica u vreme njegovog rođenja, kuća u koju se sele i mesta gde on živi u odraslom dobu, čak i koledž, su označeni na toj tabli. Sve se to dešava veoma brzo.

Uz pomoć misli oni premeštaju elemente sa jedne table na drugu. Prva stvar koju sa table sa originalnim planom preuzimaju na prelaznu tablu je njegova majka.

Duhovni vodič: Hajde da počnemo sa majkom. Ona će u ovom životu ostati sa tobom i nastaviti da bude tvoja majka.

Bob: To je dobro.

Bob izgleda ohrabren. Duboko je udahnuo i ispustio uzdah [olakšanja].

Duhovni vodič: Tvoj otac...

Pomeraju ga sa originalne na prelaznu tablu.

Duhovni vodič: I on će ostati uz tebe.

Vrlo brzo premeštaju i ostale elemente – porodične kućne ljubimce, rodake i slične stvari. Sve njih smeštaju na prelaznu tablu. Kako ih vodiči premeštaju na prelaznu tablu, oni se takode pojavljuju i na gornjoj tabli.

Duhovni vodič: Ovi elementi su nepromenljivi i ostaju u vidu stalnog uticaja, fokusa i sila u tvom životu. Ali tvoji učitelji će se promeniti. Ova škola [*pokazuje na prikaz škole na donjoj tabli*] više nije važna zbog tvog stanja. Sada ćeš ići u ovu školu [*pokazuje na prikaz škole koji se iznenada pojavljuje na prelaznoj tabli*]. Ova škola će najbolje poslužiti tvojim potrebama i daće ti vođstvo koje ti je potrebno za život u svetu u ovim okolnostima. Dalje, hajde da prenesemo tvoje prijatelje.

Prelaze u srednju školu. Prijatelji se premeštaju sa originalne na prelaznu tablu. To su prijatelji koji su značajni za Boba u tom životnom trenutku. Bob klima glavom u znak odobravanja. Prstima jedne ruke dodiruje usta, a prstima druge drži suprotni lakat.

U ovom trenutku razgovor se veoma ubrzava dok vodiči premeštaju elemente sa originalnog na prelazni plan. Rečeno mi je da su to elementarni delovi – ništa što bi bilo važno za ovu knjigu. Sada ih molim da uspore pošto dolazimo do važnijeg dela.

Duhovni vodič: Žena koja je pristala da bude tvoja supruga može da izabere da odustane od dogovora. Ti ćeš se uprkos tome susresti sa izazovima prihvatanja sebe, ali bez nje. Izazov će biti

veći jer će ti u tom trenutku života nedostajati partner koji te podržava.

Bob ćuti. Sluša i razmišlja o onome što je rečeno. Sada se raspituje o ženi. Zove je Morin.

Bob: A da li će mi Morin biti barem prijateljica?

Duhovni vodič: Izbor je njen. Hajde da je pozovemo.

Morin stiže brzinom misli. Ona još nije rođena. Vidim njen fizički oblik od sredine grudnog koša naviše. On nije čvrst – proziran je – ali je isti kao žensko ljudsko telo, ono u kome će živeti u budućem životu. Čini se da je stara između dvadeset pet i četrdeset pet godina. Od sredine grudnog koša naniže ona je astralno, duhovno telo. Moj vodič kaže „telesni plašt“. Ona nosi deo plašta. To je trenutna stvar koja se dešava u momentu kada se ona prisecća svog životnog plana i kako se on uklapa sa Bobovim. Rečeno mi je da se u plaštu nalazi samo jedan njen deo jer se ona već predomišlja po pitanju učestvovanja.

Pokazali su joj novi dijagram Bobovog života. Ona dugo ćuti. Konačno kaže:

Morin: Radije ne bih.

Vidim je kako podiže levu ruku, desnom dodiruje svoje prste dok nabraja razloge zašto ne želi.

Morin: Škola u kojoj smo prema originalnom planu trebali da se sretnemo biće nevažna. Bob je zbog ovoga neće pohadati.

Duhovni vodič: Nije važno, ipak možemo da sredimo da se sretnete.

Morin: Ne, ne, ne želim to.

Duhovni vodič: Možemo čak da sredimo da se sretnete u istim godinama u kojima biste se sreli prema prethodnom planu.

Morin: Ne. Vrlo je važno da naša priča počne u školi. Tu se ne radi samo o mom osećaju udobnosti sa Bobom, već i o njegovom osećaju udobnosti sa mnom. Njemu je to važnije.

Okreću se ka Bobu i pitaju ga za mišljenje. On kaže da razume i da se slaže sa njom, iako je očigledno da je takođe razočaran.

Bob: Oslobađam te ugovora sa mnom. Srešćemo se u drugom vremenu i prostoru kada ćemo provesti naše živote zajedno.

Ona ga uzima za ruku.

Morin: Hvala. Da, biće tako. Ponovo ćemo biti zajedno u trećem životu od ovoga.

On klima glavom u znak odobravanja i oni se grle. Umesto da izade iz sobe, njen duhovni oblik iščezava. Čujem Bobov uzdah dok se oprašta od nje i svojih očekivanja. Rečeno mi je da vam kažem [Robe] da ste se oprostili od svojih očekivanja jer se čak i na nivou duše borimo sa tim. Lakše nam je da to

uradimo, ali mnogi od nas i dalje imaju problem sa tim da *ne očekuju i ne pretpostavljaju ništa kada su u pitanju ljudi koji su nam važni.*

Morin je veoma jasno mogla da vidi da smer u kom će Bobov život sada krenuti nužno ne mora da služi njenim ciljevima. Ona se iz dogovora povukla iz dva razloga – iz potrebe da njegov život služi njenim potrebama i zbog bezuslovne ljubavi prema Bobu – uvidevši da ona za njega više ne predstavlja optimalan izbor životnog partnera.“

Stejsi je napravila pauzu, dajući mi znak da njen vodič čeka na pitanje pre nego što nas uputi u sledeći deo Bobovog planiranja. Stejsi je još jednom pokazala neobičnu sposobnost da vidi i čuje seansu planiranja života, iako je u Bobovom slučaju to u stvari bila postnatalna sesija planiranja. Posmatrajući ovaj redak događaj, mi smo zavirili iza vela i svedočili stvaranju novog dizajna od strane duše čija je inkarnacija već počela.

Duh je pokazao Stejsi upravo one informacije za kojima smo tragali. Otkrili smo da su određeni elementi Bobovog originalnog obrasca sačuvani, dok su drugi izmenjeni. Bio sam znatiželjan šta ćemo još saznati. Ishod improvizovanog plana – Bobova odluka da nastavi život kao slepac – je već bila poznata. S obzirom na to da se Morin povukla iz njegovog života, kako je i zašto on doneo takvu odluku?

„U ovom životu“, rekao sam Stejsi, „Bob je želeo da radi na prihvatanju sebe i samopoštovanju. Da li je bilo daljeg govora o tome kako će slepilo da unapredi te ciljeve?“

„[Novi] život je sasvim osmišljen“, objavila je Stejsi, prešavši na sledeći deo sesije planiranja. Njen duhovni vodič nas je sada odveo na drugi deo razgovora.

Bob je upio sve promene.

Bob: Razumem jedinstvene potrebe koje ću imati ukoliko prihvatim ovo telo i život. Kažite mi kako će one potpomoći ili ograničiti moj napredak u postizanju ciljeva koje sam sebi prvobitno postavio.

Odgovor stiže od oba duhovna vodiča, koji kao da govore jednim glasom.

Duhovni vodiči: Sada ćeš spoznati sebe u mnogo ranijoj životnoj dobi. Preskoćićeš gotovo dvadeset godina razvojnog procesa zbog nedostatka vizuelne stimulacije koja bi te dezorijentisala u odnosu na prošlost i od onoga što jesi i što si izabrao da budeš.

Bob: Svida mi se kako to zvuči. To znači da ću preskočiti mnogo izgubljenog vremena i poteškoća.

Duhovni vodiči: Da, to je tačno. Ali srcćeš se sa novim poteškoćama svojstvenim jedinstvenom stanju slepila.

Bob: Razumem.

Duhovni vodiči: Iako ćeš i dalje biti izazivan da voliš sebe, bolje ćeš se poznavati u ranijoj životnoj dobi i to će te dovesti na pola puta do cilja. Do vremena kad u ovom životu kreneš u osnovnu školu, bićeš u istoj razvojnoj fazi koju bi inače dosegao u srednjoj školi.

Bob: To eliminiše mnogo stresa koji je bio ugrađen u moj život koji smo prvobitno planirali.

Duhovni vodiči: Da. I dalje će postojati trenuci u kojima ćeš sumnjati u sebe, kada ćeš se pitati da li si dovoljno dobar ili da li sa tobom nešto nije u redu. Ali će tvoja inteligencija biti veća, kao i tvoja sposobnost rezonovanja. Ranije i bolje ćeš razumeti žice svog života i nanećeš manje bola onima koje voliš.

„Kad kažem *žice*“, objasnila je Stejsi, „mislim na ono što vidim na slici višeg sopstva [duše] i nižeg sopstva [ličnosti] koju mi pokazuju. One su povezane žicama. Bob će biti u stanju da ih sve ranije skupi na gomilu i shvati njihov smisao.

Bobov brak je očigledno trebalo da ga navede da u potpunosti shvati sebe kao homoseksualca. Ovdje nema govora o tome da Bob pokušava da živi takvim načinom života. Taj korak će biti preskočen. Njegov razvoj će biti direktnije povezan sa homoseksualnošću i načinom života koji uz nju ide. Bob ključno u znak potvrde, i dalje upijajući.

Bob: Kako ću shvatiti da sam homoseksualac?

Duhovni vodiči: Tvoje iskustvo sa samim sobom biće potpuno različito od načina na koji bi se iskustvo bez nesreće, a isto važi i za propratni fizički izazov. Bez vizualnog ometanja, imaćeš unutrašnje uvide i odgovore o sebi i bićeš u stalnom ili približno stalnom kontaktu sa svojim unutrašnjim bićem.

Rečeno mi je da „unutrašnje biće“ predstavlja termin kojim se označava inteligentni odnos između duše i živog [fizičkog] bića. Zbog toga postoji povećanje Bobovih kreativnih sposobnosti. Kada kod neke osobe postoji pojačana veza sa kreativnom energijom, uvek postoji i uvećanje njenog duhovnog razvoja, bilo da je on svestan ili nesvestan.

Duhovni vodiči: Razvićeš duboko poštovanje prema dobroti – dar temperamenta – koje inače ne bi posedovao. To će te podsetiti da si dobar i vredan, i da si, iako ljudsko biće, pun ljubavi i vredan iste, sposoban da voliš. Sve to nećeš postići bez napora, ali ćeš se susresti sa manjim brojem izazova nego da si ljudsko biće normalnog vida koje je podvrgnuto smetnjama koje bi mogle da ga ograniče.

Pokazuju na clement koji pokazuje drugu školu koju će pohadati.

Duhovni vodiči: Još za vreme boravka u toj školi znaćeš da si drugačiji. Znaćeš da te privlači zvuk muških glasova, miris muškaraca, sve one stvari koje su jedinstvene za muške predstavnike vrste.

Bob: Shvatam.

„To je istina“, rekao je Bob kasnije. „Znao sam od rane dobi. Čak i kad sam imao osam ili devet godina, uvek sam više uživao u tome da me grle muškarci nego žene. Do trinaeste ili četrnaeste godine burnije sam reagovao u društvu dečaka. Glas me privlači. Miris me privlači.“

Time su Stejsi i njen vodič zaključili svoju fascinantnu prezentaciju. Došlo je vreme za pitanja.

Iz prethodnog razgovora sa Bobom saznao sam da je slepilo dovelo do izazova koji su testirali njegovo samopoštovanje i obezbedili mu motivaciju i priliku da u sebi potraži ljubav. Ipak, rečeno nam je da je njegov cilj u ovom životu bio da provede više vremena među ljudima.

„Stejsi, molim te upitaj svog duhovnog vodiča zašto je Bob prihvatio izazov slepila kada je znao da će ono prouzrokovati određenu izolaciju.“

Stejsin govor postao je usporen kada je njen duhovni vodič počeo da govori direktno kroz nju.

„U vašem vremenskom okviru, ova duša je bila obaveštena o ovom novom izazovu dva dana posle rođenja. Slepilo nije u potpunosti nastupilo ali se razvijalo. Učinjen je presedan. Ova duša je, kao i sve ostale, prvih nekoliko nedelja života provodila dosta vremena izlazeći iz tela i ulazeći u njega.

Duša je videla način funkcionisanja sa ovim izazovom i zadržavanja velikog dela udobnosti.“ (*Udobnost* sam shvatio kao referencu na prošle živote u kojima je Bob bio navikao na izolaciju.) „Njegov cilj u ovom životu jeste da se nauči emocionalnoj nezavisnosti.“

„Kako Duh definiše emocionalnu nezavisnost?“ upitao sam.

„Kao uvidanje i prepoznavanje činjenice da je osoba odgovorna za stvaranje sopstvenog osećanja sreće i dobrobiti.“

„Da li je Bob osećao da nije stvorio sopstvenu sreću i dobrobit u životu koji je proveo kao isposnik u Španiji?“

„Ne bismo to tako definisali. Rekli bismo da još pati od akutne emocionalne osetljivosti. Bilo mu je lakše da se nosi sa svetom zatvorivši se za njega, ograničivši svoje interakcije sa drugima i svoje učešće u svakodnevnom životu.“

„Zašto se smatralo da će slepilo unaprediti cilj emocionalne nezavisnosti?“ Želeo sam da nam Stejsin duhovni vodič što bolje objasni zašto bi duša izabrala da iskusi slepilo.

„Zato što ono predstavlja još jači i veći izazov za vašu dušu. Jedini način na koji bi duša preživela kao osoba u ovom životu – kao najsrećnija i najbolja – bio bi da prepozna i nauči lekciju da ona sama predstavlja sopstveni izvor dobrobiti. Učeci tu lekciju, osoba mora da stekne samopoštovanje. Duša je mogla da izabere da napusti ovaj život. Izabrala je da ostane. Ova duša voli jake izazove.“

„Zašto je Bob odabrao da iskusi homoseksualnost?“

„Pre promene uslova u životu ove duše, on je sa jednom žcnom imao dogovor da zajedno podele iskustvo braka. Ono nije trebalo da traje ceo život. Unutar ličnosti ove duše odvijala se borba za prepoznavanje skrivene homoseksualnosti, suočavanje sa njom i njeno prihvatanje. To je trebalo da se desi kasnije u životu. To iskustvo služilo bi istoj svrsi koju je iskustvo homoseksualnosti već imalo u ovom životu. Donelo mu je izazov i usredsredilo ga na pitanje njegove sopstvene vrednosti.

Zapadna kultura loše prihvata i teško se nosi sa slepilom i homoseksualnošću. Oni predstavljaju izazove. Pomirenje sa homoseksualnošću predstavlja deo lekcije o sopstvenoj vrednosti. Ponekad su potrebni veći izazovi da bi se lekcija savladala. Ova duša je uvek bila spremna na težak rad.“

Zatim sam upitao kako bi slepa osoba mogla da zna da li je njen hendikep bio planiran pre rođenja ili se pojavio neočekivano. Rekao je da ukoliko je neko rođen slep ili sa genetskom predispozicijom za slepilo, to znači da je u pitanju prenatalno planiranje. Kad sam upitao za druge motive kojima bi duša mogla biti vođena u planiranju ovakvih izazova, objasnio je da se mnogi kompozitori rađaju slepi da bi mogli

lakše da čuju muziku; da duše koje prošle živote nisu provele kao kompozitori često žele da izoštre svoj sluh ili čula (što može da bude posledica slepila); i da umetničke duše često biraju da nastanjaju tela sa disfunkcionalnim vidom.

„Šta biste još želeli da ljudi saznaju o izazovu slepila?“ pitao sam na kraju.

„Slepi ljudi ponekad vide stvari koje ne bi videli da im vid funkcioniše.“

~

Bob predstavlja otelovljenje hrabrosti. Isprva je planirao teško putovanje do samootkrovenja, prihvatanja sebe i konačno, ljubavi prema sebi. Kada je uvideo da njegov plan više nije moguć, smislio je drugi u kom je zadržao originalni izazov homoseksualnosti i dodao novi izazov slepila. Izbor „alternativne“ homoseksualnosti u svetu koji se još uvek bori sa tolerancijom sam za sebe predstavlja smeo čin. Dodavanje neplaniranog izazova slepila je izuzetno. Umesto da odabere zaobilaženje ovog novog izazova povratkom u Duh – što bi predstavljalo razumljivu odluku vrednu poštovanja – Bob je odlučio da ga prihvati.

U Bobovom prvom životnom obrascu, njegova duša i duša sa kojom deli mnogo ljubavi dizajnirale su život u kome je trebalo da se venčaju. Nije bilo predviđeno da taj brak opstane. Tokom mog istraživanja, otkrio sam da obično pre rođenja znamo da li će brak potrajati ili ne. Razvod ne predstavlja neuspeh, već pre deo našeg plana. Nameravamo da stupimo u brak da bismo podučili jedno drugo i uravnotežili karmu. Kada se razvoj završi, brak je poslužio svojoj božanskoj svrsi. Ne nagoveštavam da su razvod ili dugotrajan brak predes-

tinirani; uvek nam ostaje slobodna volja. Možemo da odaberemo da ostavimo nekoga sa kim smo planirali da provedemo život i možemo da izaberemo da ostanemo u zajednici koja je zamišljena kao privremena. Izbor je na nama.

Bob je prvobitno osmislio život u kome je trebalo da shvati i prihvati sopstvenu homoseksualnost tokom braka. Zamislite količinu ljubavi prema sebi koja bi mu bila potrebna da ispuni taj plan. Prvo bi morao da samom sebi prizna da je homoseksualac. Onda bi trebalo da skupi hrabrosti da to saopšti svojoj supruzi. Konačno, trebalo bi da dovoljno voli sebe i nju da napusti brak koji više nije odražavao njegovu predašnju sliku o sebi samom. Nije poznato da li bi ili ne bi razvio takvu ljubav prema sebi; to bi zavisilo od odluka donesenih slobodnom voljom njegove ličnosti i od načina na koji bi se uzdigao do tog samostvorenog izazova. Jasno je, međutim, da je dizajnirao život u kome bi moglo da dođe do ove vrste procvata.

Kada je slepilo neočekivano pomutilo tu sliku, Bob je stvorio novi plan koji će rezultirati istim zapletom. Kao što nam je Stejsin duhovni vodič saopštio, u zapadnoj kulturi ni slepilo ni homoseksualnost nisu dobro prihvaćeni. Kada je Bob odabrao da se inkarnira na Zapadu u ovom trenutku istorije, znao je da će s vremena na vreme biti izbegavan, da su izolacija i usamljenost bili mogući – i da predstavljaju produženi izraz istog nedostatka prihvatanja koje bi njegova žena pokazala u trenutku kada bi on priznao svoju homoseksualnost.

Bob je stvorio životni plan učenja kroz suprotnosti. Znajući povremene reakcije društva na njegovo slepilo i homoseksualnost, i odlučan da razvija prihvatanje sebe i ljubav prema sebi, Bob je isplanirao okolnosti koje će ga navesti da unutar sebe otkrije ono što mu nije bilo ponudeno spolja. Iako predstavlja veći izazov od ranije planiranog, slepilo je na neki način povećalo verovatnoću Bobovog postizanja ciljeva jer ga je,

kao što su istakli njegovi duhovni vodiči, oslobodilo ometanja spolja. Vodiči su znali da će mu slepilo olakšati – i donekle ga prisiliti – da čuje unutrašnju mudrost i obrati pažnju na nju.

Zamislite prostoriju u muzeju Luvr u kojoj na zidu visi velika slika pejzaža. Neko može da prođe kroz tu sobu, a da ga ni ne primeti; možda će mu druge slike skrenuti pažnju. Neka druga osoba može da prođe galerijom i primeti sliku izdaleka. On ili ona mogu u prolazu da se dive tom umetničkom delu, ali da nikada ne zastanu da ga zaista pogledaju. Treća osoba može satima da sedi ispred pejzaža, sladeći se svakim detaljem – potezima četkice, teksturom ulja, prožimanjem boja, upotrebom svetla. Ta osoba u njemu prepoznaje remek delo.

Bob je odabrao slepilo jer je predstavljalo priliku za ponovno otkrivanje njegove veličanstvenosti. Odredište – ljubav prema sebi – je ostalo isto, ali se put do njega značajno izmenio. Bobu nije potreban vid da bi primetio lepotu svog unutrašnjeg pejzaža. Međutim, slobodan je da skrene pogled sa njega, da ga primeti u prolazu ili da se divi svakoj njegovoj konturi i faseti.

Bob je mnogo postigao. Razvio je pojačano osećanje empatije, posebno za, kako je on to definisao, „potčinjenog“, i oštru intuiciju koja mu dozvoljava da oseti suštinu svake osobe. Iako je slep, Bob vidi ono što je važno: odnose sa ljudima, dobrotu i saosećanje. Naučio je da veruje i ljudima i životinjama koji ga vode. Iako je povremeno bio isključen iz društva zbog svog stanja, nastavio je da pruža ruke drugim ljudima. On je mio i nežan, jedna duboko osetljiva duša. Toлика je njegova unutrašnja lepota koju je probudio u ovom životu.

Kada Bob u sebi ili drugima primeti kvalitet kao što je ljubavnost, on vidi srcem, a ne glavom. To saznanje koje dolazi iz srca čini ga „barometrom za ljubavnost“. Lepota i ljubav

u bilo kom obliku mogu istinski da se razumeju samo na taj način. Kad pogledamo cvet u punom cvatu, ne procenjujemo razumom da su njegove boje privlačne, da su latice lepo oblikovane, da mu je miris prijatan i da je zato vredan divljenja. Ta iskustva govore odmah i direktno srcu, baš kao i ljubaznost. Um je zaobiđen; nikakva interpretacija sa njegove strane nije potrebna. Razumevanje je trenutno i prirodno.

Kada se nalazimo u Kući, u Duhu, neometani maglovitim, iskrivljujućim filterima fizičkog mozga, ta vrsta znanja koje dolazi iz srca predstavlja suštinu naše prirode. Odaberemo li inkarnaciju u sadašnjoj epohi – onoj koju duhovna bića ponekad zovu dobom razuma jer stavlja naglasak na mentalne procese – možemo privremeno da izgubimo dodir sa našim srcima jer smo zaronjeni u intelekt. Ukratko, istražujemo šta mi to nismo. Pošto bolni životni izazovi mogu da budu izvorno shvaćeni – i isceljeni – samo u srcu, primoravaju nas da pomerimo fokus sa analiziranja na osećanja. Pošto više nije podignut na tron, um sada služi srcu koje mu je nekada bilo podređeno. Kada se vratimo načinu postojanja koji je vođen srcem, setimo se ko smo zaista. Ovo iskustvo rezultuje dubljom samospoznajom koja ne bi bila moguća bez kontrasta koji nam omogućava fizičko carstvo.

Bobovi vodiči su znali da će mu slepilo doneti „poštovanje prema ljubaznosti – dar temperamenta“ i da će ga to poštovanje od srca podsetiti da je „pun ljubavi i sposoban i vredan da bude voljen i voli“. Takođe su znali da je njegov prethodno planirani život sadržavao „vizuelnu stimulaciju koja bi te dezorijentisala... od toga da spoznaš ko si i ko si odabrao da budeš.“ Bob *jeste* ljubaznost, milost i nežnost. Te kvalitete, tako lako i često skrivene glasnom bukom fizičkog sveta, su veoma cenjene u Duhu. Boba je njegovo slepilo držalo bližim ovim aspektima njegovog unutrašnjeg bića. Oni predstav-

ljaju ulaz u prihvatanje sebe i ljubav prema sebi koju je želco da iskusi u ovom životu. Nedostatak vida mu onemogućava da vidi fizičke oblike, ali pomoću ljubaznosti on nazire svoj večni identitet.

Bobov životni plan, kao i planovi tolikog mnoštva drugih koji su odabrali da se inkarniraju u periodu u kome nedostaje ljubav prema sebi, bio je dizajniran da mu pruži dublje razumevanje te ljubavi, isprva putem njenog nedostatka, a potom i putem *iskustva* njenog posledičnog stvaranja. Kada se nalazimo u Duhu, znamo da je voleti sebe jednostavno i prirodno kao što je i voleti druge. Takođe znamo da je to jedno te isto. Samo u fizičkom svetu možemo hrabro da zaboravimo osećanje ljubavi prema sebi, a zatim i da ga se setimo. Životni izazovi vraćaju nas toj ljubavi, pokazujući nam da ona živi u nama, odražavajući nam da *mi sami* predstavljamo veliku ljubav u našim životima.

5. POGLAVLJE

Zavisnost od droga i alkoholizam

DA BI OVA KNJIGA BILA MAKSIMALNO OD POMOĆI, usredsredio sam se na neke od najuobičajenijih životnih izazova. U njih svakako spada zavisnost od raznih supstanci. U ovom poglavlju istražena je zavisnost od droga i alkohola iz dve perspektive: iz perspektive roditelja čije je dete zavisnik i iz perspektive osobe koja je sama zavisnik. U prvoj kategoriji nalazi se Šeron Dembinski, čiji se sin Toni borio sa zavisnošću od heroina.

Poput Šeron, milioni roditelja širom sveta se bore da shvate zašto je njihovo dete odabralo da uzima drogu. Oscćaju ogromnu krivicu i krive sebe smatrajući da su na neki način izneverili svoju decu. Mnogi zavisnost smatraju besmislenom patnjom kako dece, tako i njihove porodice. Pitaó sam se da li koncept prenatalnog planiranja može na bilo koji način da olakša bol ovih roditelja i možda im pomogne da uvide dublju svrhu ovih iskustava.

Kad sam počeo da istražujem ovaj životni izazov, nisam znao da li je takva vrsta izazova planirana pre rođenja ili ne. Već sam bio razgovarao sa Dženifer (3. poglavlje), čija su

dva sina rođena sa višestrukim hendikepima. Činjenica da su Dženifer i njeni sinovi planirali te hendikepe učinila je verovatnim da su dete i roditelj možda takođe planirali i detetovu zavisnost. Ali Dženiferin sin je *rođen* sa tim izazovima, dok je Šeronin sin postao zavisnik od heroina u pubertetu. Ukoliko su Šeron i Toni u stvari planirali njegovu zavisnost, kako su mogli znati da će do nje kasnije tokom života doći? Štaviše, zašto bi dvoje ljudi, od kojih je jedan brižan roditelj, planirali inkarnacije u kojima bi dete bilo zavisnik od droge? Kakvu duhovnu svrhu bi taj izazov imao za roditelja? I na koji bi način roditelj i dete koordinirali svoje životne planove tako da svako od njih iskusi željeni razvoj?

Šeronina priča

Šeron, medicinska sestra na pedijatrijskom odeljenju intenzivne nege za novorođenčad, bila je na poslu kada je primila telefonski poziv od svoje ćerke Sare. Sara i Šeronin muž Džon našli su Tonija bez svesti na podu njihovog kupatila, plave kože i mišice stegnute kaišem, dok je pored njega ležao krvav špric.

„Histerično sam plakala“, seća se Šeron. „Istrčala sam napolje i krenula do kola. Doktorka sa kojom sam radila je pojurila za mnom. ‘Smiri se! Ne možeš da voziš u takvom stanju.’ Držala se za prozor mojih kola. Stalno sam ponavljala: ‘Molim te, pusti me!’ Konačno me je pustila. Vozila sam najbrže što sam mogla, celim putem se moleći: ‘*Molim te da bude živ kad stignem! Molim te ne dozvoli mu da umre!*’“

Šeron se sreća sa Sarom i Džonom u bolnici. Toni se predozirao heroinom; bio je napola u komi i trpeo užasne bolove kao posledicu srčanog udara koji će biti otkriven naknadno.

Kada su lekari odlučili da ga prebace u veću bolnicu, Šeron je uskočila u kola hitne pomoći.

„Oba tehničara su rekla: ‚Gospodo, morate da izadete.‘“ seća se Šeron. „Rekla sam: ‚Ne izlazim iz ovih kola! Da se vaša beba nalazi na mom odeljenju, iskazala bih vam istu kolegijalnu učtivost. Dozvolite mi da ostanem.‘“

Tehničari su pristali i Šeron se vozila uz svog sina. Kad su stigli, Toni je smešten na intenzivnu negu pulmološkog odeljenja. Doktori su joj saopštili da verovatno neće preživeti noć.

„Preklinjala sam Boga da ga spase i obećala da ću učiniti sve što je u mojoj moći da pomognem njemu i svakome kome je pomoć potrebna“, rekla je Šeron tiho. „Izgledao je tako lepo u bolničkom krevetu. Glava mu je bila prekrivena smeđim kovrdžama, baš kao i kada je bio beba. Provela sam mnogo vremena provlačeći mu prste kroz kosu, igrajući se njome, misleći o tome kako je lep, razmišljajući o njegovom životu i tome koliko ga volim. Između Sare i Tonija izgubila sam tri deteta. Toliko sam ga želela. Veoma sam želela sina. Ja imam pet sestara. Nikada nisam bila bliska ni sa jednim muškarcem ne računajući svog oca i muža. Nisam imala brata, niti dobrog prijatelja, pa sam zaista želela sina. Svako ko bi ušao u sobu, svaki doktor, svaka medicinska sestra, prokomentarisala bi kako je zgodan mladić.“

Toni je preživeo do jutra, kada su doktori rekli Šeron da bi mogao da preživi ali da će verovatno imati oštećenje mozga. Ipak je, rekli su, on u kupatilu verovatno proveo devedeset minuta bez svesti.

Toni je ostao u nesvesti idućih pet dana, koje je Šeron prove-la kraj njegove postelje. Konačno, „Otvorio je oči i pogledao me. Znala sam da je sa njegovim mozgom sve u redu“. Rekao je: ‚Žao mi je‘ i zaplakao. Rekla sam: ‚Molim te ne govori da ti je žao, Toni. Sada je sve u redu. Bićeš dobro.‘

Zatim smo se zagrlili i ja sam ga upitala da li je želio da se ubije. Odgovorio je da nije i da je to bio nesrećan slučaj. Nije želio da umre. Veoma mi je laknulo! To je značilo da još uvek ima nade da bi mogao da pobedi svoju zavisnost od heroina.“ Šeron je sada jecala. „Uvek ću se pitati gde sam pogrešila u njegovom vaspitanju“, rekla je tužno.

Nakon boravka u bolnici, Toni se podvrgao programu odvikavanja, a zatim je otišao u sigurnu kuću. Tamo je uzео heroin od jednog od stanara i ponovo se predozirao. Nakon pružene medicinske pomoći, Šeron ga je dovela kući.

„Nisam znala da li da se nadam ili da se plašim“, seća se ona. „Moja oscćanja su oscilirala u roku od minut. U jednom trenutku bila bih oćajna. Već sledećeg sam mislila kako će sve biti u redu.“

Uprkos tim oscilacijama, Šeron se u svojim razgovorima sa Tonijem usredsredila na pozitivne stvari, istićući mu kako je svakog dana tokom programa odvikavanja izabrao da *ne uzme* drogu. „Tokom koliko dana si donosio pravu odluku?“ pitala ga je, hrabreći ga.

Pokušavajući da pomogne sinu, Šeron je počela da učestvuje na Internet forumima, uključujući i onaj za zastupnike metadona. Metadon je preparat koji je po hemijskom sastavu veoma sličan heroinu ali izaziva manju zavisnost i često se koristi u programima za skidanje sa heroina. „Ljudi koje sam upoznala – neki su bili zavisnici, a neki su se bavili zastupanjem – bili su brižni, otvorenog uma i puni ljubavi“, rekla mi je Šeron. Posebno se zbližila sa Edijem, ćovckom koji je pokušavao da prevaziđe sopstvenu zavisnost.

Šeron se pouzdala u Edija u nastojanju da rasvetli Toni-jeve emocije. Toni se sada izolovao u svojoj sobi, ponekad je tokom dana napuštajući samo zbog hrane. Edi je ubedio Šeron da je ponašanje njenog sina normalno, da Toni izbegava svet jer želi da se oporavi ali se plaši da bi nešto moglo da iza-

zove njegovo ponovno posrnuće. „Edi mi je govorio duboke stvari koje su mi zaista otvorile oči“, rekla je Šeron. Neke od Edijevih poruka bile su toliko inspirativne da ih je Šeron odštampala i zalepila na ogledalo u Tonijevom kupatilu. Na posletku je Toni zavoleo Edija baš poput Šeron.

Tri meseca nakon Tonijevog istupanja iz programa za odvikavanje, Edi je umro od prevelike doze droge. Šeron je za njegovu smrt saznala iz poruke na Internet forumu.

„Toni je došao u moju sobu i seo na krevet“, seća se Šeron. „Rekla sam: ‚Edi je mrtav.‘ Rekao je: ‚Šta?‘ Rekla sam: ‚Edi je mrtav. Predozirao se.‘ Skočio je s kreveta. Ja sam ustala. Prišli smo jedno drugom i on me je zagrlio. Nismo rekli ni reč – samo smo zaplakali.“

Edi je umro petnaest meseci pre mog razgovora sa Šeron. Od tada je Tonijevo stanje krenulo nabolje; ima novu devojku i traži posao. Pitao sam Šeron kako se ona promenila za tih petnaest meseci.

„Postala sam saosećajnija i imam više razumevanja“, odgovorila je. „Sada imam bolju perspektivu. Velika stvar koju sam naučila jeste da ne mogu da kontrolišem Tonijevo ponašanje. Mogu da podržavam ono što je pozitivno. Ne mogu da ga učinim sposobnim. Ne mogu da ga kontrolišem. Mogu samo da kontrolišem svoje reakcije na njega.“

Šeronin profesionalni život se takođe promenio. Motivisana Edijevom smrću i obećanjima koje je dala Bogu moleći se za život svog sina, Šeron je pokrenula inovativni program u svojoj bolnici. Udruženje „Majke Metadona“ (MOM) nudi medicinsku brigu i emocionalnu podršku trudnicama koje su podvrgnute lečenju metadonom i njihovoj deci. U njemu je Šeron kombinovala svoju ljubav prema bebama sa novostečenom strašću da pomogne ljudima sa iskustvom heroinske zavisnosti.

„Sa roditeljima stupamo u odnose u kojima im pomažemo da se osećaju prihvaćenima i vrednim poverenja“, rekla je Šeron srećno. „Ukoliko nemaju podršku, vratiće se starim navikama, a njihova deca tada ostaju bez majki. Bebe dobijaju starateljstvo, a njihov život se dramatično menja i to na gore. Pomislite na posledice. Ako te majke izdrže, ne vrata se starim navikama i budu u stanju da poljube svoje dete, to je *ogromna* stvar!“

Pre nego što je pokrenula MOM, Šeron je ponekad osuđivala takve žene. „Pitala sam se: ‚Kako su mogle to da urade?‘ To se promenilo.“

Šeron je takođe primetila promene i kod svojih kolega u bolnici. „Kada su videli da moja porodica prolazi kroz to, pomislili su na svoje najbliže. Ako je to moglo da se desi mom sinu, takođe može da se desi i njihovoj deci. Ta činjenica je promenila način njihovog reagovanja na pacijente.“

„Šeron“, upitao sam, „šta bi poručila roditeljima čija su deca zavisna od drog?“

„Ne čuvajte to kao tajnu. Ljudi će vam pomoći ako podelite sa njima svoje iskustvo.“

Šeronina seansa sa Glenom Ditrih

U danima nakon razgovora sa Šeron neke od njenih reči su na mene ostavile dubok uticaj. Nisam želeo da Šeron oseća da je na neki način izneverila Tonija. Video sam ljude koji su odbacili kajanje i tugu i prihvatili potpuno novo gledanje na životne izazove nakon saznanja da su ih planirali. Nadao sam se da će seansa sa Glenom doneti duševni mir za Šeron.

Glena je počela saopštavanjem informacija koje je već bila dobila od Duha. „Rečeno mi je nekoliko stvari o tvom sinu. U prethodnim životima imao je zanimanja koja su za njega bila veoma magična. Iskusio je situacije u kojima su mu se

stvari jednostavno dogadale. Možda je čak bio čarobnjak ili šaman. On teži ka tome da ponovo iskusi tu vrstu magije. To je delimično razlog zbog kojeg ga je privukao takav način života [droga]. Kada uzme drogu, u njegovom telu dešava se gotovo magična hemijska reakcija.

Njegov život je posvećen stvaranju neobičnih stvari. Roden je sa mnogim talentima. Veoma je nadaren. Ukoliko pogledate Ajnštajna i ljude koji su svetu doneli neke važne informacije, muzička ostvarenja ili kreativne procese, njihova mladost je prepuna problema jer je veoma teško u potpunosti preneti tu vibraciju u telo. Kada dovoljno sazru, tada njihovi talenti dolaze do punog izražaja.“

„Pre nego što je počeo da uzima drogu, njegova umetnička crta bila je zapanjujuća“, potvrdila je Šeron. „Već godinama se ne bavi umetnošću, ali ima tu sposobnost. Njegov IQ je 140.“

Glena je pomerila fokus. „Kada se usredsredim na njega, vidim strah. Za mene je on sazdan od straha.“

„I ja to osećam“, priznala je Šeron.

„Kada imamo mogućnost korišćenja velikog dara, a ne dajemo mu oduška“, nastavila je Glena, „to u telu stvara energetsku blokadu. Blokiranana energija stvara bolest. Usmerite ga ka ponovnom ispoljavanju kreativnosti. I volite ga, volite ga, volite ga. On oseća kao da je pogrešio i zbog toga u vašim očima izgubio poštovanje i vrednost.“

Glenino saosećanje bilo je opipljivo. Opustio sam se, znajući da se Šeron nalazi u dobrim rukama.

„Da li smo to planirali unapred radi višeg cilja?“ zapitala je Šeron.

„Radi višeg dobra i zbog toga što je vaša duša imala potrebu za tim iskustvom“, odgovorila je Glena. „Dolazimo ovde da bismo iskusili svašta. Svi smo bili ubice, silovatelji, svcci. Iskusili smo sve i iskusićemo sve. Te stvari postavljamo u za-

datke unapred da bismo stvorili savršeni scenario za ono što treba da naučimo u ovom životu.

Vaša ličnost nije trebalo da se ponovo vrati na Zemlju radi sopstvene dobrobiti. Vi ste završili svoj ciklus učenja, ali ste se vratili da biste pomogli njemu. Ne kažem da je to vaša jedina svrha, ali je to bila glavna stvar zbog koje ste se odlučili na povratak. Na nekom nivou on je toga svestan. To može istovremeno biti divno i veoma, veoma teško, jer mu donosi osećanje krivice.“

Ova informacija me je iznenadila; po prvi put sam čuo da duša nije imala potrebu da se reinkarnira. Setio sam se Šeroninog MOM programa – načina na koji je upotrebila svoju bol da bi pomogla drugima. Palo mi je na um da Glenu i ja razgovaramo sa visoko razvijenom dušom.

„On ne zna kako da pazi na sebe“, Glenu je saopštila Šeron. „Došao je da nauči te lekcije. Vi ste izuzetno brižni. Tu leže vaši životni darovi. Ne samo da ih on prima od vas, već vas i posmatra i takmičiće se sa vama.“

„Pre neki dan mi je rekao nešto što me je potpuno oborilo s nogu“, odgovorila je Šeron. „Rekao je: ‚Mama, inspirišeš me svakog dana svime što činiš za sve oko sebe.‘“

Šeron, Glenu i ja ćaskali smo još nekoliko minuta. Zatim je prošlo nekoliko minuta tišine dok je Glenina svest iščilela i pridružilo nam se drugo svesno biće.

„Prihvatili smo vaš poziv sa velikom radošću“, stigao je topao pozdrav od bića koja su sada koristila Glenino telo. Očigledno nam se pridružilo više njih, ali su govorila kao jedno. Ton njihovog glasa zaista je bio radostan. Govorili su meko i nežno.

„S ljubavlju vam želimo dobrodošlicu na ovoj ivici između vašeg i našeg sveta. Mi živimo u dimenziji koja je od vaše udaljena za širinu vlasi vaše kosce. Mi smo dva vodiča. Jedan

od nas je radio sa vama, Šeron, od trenutka vašeg začecja, a zapravo i pre tog vremena na planiranju svih stvari koje je vaša duša odlučila da upozna u ovoj inkarnaciji. Mi živimo u andeoskom carstvu i možete nas zvati anđelima čuvarima. Da li imate pitanja za nas?“

Šeron je pristala na to da ja vodim ispitivanje. Za početak, želio sam da saznam imena kanalisanih bića.

„Naša imena su vibracije i zato nam nije jasno kako da proizvedemo glasove na usnama medijuma“, odgovorili su.

„Ivala vam na današnjem razgovoru. Da li su Šeron i njen sin Toni pre rođenja planirali njegovo iskustvo zavisnosti od droge, i ako jesu, zašto?“

„Odgovor na vaše pitanje je da“, rekoše anđeli. „Sva iskustva su smišljena pre odabira inkarnacije. Tačno vreme, situacije i energije dostupne od strane drugih ljudi, moraju da budu savršene da bi duša mogla da iskusi darove saznanja i mudrosti koje su joj dostupne uz pomoć vašeg sveta.“

„Koja željena saznanja ili razvoj je trebalo da budu rezultat Šeroninog izbora da bude majka deteta koje je zavisno od droge?“

„Bilo je ključno da ona iskusi te stvari u prostoru poniznosti. Njena duša i njena ličnost u ovoj inkarnaciji obiluju kvalitetima koji stvaraju obilje sposobnosti i energije za pomoć drugima. Dakle, nema potrebe za stvaranjem ograničenja, koja duša u vašem svetu koristi da bi se razvijala. Iskustvo ograničenosti stvara potrebu za prevazilaženjem frustracije, funkcionisanjem u okviru sopstvenih parametara i usredsređivanjem energije – energija koja probija gustinu vašeg sveta i stvara čestice svetla i višu vibraciju.“

Anđeli su nam upravo podarili sažeto objašnjenje razloga zbog kojeg je fizički svet toliko privlačan večnim dušama koje nemaju fizička svojstva. Dok su govorili o ograničenjima, set-

io sam se Dorisine duše (2. poglavlje) koja mi je rekla da duše same sebe doživljavaju neograničenima. Pošto suprotnost vodi dubljoj samospoznaji, duše se inkarniraju na fizičkoj ravni da bi iskusile *percepciju* ograničenosti. Ta percepcija, koja je sama po sebi iluzija, stoji u velikoj suprotnosti sa našom velikom moći koje smo svesni kada se nalazimo u Duhu. U fizičkoj ravni postavljamo sebi izazov funkcionisanja unutar – i, u ovom trenutku evolucije ljudske vrste, prevazilaženja – iluzije ograničenosti.

Odlučio sam da istražim ovaj koncept sa Šeroninim andeoskim vodičima „Koje specifično Šeronino iskustvo bi moglo da se svista u ograničenja?“

„U njenom iskustvu sa sinom, bilo joj je dozvoljeno da poveruje da mora biti savršena. Iskusila je situacije u kojima njene sposobnosti i mudrost povremeno nisu bile dovoljne za kontrolisanje svih aspekata njenog okruženja, uključujući i postupke njenog sina. Takođe je trebalo da ceni i poštuje životne puteve ljudi koji je okružuju, čak i ukoliko se razlikuju od njenog puta. Tu lekciju je savladala veoma dobro, i proverila je i proširila svoju saosećajnost, kao i sopstveno verovanje u ljudsku dobrotu. To nisu male stvari.“

Andeli su divno saželi Šeronin životni obrazac. Očigledno su ona i Toni planirali njegovu zavisnost od droge da bi ona mogla da spozna sebe kao poštovanje i saosećanje. Umesto da usvoji verovanje u „zloću“ ljudi koji uzimaju drogu – lažno ubedenje koje bi trebalo da bude isceljeno u sledećoj inkarnaciji – Šeron je iskoristila to iskustvo da se osloni na druge i tako spozna njihovu dobrotu. Dobrovoljno je primila ljubav od drugih i time im podarila veliki dar – priliku da ispolje ljubav. Pošto smo duše, naša prava priroda *jeste* ljubav, naši fizički životi se smatraju onoliko uspešnima koliko dajemo i primamo ljubav.

Pa ipak, Šeron je postignuće te vrste samospoznaje mogla pre rođenja da planira na mnogo načina. „Stvari koje ste pomenuli mogle su biti postignute i uz pomoć drugih životnih izazova. Zašto je Šeron odabrala baš da bude roditelj sinu narkomanu?“

„Bila je to njegova molba“, usledio je jednostavan odgovor.

Pre nekoliko trenutaka anđeli su govorili o frustraciji. Na osnovu mog razgovora sa Šeron znao sam da je bila veoma frustrirana ograničenošću svojih sposobnosti da kontroliše Tonijevo ponašanje. Takođe sam znao da je prevazišla frustraciju i prihvatila činjenicu da ne može da ga kontroliše. „Kako joj je iskustvo roditeljstva nad detetom narkomanom pomoglo da prevaziđe frustriranost?“ upitao sam anđele.

„Pokazalo joj je puteve posezanja za ljudima u njenoj okolini“, rekli su tiho. „Takođe joj je dozvolilo da posegne u sopstvenu suštinu i snagu na način koji, bez tog iskustva i velike ljubavi prema sinu, ne bi bio toliko dubok. Ona sada istražuje kontinuum između tamne strane – i svetle strane – put saosećanja i brige koji nudi njenu ljubav prema svetu.“

„Ako sam ispravno razumeo“, rekao sam, „kada smo u Duhu, imamo sposobnost da uradimo ili stvorimo ono što želimo bez otpora. Ako nema otpora, nema ni frustracije. Ako je to istina, zašto bi duša želela da savlada prevazilaženje frustracije?“

„To je jednostavno osećanje koje nastaje. Razvoj je posledica emocija u vašem svetu.“

„Pomenuli ste da Šeron takođe uči da funkcioniše u sklopu sopstvenih parametara. Šta ste time mislili i kako je njeno iskustvo tome uči?“

„Njena duša je stekla veliko iskustvo tokom mnogih inkarnacija. Ona ima istinski celovito iskustvo. Zato je njena duša,

posedujući taj nivo mudrosti i razumevanja, inkarnacijom u ovo telo sa sobom donela veliku količinu znanja i svesti. Ona ima osećanje da nije nalik ljudima oko nje, osećanje arogancije i potrebu za poniznošću. Sve dok ljudsko biće ne iskusi te situacije očajaja, situacije nad čijim ishodom nema kontrolu, ne može da ima razumevanja i ne može da saoseća. Saosećanje se budi jedino sopstvenim iskustvom, a ne posmatranjem drugih koji prolaze kroz teška iskušenja, ne čitanjem, niti slušanjem o tome. Ljudsko biće stiće razumevanje samo preživljavanjem iskušenja.“

Ranije su anđeli pomenuli još jednu svrhu Tonijeve zavisnosti od droga: pomaganje Šeron da usredsredi svoju energiju. Zapitao sam ih šta su time mislili.

„Ona je sada sposobna da saosećanje i ljubav stečenu iz ovog iskustva upotrebi na veoma usredsređen način. Ona na umu ima vrlo jasnu svrhu i cilj. Jasnoća ovog cilja nastala je kao rezultat procesa oslobađanja obrazaca koji više ne funkcionišu.“

„Pomenuli ste da je ona takode želela da poštuje tuđe životne puteve. Kako joj je ovo iskustvo pomoglo u tome?“

„U sebi je stvorila mesto u kome gaji razumevanje i saosećanje za one koji stiču životna iskustva pomoću izbora koji su potpuno drugačiji od njenih. Te izbore ona poštuje. Ona je sada sposobna da prepozna kako svi putevi vode ka osvešćivanju i da to prizna. Važne su lekcije, a ne put koji je odabran. To je visok nivo mudrosti.“

Reči anđela navele su me na razmišljanje o ljudima u mom životu koje sam osuđivao. Koliko često sam se pitao zašto je neko odabrao određeni put, koji je za moj način razmišljanja predstavljao očiglednu grešku? Poput Tonija, ti ljudi su odabirali puteve koji su im donosili potrebnu svest.

„Rekli ste da je iskustvo proširilo Šeronino ubedenje u ljudsku dobrotu? Na koji način?“ Posebno me je interesovao odgovor na ovo pitanje. Šeron je podnela iskustva koja često izazivaju gorčinu, ljutnju, samosažaljenje i osećanje poraza, i nekako je uspela da vidi više dobra u drugima. Želeo sam da naučim nešto na njenom primeru.

„Postojali su mali i veliki događaji u kojima je osećala očajnički nedostatak kontrole. Njeno traganje spasilo je život njenog sina i izbacilo ga od opsesije koja mu je po njenom ubedenju ugrožavala život. U tim trenucima ona je posezala za drugima koji su joj odgovorili ljubaznošću i podrškom. To je izgradilo temelj poverenja ne samo da zaroni duboko u izvor sopstvene snage, već i da zna da će oko nje biti ljudi – možda čak i potpuni stranci – koji će je podržati, prihvatiti i pružiti joj informacije i vodstvo. Ona je sada odabrala da bude deo njih.“ Setio sam se Šeroninog saveta: posegnite za drugim ljudima.

Uprkos ljubavi koju je primila od drugih, Šeronin put je i dalje bio veoma bolan. Šta je to nju još inspirisalo da planira ovo iskustvo? Da li je njena primarna motivacija bila produblјivanje prethodno naučenih lekcija? Šta je sa njenom ljubavlju prema Toniju i željom da mu pomogne u sklopu njegovog životnog plana? Zamolio sam anđele za detaljnije objašnjenje.

„Kad se duša inkarnira u ljudsko telo dolazi do gubitka pamćenja“, objasnili su. „Zato postoje stvari [lekcije] koje su prepoznatljive, ali nisu uskladištene u svesnom umu. Zato joj [iskustva] služe kao podsetnici. Njena duša veruje da će ograničenja nametnuta ovim iskustvima učvrstiti svako razumevanje i mudrost koju ona već poseduje.“

„Da li je njena primarna motivacija da bude na usluzi svom sinu?“

„Ona je izabrala ovaj put iz ljubavi prema njemu.“

„Da li je deo njene motivacije prilikom planiranja ovog iskustva bio da uradi nešto radi svetske dobrobiti?“

„Sve stvari koje predstavljaju situacije za učenje, sve emocije, sva mudrost koju pojedinac stvara za sebe [na Zemlji] ima uticaja na ostale u vašem svetu, a takode se prenosi i kroz dimenzije. Sve što se uradi, kaže ili pomisli ima efekat širenja u vidu talasa prema spolja, kroz sve dimenzije. Ljudski mozak to ne može jasno da pojmi i ta informacija na nekim nivoima ne može biti shvaćena. Upikos tome, mi smo odabrali da je podelimo sa vama.“

Tokom svih seansi duhovna bića su podelila sa nama mnoge važne informacije. Pa ipak, određeni momenti u mojim očima predstavljaju deljenje duboke mudrosti od izuzetnog značaja. Ovo je bio jedan takav momenat. Anđeli su upravo opisali zapanjujuću odgovornost – i priliku – koja pripada svakom ljudskom biću. Odgovorni smo za sve što uradimo, kažemo i pomislimo. Ta odgovornost postaje beskrajno dublja kada shvatimo da svaka akcija, reč i misao ima uticaja na svako drugo biće – ne samo na Zemlji, već i u celom kosmosu. Koliko se često, pomislio sam, osećamo beznačajnima ili bespomoćnima? Ukoliko bismo shvatili ovu istinu, niko se nikada više ne bi tako osećao. I težili bismo ka izražavanju ljubavi i samo ljubavi u svakom trenutku, uključujući i naše „lične“ misli.

Šeron je, čini se, na nekom nivou već bila svesna ove mudrosti. Setio sam se strasti sa kojom je opisivala rezultate MOM programa. Kao duša, ona bi dizajnirala svoj život sa punom sveću o fenomenu koji su nam anđeli upravo opisali.

„Kao rezultat iskustava koja je Šeron proživela“, rekao sam, „pokrenula je u svojoj bolnici novi program za pomoć

trudnicama zavisnim od heroina. Da li ta akcija predstavlja deo plana za njeno iskustvo sa Tonijem?"

„Da“, glasio je jednostavan odgovor anđela.

Sada je počela da se pomalja puna lepota Šcroninog životnog plana. S obzirom na njegovu jasnoću, zapitao sam se da li je Eidi takode bio deo obrasca.

„Šcron je sreća jednu osobu koja se sada vratila u Duh, a koja joj je pružila veliku podršku. Njegovo ime bilo je Eidi. Da li je Eidi član Šcronine grupe duša i da li je bio deo plana sa Tonijem?"

„On je član Tonijeve grupe“, ispravili su me anđeli, „i da, učestvovao je u planiranju.“

„Da li su Šcron i Eidi u procesu planiranja ugovorili njihovo međusobno pronalaženje?"

„To je bilo planirano“, rekli su oni. „Sve stvari su sinhrono.“ Ovde su se anđeli pozvali na istinu da ne postoje slučajnosti. I judi poput Šcron i Eidi koji su se sreli „slučajno“ na Internet stranici su privučeni jedno ka drugom sličnim frekvencijama: slično privlači slično. Da se nisu sreli na Internetu, to bi se desilo na neki drugi način.

Pitao sam anđele da li je Tonijeva prevelika doza koja je umalo izazvala smrt bila planirana.

„Da“, ponovo su potvrdili.

„Zašto su pored iskustva zavisnosti od droge Šcron i Toni želeli iskustvo predoziranja?"

„To je dovelo emocije do najviše tačke i izazvalo krošendo koji je pomogao pokretanje preobražaja i donošenja odluka.“

„Toni se predozirao još dva puta. Da li je i to bilo planirano?"

„Da.“

„Zašto su smatrali dobrim plan koji je obuhvatao tri prevelike doze?"

„Svaki događaj izazvao je zasebnu eksploziju emocionalne energije koja je zatim stvorila njihov preobražaj.“ Nisam bio siguran šta su anđeli time mislili, ali sam osećao da bi to moglo da ima veze sa Šeroninim MOM programom.

„Šeron je pre rođenja mogla da planira pokretanje programa za pomoć trudnicama zavisnim od droge, a da sama ne bude majka narkomana“, istakao sam. „Šta predstavlja vezu između iskustva sa Tonijem i programa koji je pokrenula? Zašto je planirala oboje?“

„Postoji određena količina strasti – preobražene emocionalne energije – koja je nastala tokom događanja vezanih za zavisnost od droge i osećanja bespomoćnosti i beznadežnosti u Šeroninom životu. To je zatim preobraženo u stvaranje tog programa koji pomaže kod podizanja nivoa svesti kod individua koje su uključene u njega. Klijenti ovog programa su sami odabrali svoje puteve i iskustva. Time su dozvolili osobama kao što je Šeron da svaki put ponovo iskuse saosećanje na mnoge različite načine. Takođe su joj dozvolili da posmatra njihovu prošlost sa poštovanjem umesto sa ljutnjom i sažaljenjem. U vašem svetu morate mnogo toga da naučite o tugi i korišćenju sažaljenja, koje predstavlja izraz nepoštovanja. Ove lekcije se uče radi osvešćivanja i donošenja veće mudrosti u vaš svet.“

Zapitao sam anđele da li postoje razlozi zbog kojih je Šeron izabrala da bude majka, a ne otac.

„U vašem carstvu“, odgovorili su, „biološka veza između majke i deteta je mnogo jača. To je važno sa aspekta kulture, pošto se od muških pripadnika vrste ne očekuje da imaju izrazito blizak emotivni odnos sa detetom, niti se on poštuje. U ovom slučaju potrebna je veoma jaka povezanost kako bi podrška bila ponudena, potrebna i željena. Ta vrsta brige potiče od ženskih pripadnika vaše vrste i to na jasniji i artikulisaniji

način. Vidimo kako se to menja i postaje uravnoteženije, ali se to u potpunosti ne odnosi na vaš svet u ovom trenutku.“

„Da li je Šeron iz nekog razloga odabrala da ima sina, a ne ćerku koja je zavisna od droge?“

„Izbor pola nije bio od važnosti.“

„Da li su Šeron i Toni tokom planiranja izričito izabrali heroin i ako je tako, zašto?“

„Da“, izjavili su anđeli. „Zbog hemijskog jedinjenja. Postojala je potreba za veoma jakom zavisnošću. Ova droga odgovarala je toj potrebi.“ Iako sam već znao da je prenatalno planiranje veoma komplikovano, ipak sam bio zapanjen stepenom detalja u Šeroninom i Tonijevom obrascu: ne samo da su planirali zavisnost, već i posebnu aktivnu supstancu.

„Koju vrstu uticaja na telo i um, koji za posledicu imaju zavisnost od droge, vrši duša?“ upitao sam. Pokušavao sam da utvrdim kako su Šeron i Toni mogli da znaju da će do zavisnosti zaista doći.

„Postoje uticaji na mnogim područjima. Mnogi od njih su dobro poznati vašim naučnicima i u vašoj prošlosti. Jedan je astrologija, gde planete utiču na crte ličnosti, sposobnosti i fizičke atribute. Drugi poznajete kao prenošenje DNK, ćelijske informacije, jedne osobe na sledeću generaciju.“

„Kad su Šeron i Toni planirali ovo iskustvo, da li su u obzir uzeli mogućnost Tonijeve zavisnosti od alkohola? Ako jesu, zašto je nisu izabrali?“

„Hemijski sastav nije bio prikladan.“

„Kada je Šeron planirala svoj život, da li je razmatrala mogućnost da ima više dece koja bi bila zavisna od droge?“

„Ne.“

„Zašto je želela da ima samo jedno dete zavisno od droge?“

„Njen nivo mudrosti i znanja je takav da su ti događaji bili dovoljni da je pokrenu i gurnu u smeru u kom je želela da ide.“

„Da li su raspravljali o mogućnosti da on zaista umre od prekomerne doze?“

„Da.“

„Zašto nisu odabrali taj događaj?“

„U ovoj kombinaciji života postoji više prilika za isceljenje i povećanje svesnosti između njih dvoje“, odgovorili su anđeli. Palo mi je na um da ukoliko bi Tonijeva smrt nudila sadržajnije iskustvo za Šron i Tonija, ona bi bila sadržana u njihovom prenatalnom planu.

„Znam da duše mogu da odaberu bilo koje mesto i vreme za inkarnaciju. Zašto su Toni i Šron odabrali da se inkarniraju u Sjedinjenim Državama u ovom istorijskom periodu?“

„Postoje mnoge prilike u kojima oni mogu da iskuse sopstvenu ograničenost, kao i da prošire svest, kako svoju, tako i onih koji ih okružuju. Ovo je vreme eksponencijalnog rasta u vašem svetu. Mnogi koji su odabrali inkarnaciju u njemu završavaju ciklus reinkarnacije i postaju spremni za prelazak u druge svete.“

„Zašto sadašnje vreme pruža više prilika za iskustva koja se tiču ograničenja od drugih vremena, bilo prošlih bilo budućih?“

„Na ovoj planeti došlo je do sloma sistema. U onim tačkama u vremenu kada se stari sistemi ruše, stvara se kaos. Kaos predstavlja komponentu – veoma neophodnu komponentu – ograničenja i razvoja. Moguće je da on predstavlja najplodniji prostor za učenje.“

„Šta biste želeli da poručite čitaocu zavisnom od droge i trudi se da razume dublju duhovnu svrhu te pojave?“

„Ključno je da poštujuete svoju prošlost, upoznate sebe, shvatite ko ste i naučite da volite sebe“, rekli su anđeli.

„Šta biste poručili čitaocu koji je roditelj deteta zavisnog od droge?“

„Isto to.“

„Šta još nisam pitao, a važno je i pomoglo bi našim čitaocima?“

„Pomoglo bi im da budu svesni mogućnosti za širenje svesti. Širenje može da se postigne bez uništavanja tela ili nanošenja štete istom. Svi koji se nalaze u vašem carstvu na raspolaganju imaju tehnike. Sada je vreme da ponovo razmotrite kulture i populacije koje su živеле pre vas i da počnete da shvatate i možda prihvatate sposobnosti koje su ti drevni smatrali vrednima.“

Upitao sam anđele šta bi želeli da poruče mladima koji su zavisni od droge i osećaju da su izneverili svoje roditelje ili možda osećaju druge oblike krivice ili samoosuduivanja.

„Oni su odabrali svoje životne puteve imajući na umu istinsku svrhu“, odgovorili su anđeli. „U vašem svetu postoje životni trenuci u kojima istinska svrha postaje zamagljena vrednostima i sudovima koje vam nameću ljudi oko vas. Tome doprinosi pritisak kulture i porodice. U životima mladih ljudi sada postoji pomak ka prevazilaženju generacijskih vrednosti i dozvoljavanju starim sistemima religije, obrazovanja, nauke, politike – onih stvari koje vladaju vašim svetom – ili da se razviju ili da se potpuno sruše kako bi bili izgrađeni iznova.“

„Šta možete reći kako biste pomogli čitaocima koji osuđuju zavisnike i koji bi možda želeli da se odreknu te osude?“

„U mnogim slučajevima osuda okoline pomaže zavisnicima od droge da iskuse kompletnu skalu emocija za koje su znali da će predstavljati deo njihovog izbora, deo puta. To znači da

su sve stvari korisne. Sve što je stvoreno u vašem svetu ima neku vrednost. Sve stvari su vredne poštovanja. Bilo da se slažete sa njima ili ih razumete, morate da ih poštujete.“

„Kako se zavisnik od droge razvija na osnovu osude svoje okoline?“ zanimalo me.

„To za njih stvara ograničenja koja moraju da prevaziđu odlukom da su vredni sopstvene i tuđe ljubavi, uprkos činjenici da postoje oni koji osuđuju njihove postupke.“

Sada je Šeron postavila pitanje anđelima.

„Možete li da mi kažete koliko će uspešan biti program koji sam razvila u svojoj bolnici? Da li će se razvijati?“

„Iskreno ćemo vam reći da napor koji ste uložili u stvaranje takve organizacije koja pomaže ljudima oko vas ima ogroman uspeh. Samo misao, samo iskustvo, samo energija – predstavljaju stvari koje uspešno utiču na druge u vašem svetu. Zato vas pozivamo da svoj program i svoje napore smatrate uspešnima uprkos bilo kojim sudovima svih ostalih strana. Poštujte to u svom srcu.“

„Ivala vam“, rekla je Šeron.

„Ivala vama mnogo što ste razgovarali sa nama“, stigao je cho.

„Vi ste veoma blagosloveni“, rekoše anđeli. „Uvek je istinsko zadovoljstvo biti pozvan među vas.“

Tim pozdravom seansa je završena. Nastupio je period tišine u kome smo Šeron i ja razmatrali ono što smo upravo čuli. Sedeo sam u tišini, sladeći se toplinom i ljubavlju koju su anđeli podelili sa nama.

„U nekoliko navrata sam zaplakala“, rekla je Šeron, prekidajući tišinu.

Zapitao sam koji trenuci su je dirnuli.

„Dva su me najviše dirnula“, odgovorila je Šeron. „Kada je Duh govorio o ograničenjima i gubitku kontrole i o tome

kako me je to iskustvo podstaklo na skromnost. Već sam ranije pomenula kako me je to dramatično promenilo u mnogo saosećajniju osobu. Da ste me pre pet godina pitali da li sam saosećajna osoba, rekla bih: „Naravno da jesam!“ Do ovog trenutka nisam znala ni šta to znači. A kad ste pitali za Lidija, mog prijatelja koji više nije među nama, samo pominjanje njegovog imena je u meni izazvalo emocije, ali saznanje da je on član Tonijeve grupe duša – dalo je celoj priči mnogo dublji smisao.“

Poput velikog broja nas, Šeron i Toni su dizajnirali živote učenja kroz suprotnosti: odabrali su privremene, fizičke uloge u značajnoj suprotnosti sa večnim, duhovnim identitetima. Toni nije zavisnik od heroina; on je hrabra duša koja se podvrgnula životnom izazovu zavisnosti od droge da bi naučila da se brine o sebi. Šeron nije ni frustrirana majka ni medicinska sestra koja se, gledajući trudne zavisnice, zapitala: „Kako si mogla to da uradiš?“ Ona je veoma ljubazna duša koja je planirala trenutke frustriranosti i osude da bi na kraju mogla da iskusi, a time i spozna sebe kao poštovanje, toleranciju i saosećanje.

Osim ličnih iskustava i mudrosti za kojom su tragali, Šeron i Toni su planirali njegovu zavisnost od droge kao oblik služenja čovečanstvu. Takav je životni plan svetlonosaca, čiji obrasci iziskuju širenje unutrašnjeg svetla u cilju opšteg dobra. Pre svog rođenja, Šeron je očekivala da će odgovoriti na sinovljevu zavisnost pokretanjem programa namenjenog pomoći trudnicama zavisnim od droge. Po rođenju, Šeron je mogla da aktom slobodne volje otvrdne svoje srce i da ne

posegne za drugim ljudima. Međutim, tokom prethodnih života ona je napredovala do tačke u kojoj je saosećanje predstavljalo najverovatniji mogući odgovor. Možemo lako da zamislimo Tonijevo planiranje izazova zavisnosti od droge i Šeron kako govori: „Ja ću u toj situaciji biti majka koja te voli i to iskustvo ću nadograditi tako da pomognem drugima.“

Šeronina i Tonijeva priča nas podseća da fizička ravan predstavlja iluziju u kojoj ništa nije onako kakvim se čini. Ponekad služenje drugima uzima formu velikog i javnog programa. Češće se, međutim, javlja u obliku prilika koje nam omogućavaju da prevaziđemo osudu. Sud nas razdvaja od onih koje osuđujemo. Razdvojenost opet stvara strah i sprečava nas da osvestimo istinu koju smo znali pre rođenja: da smo svi jedno. Svako od nas predstavlja iskru svesti u sklopu veće, jedinstvene Svesnosti, ćeliju u srcu Božanskog bića. Suditi drugima znači odvajati se od božanskog u nama: osloboditi se osude znači priseliti se istog.

Važno je da se zapitamo koji aspekti sopstva bivaju prozvani našim sudovima. Ako, na primer, prosuđujemo nekoga ko je zavistan od droge kao slabića, mi u stvari takvim smatramo deo sebe. Ako se u određenim trenucima ili u određenim okolnostima nismo smatrali slabima, ne bismo bili u mogućnosti da donesemo takav sud o nekom drugom. U tom slučaju ili ne bismo primetili takvo ponašanje ili karakteristike koje smatramo slabošću, ili ih ne bismo smatrali slabostima. Svaki sud o drugoj osobi predstavlja maskirani sud o sebi. To je nužnost. Dubok duhovni razvoj javlja se kada hrabro skinemo masku i priznamo sopstvena osećanja u vezi sa nama samima. Taj proces je težak i zahteva istinsku iskrenost prema sebi, ali je nagrada koja sledi ogromna.

Šeron sada predstavlja otelovljenje nedostatka osude spram drugih ljudi. Umesto da osuđuje sina zbog njegovih

ponovnih posrnuća, ona ga je podsećala na mnogobrojne prilike tokom procesa oporavka u kojima je odabrao da ne uzme heroin. Pruža bezuslovnu toplinu i ljubav trudnicama zavisnim od heroina. Prevazišla je nedaće zavisnika koje je sreća na Internetu i doprla do njihovih duša u kojima je pronašla saosećanje i brigu. Ona ih ne sažaljeva. Glenina poslednja rečenica upućena Šeron i meni glasila je: „Sažaljenje nas razdvaja, saosećanje nas ujedinjuje.“ Sažaljevati nekoga znači posmatrati ga kao žrtvu i time prevideti veliku hrabrost koju on iskazuje živčani planirani izazov.

Zaista, jedina osoba koju Šeron još uvek osuđuje je ona sama. Ta osuda delimično proizilazi iz njenog ubedenja da nije bila savršena. Naša ubedenja, pogotovo ona o nama samima, sačinjavaju velik deo ograničenja o kojima su anđeli govorili. Put do ljubavi prema sebi i prihvatanja sebe zahteva prepoznavanje i izazivanje takvih ubedenja. Iskreno želim da je seansa sa anđelima pomogla Šeron – i drugim roditeljima dece sa problemom zavisnosti od droge – da uvide kako nema krivnje.

Sudovi su misli, a misli su živa, pokretljiva energija. Budući da energija privlači sličnu energiju, osuda privlači ljude koji sude. Svet je ogledalo u kome vidimo svoj odraz. Ukoliko se oko nas nalaze ljudi koji sude drugima, možda nas život navodi na to da preispitamo sopstvenu spremnost i tendenciju ka tome da sudimo.

Pored pružanja prilike za prevazilaženje osude, ljudi sa problemima zavisnosti od droge i alkohola daruju nam priliku da iskažemo saosećanje. Zaista, njihova želja da nas time daruju predstavlja deo njihove motivacije prilikom planiranja zavisnosti. Kao što su nam anđeli rekli, majke zavisne od heroina u Šeroninom programu joj dozvoljavaju da svaki put iznova iskusi sopstveno saosećanje. Ko tu kome služi? Ako vodimo

brigu o nekome ko je zavistan od hemijskih supstanci i pitamo se zašto nam ta osoba priređuje emotivnu agoniju, možda bismo mogli da razmislimo o mogućnosti da smo u ovom životu želeli da iskažemo saosećanje i kroz njega spoznamo sebe. Osoba koju volimo nam izražava ljubav, obezbeđujući nam željeno iskustvo. Možemo da odaberemo osećanje ljutnje, povrednosti i opterećenja ili možemo da prepoznamo da to iskustvo, iako bolno, za nas predstavlja fantastičnu priliku za uvećanje samorazumevanja.

Šeronina iskustva sa sinom predstavljaju dar na još jedan način: produbila su njeno ubedenje u ljudsku dobrotu. Razmotrite Šeronin izbor. Mogla je da izabere verovanje da život nije ništa drugo do bol i borba. Mogla je da odabere ubedenje da će je ljudi osuđivati i povrediti. Mogla je da odluči da je najbolji pristup životu otupljivanje osećanja i emotivna distanca prema drugima. Umesto toga, odabrala je da ispriča drugima o svojoj borbi i da prihvati njihovu ljubav. Bivajući dovoljno jaka da bi bila ranjiva i odbacujući gorčinu i kritiku, počela je više da ceni ljubav, što ne bi bilo moguće bez Tonijeve zavisnosti. Kao što su anđeli rekli: „U vašem svetu razvoj dolazi putem emocija.“ Odabravši osećanje ljubavi u fizičkoj ravni, u kojoj kontrast omogućava izbore koji ne postoje u Duhu, Šeron je u sebe usadila dublje saznanje o ljubavi.

Ljubav koju Šeron daje i prima u ovom životu ima odjek koji prevazilazi njenu trenutnu sferu. „Sve što se uradi, kaže ili pomisli ima lančani efekat.“ Važnost ove istine ne može dovoljno da se naglasi. Poput kamena bačenog u mirnu vodu, efekti naših života se beskonačno šire prema spolja. Iako naše oči ne mogu da vide te talase, oni odjekuju kosmosom. Na taj način lična promena može da menja druge – ukoliko su spremni da prime energetske efekte. Razvijanjem poštovanja i tolerancije za različite puteve, Šeron nam svima olakšava

da poštujemo i prihvatimo izbore ljudi u našim životima. Izražavanjem saosećanja prema Toniju, ona nam popločava put za naše sopstveno saosećanje. Kroz svoju ljubav prema ženama u MOM-u, ona podstiče deljenje ljubavi sa ljudima koje nikada neće upoznati. Dok otkriva samoopraštanje, ona ga podstiče u ljudima koji nikada neće čuti za nju. Učeći da vodi brigu o sebi Toni pomaže vama, čitaocu, da se brinete za sebe. Kad god neka osoba isceli jedan aspekt sebe, celo čovečanstvo se isceljuje putem povećanja vibracije. Tolika je naša moć. Ponkad su efekti trenutni i merljivi. Ponkad su indirektni i nepredvidljivi, iako zato ništa manje duboki. Svet sledi naše energetske buđenje.

Pre našeg rođenja, naša moć nam je poznata. Sa punom svešću o njihovoj, Šeron i Toni planirali su njegovu zavisnost od droge da bi pokazali svetu kako izgleda ljubav.

I to su učinili.

ISTRAŽIVŠI PRENATALNO PLANIRANJE zavisnosti od opijata iz perspektive roditelja, poželeo sam da ga razumem iz perspektive duše zavisnika. Razgovarao sam sa Petom, koji je iskusio zavisnost od alkohola dugu više od četiri decenije.

Dužina Petove zavisnosti indicirala je da ona predstavlja deo njegovog životnog obrasca. Iako kratkotrajno uzimanje alkohola može da predstavlja odluku neke osobe donesenu slobodnom voljom – tj. nepredvideni put – bilo je malo verovatno da Petovo prenatalno planiranje ne uključuje tako značajan aspekt njegovog života.

Petova priča

„Rodem sam kao vrlo mlad“, počeo je Pet, terajući nas obojicu u smeh. Iako smo planirali da razgovaramo o ozbiljnoj temi, Petov smisao za humor bio je u prvom planu. „Sedmog juna 1933. godine.“ Pet je odrastao u Amarilu u državi Teksas, što je objašnjavalo njegovo lagano zavlačenje u govoru. Glas mu je bio prijateljski i topao.

Pet je rekao da je prestao da pije sa pedeset osam godina. Počeo je sa četrnaest, kada je sa prijateljem otišao na ples u novu mesnu zajednicu u Amarilu.

„Obojica smo bili tako plašljivi i stidljivi“, seća se Pet. „Uzeli smo pivo i popili ga – zanemariću grozan ukus – i njegov efekat je odmah u meni izazvao osećanje tipa ‚Čovče, umem da igram i ovim devojkama se to dopada!‘ I boga mi, igrao sam i sjajno se proveo. Alkohol je u meni probudio Freda Astera, moj super izgled i predivnu narav – sve što sam znao da nisam, ali mi je alkohol dao lažno osećanje da jesam.“

U to vreme Petova najjača želja bila je da ode iz Amarila. Sa šesnaest godina je napustio srednju školu i sa majčinom dozvolom se pridružio mornarici. „Kad smo otišli u Japan i

Hong Kong, mogao sam da igram [pijem] sa velikim momcima – od sedamnaest i osamnaest godina. Kada sam se skinuo, bio sam težak alkoholičar.“

Nakon napuštanja mornarice, Pet je pio gotovo svaki dan. Često je na posao odlazio pijan, otreznilo se za vreme radnog vremena, a zatim odlazio kući da ponovo pije. Nije išao u restorane koji nisu služili žestoka pića, ni u bioskop u koji nije mogao da prokrijumčari alkohol. „Kontrolisao me je poput lutke na uzici“, priznao je Pet.

Tokom godina Pet je promenio gomilu poslova; bio je spasilac, učitelj, upravnik crkvenog kampa, a najviše je voleo mesto izvršnog direktora obrazovnog centra na otvorenom za gradsku decu. „U svemu što sam radio mogao sam brzo da stignem do vrha“, rekao je. „Svaki put bih brzo napredovao, bio bih slobodniji da pijem i otprilike tada bih pobegao. Ako pogledam unazad, plašio sam se da će me unaprediti preko mojih sposobnosti.“ Petovo kratko osvrtnje na strah u tom trenutku se nije isticalo, ali će na kraju dobiti veliki značaj.

Pet je u braku sa drugom ženom, Širli. Sa prvom ženom Kerol ima troje dece – Keti, Donu i Iन्द्रjua. Pet je napustio Kerol, njihovu decu i mesto u obrazovnom centru da bi bio sa Širli. U to vreme prihvatio je posao majstora za automobilske alternatore. Tokom njihovog braka i Širli se borila sa alkoholizmom.

Slušajući ga kako opisuje svoju porodičnu istoriju, pitao sam se da li su njegove žene i deca pre rođenja znali da će piti. Ukoliko jesu, kako je njegov alkoholizam poslužio njihovim ciljevima u ovom životu? Takođe se postavilo i pitanje da li je Širli takođe planirala sopstvenu zavisnost od alkohola. Pribeležio sam ta pitanja koja ću postaviti tokom Petove seanse sa medijumom.

„Što sam više pio, to sam više želio da pijem“, nastavio je Pet. „A kad sam pio, mislio sam ‚Ne treba da prestanem, sve je savršeno.‘ Čak i te noći kad sam shvatio da sam alkoholičar, čestitao sam sebi na tome što nisam alkoholičar.“

„Pete, šta se desilo te noći?“ upitao sam sa većim zanimanjem. Učinilo mi se da smo došli do ključnom trenutka.

„Imao sam pedeset osam godina. Došao sam kući s posla, našao jedno pivo i popio ga.“ Sada se u njegovom glasu osjetila opipljiva napetost. „Zatim sam počeo da razgovaram sa sobom. Sedeo sam nasred poda. Rekao sam ‚Znaš, Pete, ti zaista nikako nisi alkoholičar. Sinoć si popio samo jedno. Večeras si popio samo jedno.‘ Mogu da čujem kako razgovaram sam sa sobom, sedeći tamo na podu. ‚Ima votke i vina. U ovoj kući ima svega, ali ti to nisi ni pipnuo. To prilično dobro dokazuje činjenicu da nisi alkoholičar.‘ Zato sam čestitao sam sebi i napravio žurku.“ Pet je počeo da plače. „Popio sam sve što sam našao u kući, sve čega sam mogao da se dočepam. Um mi je bio relativno bistar ali sam fizički bio potpuno bespomoćan. Bio sam potpuno paralisiran od alkohola.“

„Te noći sam zamolio Boga za pomoć“, Pet se naprezao da zadrži jecaje. „Vidite, bio sam ga se odrekao tokom mnogo godina. Decu sam učio da on možda postoji, a ako postoji, onda je jadni K.S. [kučkin sin, op. prev.]. Nisam verovala da bi mogao da postoji živ, dobar, lični Bog. To je bilo nemoguće.“

„Bože, molim te, pomози mi!“ rekao sam. Mislio sam to svim srcem i dušom. Bio sam poražen – apsolutno, potpuno oboren s nogu i poražen. Nisam mogao da padnem dublje. A onda je počelo da se dešava čudo. Nije bilo jarke svetlosti i gorućeg žbuna, ali sam znao da je Bog tu.“ Petov glas odražavao je potpuno uzbuđenje.

Petov život nije se izmenio odmah. Zapravo, nastavio je da pije još naredne tri sedmice. Tokom tog perioda moć te noći

ostala je sa njim, konačno ga podstaknuvši da se prijavi na tretman za odvikavanje. Četiri dana kasnije „sva moja želja za alkoholom je nestala“, rekao je Pet. „Pre toga nisam poznavao nikakav koncept života bez alkohola.“

Pitao sam se da li je Pet nasledio svoj gotovo celoživotni impuls za pićem. Moje istraživanje prenatalnog planiranja je jasno pokazivalo da pre rođenja biramo svoje roditelje. Ako je Pet tokom svog životnog veka želio da iskusi alkoholizam, možda je želio da izabere roditelje koji su alkoholičari.

„Pete, da li su vaši roditelji bili alkoholičari?“

„Moj otac verovatno jeste, ali je bio solo drinker. Uvek je sa sobom nosio pljosku. Moja majka je bila izjelica.“

„Kako je alkoholizam uticao na vaš brak i decu?“

„Pio sam toliko da nisam ni znao da sam oženjen“, priznao je Pet. „Bukvalno sam pobeo od svoje dece. Kad sam ih napustio, nisam se čak ni pozdravio. Bio sam veoma destruktivan.“

Tokom godina koje su usledile svo troje Petove dece susrelo se sa poteškoćama. Iन्द्रju je kao dete imao problema sa disciplinom, a kasnije se okrenuo drogama i alkoholu. Keti se takođe okrenula drogama. Pet mi je ispričao da je svako od njegove dece prebrodilo svoje krize, ali on još uvek žali zbog bola koji im je nanio.

„Setim se kako sam ih ostavio u tako ranjivom...“, Petov glas je zamro i on je počeo da plače. „Treba im je otac. Trebala im je očinska figura. To očigledno nisam mogao biti ja.“

Zapitao sam Peta kako je njegov alkoholizam uticao na vezu sa Širli.

Rekao mi je da ga ona nikada nije osuđivala zbog toga. Ali, „ja sam nju krivio za sve moje probleme, što je tipično za alkoholičare“, rekao je Pet. „Mislilo sam da je Širli moja

ptica zloslutnica i uzrok moje degradacije sa mesta direktora na mesto majstora za alternatore. Istina je da sam ja napustio direktorski posao.“

Pet je za trenutak oklevao. Čekao sam u tišini, osećajući da je pokušavao da odluči da li da mi nešto kaže ili ne.

„U nekoliko navrata sam pokušavao da počinim samoubištvo“, iznenada je rekao. „Imao sam kombi, malu pokretnu radionicu [za popravku alternatora]. Od njega sam napravio klopku. Na suvozačko sedišće sam namestio veliku kutiju za alat. Na nju sam stavio veliki alternator koji mi je ciljao direktno u glavu. Planirao sam da se zalctim u drvo, najveće drvo šafrana koje sam ikada video na zavojitom putu za Mizuri. Ne bi bilo šanse da to preživim, alternatori bi mi otkinuli glavu.“

Pokušao sam to dva ili tri puta. Svaki put se nešto dogodilo. Jedanput su me omela svetla na vozilu koje je dolazilo iz suprotnog pravca, a nisam mogao da riskiram da povredim nekog drugog. Jedanput sam susreo zeca.“

„Susreli ste zeca?“ upitao sam, iznenađen.

„Iskočio je ispred mog kombija“, nasmejao se Pet, „i nisam želco – nisam mogao – da ga udarim. Umesto da skrenem i udarim u drvo, nastavio sam da vozim autoputem.“

„Mislite li da je zec mogao biti više od slučajnosti?“

„O da, naravno. Isto to mislim i za svetla iz suprotnog smera.“ Pet je intuitivno osetio ono što sam saznao tokom svojih istraživanja – slučajnosti ne postoje. Sinhroni događaji, koji su često dogovoreni od strane anđela ili duhovnih vodiča, nas održavaju na putu koji smo isplanirali. Oni nas održavaju živima i donose nam iskustva koja su nam potrebna za naš duhovni razvoj.

„Pete“, upitao sam, „kakvu je ulogu u vašem alkoholizmu odigrao bes?“

„Piće ga je smirivalo“, objasnio je. „Imam kratak fitilj – bum! – kada su u pitanju i najmanje sitnice. Mogu da poludim od besa jer sam ispustio slanik. Razlika je u tome što se sada ne umrtvljujem alkoholom. Odmah uspostavljam svesni kontakt sa Bogom koji mi je podario razumevanje.“

„Pet, dugo vremena ste mislili da ne može da postoji lični Bog pun ljubavi. Tada ste došli do tačke kada ste saznali da vas Bog voli. Kako ste prevalili put od te tačke do ove u kojoj ste sada?“

Pet je ponovo spomenuo noć provedenu na podu tokom koje je bio svestan božijeg prisustva. Takođe je odao priznanje Udruženju anonimnih alkoholičara čiji su mu članovi svojom ljubavlju i tolerancijom pomogli da spozna Boga.

„Sada“, dodao je, „ukoliko život počne zaista da me plaši, što se dešava retko, proverim koje od mana mog karaktera su umešane u to, prepustim ih Bogu i pronadem mir. Otkrio sam da smo svi mi Božija deca. A on nije loš dasa. Neće vas spržiti munjom. U stvari, jedino što Bog radi jeste da vam pomaže.“

Pet je rekao da se pomirio sa svim svojim najbližima koji su mu oprostili.

„Moja ćerka [Keti] je rekla: ‚Tata, zahvalna sam ti na sve-
mu što si uradio dok si pio. Morala sam da prodem kroz sve
što si mi uradio da bih danas bila ovo što jesam.‘ To me je
zaprepastilo!“ U pismu izvinjenja namenjenom Kerol, Pet se
približio tome da joj kaže da ju je voleo. „I ja tebe volim“,
otpisala je Kerol. „Naprosto sam se istopio!“ rekao je Pet.
„Nisam verovao da bi mogla da voli matorca koji ju je na-
pustio!“

„Pet, šta biste želeli da poručite čitaocu koji voli osobu
koja se bori sa zavisnošću od alkohola?“

„Mi ne znamo da smo bolesni“, odgovorio je Pet, odjednom ponovo zasuzivši. „Mi to saznajemo poslednji. Ako nam neko ne kaže, u stanju smo da ubijemo i sebe i druge.“

„Šta biste želeli da poručite ljudima koji su alkoholičari?“

„Izdržite dok se ne desi čudo. Taj dan će doći. Sve je baš tako jednostavno.“

Petova seansa sa Stejsi Vels

Tokom razgovora sa Petom, osetio sam koliko je propatio – i koliko se iscelio. Kontrast je bio zapanjujuć. Činilo se da su i njegovi voljeni mnogo propatili i u velikoj meri se iscelili. Ni Pet ni ja nismo znali koliko je njegovog iskustva bilo planirano, niti zašto, ali smo jedva čekali da saznamo. Bio sam ubeden da će nam Stejsi i njeni duhovni vodiči omogućiti uvid u sesiju prenatalnog planiranja koju je Pet održao sa svojom porodicom.

Stejsi je uradila i primarni i dodatni uvid, koji su iskombinovani u priči koja sledi. Svaki član porodice koji je prisustvovao u sesiji Petovog prenatalnog planiranja pristao je da bude uključen u Stejsin uvid. Kao i obično, upoznao sam Stejsi sa imenima i datumima rođenja da bi njen duhovni vodič mogao da pristupi Akaša arhivu, i rekao sam kakva je veza svake od tih osoba sa Petom.

„Pete, podčšavam se na vašu frekvenciju“, rekla je Stejsi. „Vidim da u ovom životu vaš veliki izazov predstavlja odnos sa ljudima. Takođe vidim da ste odabrali da svoje karmičke lekcije savladate kroz iste. Druga tema koju vidim je vaš duhovni razvoj. Možda ćete reći: „Pa zar nije to ono što mi svi radimo?“ Pa, neki od nas odaberu – *zaista* odaberu na nivou duše – da nam to bude u primarnom fokusu tokom života. Neki od nas odaberu da im to uopšte ne bude u fokusu.

Iznenadila bi vas činjenica koliko je uobičajeno da ljudi prvo u potpunosti sagledaju negativnu stranu izazova da bi bili dovoljno motivisani da se duhovno razvijaju.

Dok se usredsređujem na to zašto je alkoholizam nastao na duhovnom nivou, stalno osjećam neku vezu sa vašim ocem. Da li znate zašto?“

„Ne bih znao“, odgovorio je Pet. „On je preminuo kad sam imao otprilike devet godina. Nisam ga dobro poznao i veoma sam ga se bojao.“

„Saznaćemo više o tome kad zademo dublje“, odgovorila je Stejsi. „Želim da pomenem još jedno područje karmičkog izazova, a to je odgovornost prema porodici – porodici u kojoj ste rođeni, onoj koju ste stvorili, kao i prema svakome koga smatrate članom porodice.“

Najznačajniji karmički izazov u Širlinom životu bio je prevladavanje prevelike impulsivnosti. Vidim nekoliko njenih života sa velikim, velikim brojem dece. Postojala je seksualno kompulzivna strana njene ličnosti na kojoj je radila. Iako rad na duhovnosti u ovom životu nije za nju bio važan, ona je na duhovnom nivou prepoznala da će joj to [alkoholizam] pomoći da prevlada impulsivnost.“

Sada smo saznali prvi razlog zbog kojeg bi duša mogla pre rođenja da odabere iskustvo alkoholizma. Međutim, nisam bio siguran kako bi takva vrsta zavisnosti mogla da pomogne duši da prevlada impulsivnost. „Da li se radi o tome da bi prekomerno konzumiranje alkohola navelo Širli na impulsivno ponašanje čije bi negativne posledice trpela i na njima učili, ili bi je njegovo konzumiranje sprečilo da se ponaša impulsivno?“ upitao sam.

„Ovo drugo“, rekla je Stejsi. „Impulsivnost ju je nagnala na upotrebu alkohola. Kada kod nekoga primetim ovu karmičku lekciju, često se susrećem sa zloupotrebom supstanci koje do-

vode do promene raspoloženja ili zavisnostima. Moj duhovni vodič mi kaže da je ona prilikom svog prenatalnog planiranja izabrala alkoholizam.

Sada ću da zatvorim oči i da se dublje usredsredim na vas Pete, da bih videla koje informacije sa vaše sesije prenatalnog planiranja mogu da primim.“ Nastupila je kratka tišina dok je Stejsi ulazila u dublji trans.

„Prvo što vidim jeste kako sedite na podu, Pete. Ostali sede oko vas, ali ih trenutno ne vidim jasno. Izgleda mi kao da sedite za šahovskom tablom, koja je mnogo veća od obične. Kvadrati su crno-beli, veličine od oko 10 cm. Rečeno mi je da je ovo vreme u kom ćete raditi na određenim temama.

Sedite na podu sa muškim duhovnim vodičem i čovekom koji kaže da je vaš ujak. Vas trojica zajedno planirate dijagram vašeg života. Suočeni ste sa ili-ili izborima. Ili ćete u ovoj životnoj dobi uraditi to – čini se da je prvo pomenuto doba od deset godina – ili ćete uraditi ovo, a ako to uradite, kasnije će se desiti ono. Vodi se takva vrsta razgovora.

Iakode vidim još jednog duhovnog vodiča. Robe, kao smernica za tebe može da posluži činjenica da svakoj sesiji koju posmatramo prisustvuje jedan ili više duhovnih vodiča, ali i neko na mnogo višem položaju ko obavlja ulogu supervizora. Pete, osoba koju vidim i sa kojom radite na podu je vaš glavni duhovni vodič koji vas prati ceo život, a posebno, kako mi je rečeno, kada ste se borili sa svojom zavisnošću od alkohola.

Tokom vaše sesije planiranja bilo je reči o vašem genetskom poreklu koje vas predisponira ka alkoholizmu. Vidim vaše pretke, farmere, koji su voleli domaći alkohol. Dobro su funkcionisali i bili sposobni da rade svoj posao, ali su pili svaki dan. Definitivno su bili zavisni od alkohola. Dakle, zbog

toga je bilo reči o genetskoj predispoziciji i vama to nije smetalo.

Između vas i Širli definitivno je postojao dogovor o tome da ćete deo životnog puta proći zajedno. Čini se da se vas dvoje veoma volite na duhovnom nivou i da postoji neka vrsta prijateljstva srodnih duša. Družili ste se između života i bili prijatelji u nekoliko prošlih inkarnacija. Bilo je reči o tome da bi bilo dobro da budete zajedno pošto ćete oboje raditi na istim problemima.“

„Da li su izričito planirali da zajedno iskuse alkoholizam?“ zapitao sam Stejsi.

„Da“, odgovorila je.

„To mi zvuči poznato“, rekao je Pet. Petovo intuitivno sećanje je za mene imalo smisla. Znao sam da su sva naša sećanja, uključujući i prošle živote i vreme između inkarnacija, uskladištena u DNK. Petovo „poznato zvučanje“ predstavljalo je odjek informacije uskladištene u njegovim genima.

„Vidim kako se drže za ruke dok razgovaraju o tome“, rekla nam je Stejsi. „Osećam da je to poslednja stvar o kojoj su razgovarali pre nego što se jedno od njih rodilo.

Širli: Pridružiću ti se.

Ujak (Petu): Jesi li siguran da želiš to da uradiš?

Pet: Da, to je jedini način na koji ću ikada naučiti da se ne bojim.

Pete, vi ste pili da biste prikrili bes i strah. Strah od vašeg oca predstavljao je svesni podsetnik da radite na tome da se oslobodite straha. Vidim da je taj strah posledica toga što ste [u prošlom životu] bili vojnik. Poginuli ste u ratu veoma mla-

di, u dobi od osamnaest godina. Vidim vas kako sami hodate po bojnem polju punom palih vojnika. Na kraju – ne želim to ni da opisujem – bivate ubijeni. Strah vam se peo u grlo poput žuči. Bili ste poslednji preživeli.

Čini se da je strah predstavljao tematsku misao i tokom drugih života. Prikazan mi je još jedan život u kom ste bili jedan od prvih doseljenika u SAD. Nalazili ste se u otvorenom vagonu. Vaš voz je napadnut i svi su bili pobijeni. I tu je takode postojao strah.

Strah [u vašem sadašnjem životu] nije strah od smrti. To je strah od samoće i toga da nećete uspeti sami da se nosite sa životom.“

Sada je slika postajala jasnija. Pet je očigledno u ovaj život uneo energiju straha. U životima koji dolaze duša teži da isceli one aspekte ličnosti koji su tokom prethodnih života ostali neisceljeni. Pet je pre rođenja znao da će piti kako bi mogao da se nosi sa svojim strahom. Strah je mogao da se precobrazi u zavisnosti od krajnje reakcije na svoj alkoholizam. Njegov plan bio je smeo i ingeniozan: strah će uzrokovati alkoholizam, koji, na kraju, može da dovede do izlječenja od straha.

„To je jedan od razloga zbog kojih je Širli odlučila da podeli ovaj život sa vama“, rekla je Stejsi Petu. „Ona je u velikoj meri tu da vas uteši i da vam pruži ljubav tokom puta. Njena namera je bila da uvek bude uz vas.“

Upitao sam Stejsi da li postoje i drugi razlozi zbog kojih je Pet planirao da život provede sa partnerkom koja je alkoholičarka, a ne da sam prođe kroz iskustvo alkoholizma.

„Tako se uz njega nalazi neko ko ga razume, a ne ko ga osuđuje“, objasnila je Stejsi. „Neko ko mu dopušta da se kreće svojim prirodnim putem razvoja, a ne neko ko bi ga prisiljavao da se menja.“ Iz perspektive prenatalnog planiranja, Širli je zato predstavljala mudar izbor partnera. Da je Pet

bio prisiljen da se promeni, skrenuo bi sa puta koji je odabrao tokom prenatalnog planiranja i bio uskraćen za isceljujuće iskustvo za kojim je tragao.

„Pete, da li osećate da je tako bilo sa Širli?“ upitao sam.

„Apsolutno“, rekao je ubedeno.

„Ona nikada nije zahtevala od vas da prestanete da pijete?“ upitala je Stejsi.

„Ne. Nikada nije zapretila da će me napustiti“, odgovorio je on.

Slušajući Peta kako govori, razmišljao sam o mnoštvu ljudi koji su trpeli kritike od strane prijatelja i porodice zbog izbora partnera koji je alkoholičar ili odluke da sa tom osobom provedu dug vremenski period. Takve odluke se često smatraju lošima, indikatorima manjka samopoštovanja, pa možda čak i samokažnjavanjem. Pa ipak, Širli je – iz ljubavi prema Petu – ljubavi koja je postojala pre njihovog rođenja – s ljubavlju dozvoljavala njemu i sebi to iskustvo koje im je bilo potrebno zbog duhovnog razvoja. Te dve duše su razmenjivale nešto mnogo lepše nego što je većina ikada mogla da zamisli.

Upitao sam Stejsi da li može da sazna nešto više o tome kako bi alkoholizam mogao da služi Petu. Napravila je dugu pauzu slušajući deo razgovora.

„Postojalo je upozorenje o tome koliko će težak biti vaš život, a pogotovo detinjstvo, i da vi, Pete, nećete imati šansu da padnete daleko od klade – pri čemu je klada bio vaš otac. Nećete imati normalan razvojni proces kroz koji prolazi svaki dečak. U ovom slučaju klada vam je bila oduzeta i vi ste ostali da ležite na tlu.

Io je stvorilo predispoziciju da ispunite tu prazninu alkoholom. Nije vam pružena prilika za proces prelaska iz tatinih sinu u muškarca. Alkohol je trebalo da uđe u vaš život rano, jer ne biste znali kakva osećanja da gajite tokom pro-

cesa odrastanja. U adolescentskoj dobi bili ste besni. Bes je prikriivao strah, a alkohol je otupljivao bes i umrtvljavao strah. Sve ste to sami smislili. Pristali ste na svaki korak.“

Bio sam zaprepašćen količinom znanja o budućem životu koju je Pet posedovao pre rođenja. Ne samo da je bio svestan životnog izazova, već i besa i straha koji će se nalaziti u njegovoj pozadini i vremenu kada će oni početi da se ispoljavaju.

Zapitao sam se da li je Petov otac pristao da umre mlad delimično zbog podrške Petovom životnom planu. Postavio sam Stejsi to pitanje.

„Rečeno mi je da njegov otac nije pristao na to“, obavestila nas je. On je već bio živ tokom sesije prenatalnog planiranja. Njegova smrt je već bila isplanirana. Primam reči od mog vodiča – Petov izbor oca pao je na ovog čoveka „u skladu sa njegovom željom da iskusi ono što je potrebno kako bi prevladao alkoholizam“.

Bilo je to značajno otkriće. Upravo nam je rečeno da Pet nije samo planirao sopstveni alkoholizam, već i *savladavanje* te zavisnosti. Budući da sam video taj obrazac u mnogim životnim planovima, shvatio sam da je Pet žudeo i za kontrastom između alkoholizma i ne-alkoholizma i iskustvom prelaska iz jednog stanja u drugo. Na nivou duše mi cenimo i kontrast i proces njegovog stvaranja, a ni jedno ni drugo ne bi bilo moguće bez dualizma koji nam obezbeđuje fizički život.

I dalje me je zanimalo zašto je Pet odabrao tu dušu za roditelja. „On je delimično odabrao svog oca jer je znao da će umreti mlad?“ upitao sam.

„Da“, rekla je Stejsi.

„I priželjkivao je to iskustvo jer će ga ono odvesti u alkoholizam?“

„Znao je da će ga ono pripremiti za alkoholizam zajedno sa genetskim faktorom.“

„Da li je pre inkarnacije znao da će nekoliko decenija biti alkoholičar?“

„Da.“

„Zašto je želio da iskusi alkoholizam?“ Isceljivanje straha predstavljalo je jedan motiv, ali sam želio da proverim je li Petov prenatalni plan sadržavao i nešto više.

„Zato što je izgubio vezu sa Svim Što Jeste, sa Bogom, sa svojom božanskom prirodom i duhovnošću. To je bio put njihovog ponovnog otkrivanja. Nikako drugačije nije mogao da ih nade. Znaš kako učimo na teži način? Ovo je jedan od primera učenja na teži način.“

Bilo je to objašnjenje kojim sam se nadao od Stejsi i njenog vodiča. Stejsi je ranije pomenula da je Pet u ovom životu želio da se usredsredi na duhovnost. Sad smo saznali zašto. On je očigledno u nekoj od prethodnih inkarnacija izgubio percepciju Boga. Imajući tako iskustvo gubitka duhovnosti, sada je želio da stekne iskustvo njenog ponovnog stvaranja. A Pet je želio i nešto više od samog iskustva duhovnosti. Da je to bila njegova jedina želja, mogao je da planira život pun potrage za duhovnošću. Umesto toga, Pet je želio osećanja potpunice nepovezanosti da bi mogao da iskusi stvaranje – a samim tim i dublje razumevanje – svoje veze sa Bogom.

Osetio sam da smo stigli do srži Petovog životnog obrasca. Pošto smo saznali njegov cilj, želio sam da shvatim zašto je osećao da će njegov plan uspjeti.

„Kako ga je iskustvo alkoholizma dovelo u ponovnu vezu sa samim sobom i Bogom?“ upitao sam Stejsi. Možda je mapa Petovog životnog puta mogla da pokaže put drugim ljudima koji su se borili sa alkoholizmom ili sopstvenom duhovnošću.

„Povratak traganju za duhovnom vezom i njeno postizanje motivisano je potpunim nedostatkom iste, a to alkoholizam uzrokuje“, istakla je Stejsi. Drugim rečima, Pet je dizajnirao klasičan životni plan učenja kroz suprotnosti. Želeo je da isceli strah zaostao iz prethodnih inkarnacija i da – nalazeći se u telu – iskusi snažnu vezu sa Bogom. Pre rođenja identifikovao je alkoholizam kao katalizator koji će ga usmeriti ka njegovim ciljevima.

Ali šta da je Pet „potonuo“ u alkohol i ostao na dnu? Taj rizik bio je sastavni deo njegovog plana. Upitao sam Stejsi da li je Pet pre rođenja znao da će biti u stanju da preokrene stvari.

„Rečeno mi je da to ima veze sa kritičnim trenucima u njegovom životu“, odgovorila je slušajući svog duhovnog vodiča. „Znao je da će, do određenog životnog doba – i po završetku određenog ciklusa – osetiti potrebu da prevlada zavisnost i ostvari svoje ciljeve.“

Na početku scense Stejsi je pomenula da je Pet težio uravnoteženju karme kroz odnose sa ljudima – što je bila uobičajena svrha fizičkog života. „Stejsi“, upitao sam, „kakav je bio rezultat alkoholizma po pitanju Petovog odnosa sa ljudima?“

„Odnos sa suštinom postaje primaran u odnosu na emotivne veze sa drugim ljudima. Nakon toliko decenija, shvatate da ta flaša ne može da zameni istinsku, bezuslovnu ljubav. Žudnja za bezuslovnom ljubavlju nadmašuje žudnju za anestezijom, a anestetski efekat alkohola bleđi usled dugotrajne upotrebe. Uopšteno, rečeno mi je da zbog alkoholizma proživljavate nedostatak veza sa ljudima, što vas motiviše da ih želite.“

„To je istina“, složio se Pet.

Pa ipak, Peta su do njegovih ciljeva mogli da dovedu mnogi životni izazovi. Upitao sam Stejsi da li je razmišljao o ne-

kim drugim izazovima, poput uloge roditelja hendikepiranog deteta.

„Rečeno mi je da se ta uloga nije nalazila u njegovoj iskustvenoj svesti“, odgovorila je Stejsi. „Bio je upravo izašao iz života u kom je video da njegovi saborci ne koriste alkohol samo za čišćenje fizičkih, već i psihičkih rana. To mu je bilo poznato.“ Stejsin odgovor potvrdio je ono što sam video u drugim prenatalnim planovima; duše često biraju izazove kojima su prethodno u nekoj mери bile izložene.

„Stejsi“, rekao sam, „kao što znaš, uvek imamo slobodnu volju. Šta bi se dogodilo sa Petovim ciljevima da je odabrao da nikada ne pije?“

Usledila je duga pauza, a Stejsi je slušala svog vodiča.

„Iskustvo nikada ne bi bilo tako snažno“, rekla je. „Možda bi mu trebao još život ili dva da se uzdigne do izazova. Bio bi se oženio. Imao bi nekoliko dece. Ali bes bi ostao u njemu i vrlo verovatno ne bi bio emotivno sposoban roditelj. Verovatno bi umesto zavisnosti od alkohola odabrao zavisnost od posla. Ali bi emotivna intimnost i sposobnost za brigu i dalje za njega predstavljali izazov i ne bi ih savladao u ovom životu. Sada ih uči.“

Dok nam je Stejsi prenosila te značajne informacije, palo mi je na pamet da je verovatno postojalo mnoštvo trenutaka u kojima bi Pet rado zamenio zavisnost od alkohola zavisnošću od posla. Pa ipak, ta promena, koja bi sigurno rezultovala manje bolnim životom, takode bi uzrokovala i slabiji razvoj. Koliko lečenih alkoholičara je, zapitao sam se, vreme posvećeno svom poroku posmatralo sa žaljenjem, možda živeći u ubedenju da su protraćili godine svojih života? Koliko njih je osuđivalo sebe za to što su doživljavali kao slabost? Šta bi bilo da znaju da su priželjkivali upravo to iskustvo? Kako bi se njihova osećanja promenila kada bi shvatili da je alko-

holizam ubrzao njihov razvoj – u nekim slučajevima toliko da neće biti potrebe da prožive dodatnu inkarnaciju ili dve?

Upravo smo čuli zašto su Pet i Širli planirali iskustvo alkoholizma. Sada sam želio da vidim da li su drugi značajni ljudi u Petovom životu – njegova žena i deca – pre rođenja odabrali muža i oca alkoholičara. Zamolio sam Stejsi da poslušava razgovore sa seansi njihovog prenatalnog planiranja.

„Sada zatvaram oči i vidim sobu koju uvek vidim tokom sesija planiranja“, rekla je Stejsi. „Vidim Petovu ćerku Ketu u njenom astralnom telu, a ne u dvonožnom, humanoidnom obliku. I ona svetli! Prekrivena je česticama svetlosti koje sjaje. Vidim je kako lebdi i spušta se na tlo. Čujem kako pita Peta: ‚Kako ja mogu da ti pomognem?‘ Naglasak je na *ja*. Osećam da je ona izuzetno brižna i empatički nastrojena duša velike unutrašnje snage. Vodič mi kaže da je ona učiteljica i da je kao takva učila Peta u prethodnim životima. Već je pristala da igra ulogu u Petovom životu, iako u trenutku pristanka ta uloga nije bila sasvim definisana. Sada sedi sa Petom da bi utvrdili šta mu je od nje potrebno. Pet joj govori o tome kako će njegov život u određenim periodima biti bez kormila. Veoma jasno čujem reči *bez kormila*.

Pet: Trebaću te da me usmeriš i da mi s vremena na vreme daš snage. Iako ćeš biti dete, uvek ću znati ko si. Iako ću prema tebi, mom detetu, osećati odgovornost oca, jedan deo mene će u tebi uvek videti svetlost i ja ću na unutrašnjem nivou znati da moram da sledim put koji mi pokažeš.

Ketu se smeškala i potvrđuje glavom.

Keti: Ali i ti ćeš meni biti potreban da mi pokažeš put, jer ću biti tvoje dete. Imaću problema sa samopoštovanjem, s vremena na vreme ću se osećati usamljenom i biće mi potrebna uteha. I ja ću posegnuti za tobom.

Pet stavlja obe ruke na njeno astralno telo kao kada bi joj položio dlanove na ramena.

Pet: Znam i pristajem da budem tu za tebe.

Keti mu govori o tome kako će jedan od njenih ciljeva u budućem životu biti pronalaženje ravnoteže po pitanju individualnosti, u smislu prepoznavanja gde prestaje njena, a počinje tuda ličnost. Govori o tome kako će imati jaku sklonost da na sebe prima tuđu bol i proživljava tuđe probleme.

Keti: Upotrebiću te kao deo ovog cilja – da mi pomogneš da nadem ravnotežu i naučim kako da odelim sebe i sopstvene okolnosti i osećanja od onih koji pripadaju drugima. Pošto ću biti tvoja ćerka i mnogo te voleti, naginjaću ka tome da preuzmem tvoju bol i tvoja osećanja, iako ih možda neću razumeti.

Pet: Da, da, znam.

Keti: Tražiću u tebi vodstvo i svoj odraz, da mi pokažeš i da me podsetiš ko sam, ali od mene zavisi da to naučim. Ne tražim da preuzmeš odgovornost garantovanja da ću naučiti tu lekciju. To je do mene i samo do mene. Bićeš mi

vodič na svoj način i od tebe ne očekujem ništa više.

Pet (sa olakšanjem): Volim te i poželeću ti dobrodošlicu kao svojoj ćerki kada za to dode vreme.

Keti: Do tada ću ostati ovde. Kada me zatrebaš, možeš da me pozoveš u snu i ja ću biti jedna od mnogih u tvojim snovima.

Tu je njihovom razgovoru kraj. Hajde da vidimo ko ili šta dolazi sledeće.“ Stejsi je ćutala za trenutak prilagodavajući se sledećem delu sesije planiranja. „To je druga Petova ćerka Dona. Pojavila se u ljudskom dvonožnom obličju, kao devojčica od nekih devet ili deset godina i kosom vezanom u kikice.“

Ovo je bilo iznenađenje. Zašto je Dona uzela oblik devojčice? Zamolio sam Stejsinog duhovnog vodiča da nam to objasni.

„To je preduslov uloge koju usvaja za ovaj život, uloge mladog deteta“, odgovorila je Stejsi, prenoseći vodičeve reči.

„Da li ju je Pet video takvom tokom razgovora?“

„Da. Moj vodič kaže da je to duša koja nosi ogrtač ličnosti i fizičkog izgleda koji će imati u budućem životu. Deo prenatalnog planiranja je učenje kako da prepoznamo određene fizičke identifikacione oznake. Devedeset i osam posto oznaka ugrađeno je u podsvest osobe da bi lakše mogla da prepozna srodne duše tokom života.“ Znao sam da Stejsi i njen vodič pod *srodnim dušama* podrazumevaju važne ljude, a ne samo ljubavne partnere.

„Ona mu prilazi. Izgleda da je veoma srećna. Seda ispred Peta.

Pet: Želim te u svom životu da bih mogao da te grlim, čuvam i pružim ti vodstvo, i da bi mogla da mi pokažeš put i vodiš me tamo gde treba da idem.

Dona: Tata, tražim od tebe da ponekad budeš zao. Tvoja zloća i ono što će meni izgledati kao odbacivanje prisiliće me da tragam u sebi. Iako ću znati da se to dešava zbog flaše, to će me prisiliti da zaronim u sebe, da merim sopstvena osećanja i smisao za realnost. To mi je potrebno jer me na veoma snažan način podseća ko sam. Iako će isprva izgledati da me to čini samosvesnom i ispunjenom sumnjom, to je deo mog razvoja. To je deo puta koji treba da predem u ovom životu. Potrebno mi je da to uradiš za mene.

Pet tapše svoju buduću ćerku po glavi i pristaje.

Pet: Žalim zbog toga što će se desiti. Volim te. Koliko god bio svestan da je to potrebno, žao mi je što ću ti naneti bol.

Dona ga uzima za ruku kojom ju je mazio po glavi i stavlja je na svoje srce.

Dona: Ne, nećeš mi ti nanositi bol. To je moj izbor. Ja sam odgovorna za njega.

Ona zatim odlazi. Molim vodiča da mi pokaže još.

Vidim kako ulazi Kerol, Petova prva žena. Odevena je u odeću koju mogu da definišem samo kao prerijsku. Izgleda isto kao i u prethodnom životu, kao žena iz američke prerije u periodu oko 1800-te godine. Ima jednostavnu pamučnu haljinu, a kosa joj je jednostavno skupljena pozadi. Vodič mi objašnjava da njena odeća pokazuje kako se još uvek drži prošlog života i kako je praktične prirode.

„Kerol i Pet ispunjavaju život koji je bio prekinut prethodnog puta. Pokazan mi je život u preriji države Mizuri.“ (To je ista država u kojoj je Pet planirao da izvrši samoubistvo u ovom životu.) „Imali su jedno dete. Njihovu i još dve porodice napali su Indijanci. Iako je za to korišćen izraz ‚skalpirani‘, meni izgledaju kao da su obezglavljeni. Kerol pristaje da bude sa Petom u ovom životu kako bi mogla da ima sve što je trebalo da ima u prethodnom životu. Jedna od tih stvari je težak život; drugi deo su deca.“

„Stejsi“, upitao sam, „da li je rekla zašto želi da se uda za nekoga ko će iskusiti alkoholizam?“

„Zamolću svog vodiča da mi to pokaže.“

Pet: Najverovatnije ću imati problema sa alkoholom i emotivnom nesposobnošću.

Kerol: Ako ćeš to da uradiš na moj način, nećeš imati taj problem. [*Preći mu prstom.*]

Isprva je on tužan zbog toga, kao da ne ispunjava njena očekivanjima. Ali zatim vidim kako ispravljala leđa i kaže:

Pet: Onda treba da budem u tvom životu da bih ti pokazao da to nije jednosmerna ulica i da nije

crno-belo. Moram da budem tu da bih ti pokazao nijanse sive.

Ona nije zadovoljna time. Lice joj dobija uznemiren izraz. Zatim prestaje da se opire.

Kerol: Pretpostavljam da si u pravu. Otvoriću ti se. Primiću te u svoje srce i nadati se da možeš da probiješ blokadu, neprobojni zid oko mog srca i emocija. U njega sam primila samo svoju decu, ali ću primiti i tebe. Bojim se da to znači da ću patiti. Ali ću te pustiti jer znam da me voliš i jer ja volim tebe i stalo mi je.

Pet uzima njene ruke i drži ih nekoliko trenutaka. Ona potvrđuje klimanjem glave, ustaje i odlazi.

Vidim Petovog sina, Endrju, kako dolazi. Peta zove 'tata'. On govori o energiji. Pominje hiperaktivnost. I perfekcionizam.

Endrju: Uvek ću želiti više nego što imam. Uvek ću težiti nečem višem za sebe i svoj život.

Pet: Da, da.

Endrju: Ponkad će mi nedostajati ravnoteža i zaboraviću osobe koje me okružuju, a koje zavise od mene i vole me. Ma koliko se slažem da budem tvoj sin i uradim stvari koje treba da uradim za tebe, zahtevam od tebe da me povučesh nazad u onim trenucima kada ću biti toliko ispunjen sopstvenom neumornom energijom da zabora-

vim tlo pod nogama i svoju porodicu kojoj sam potreban s nogama na zemlji.

Trebam te u svom životu kao tačku uzemljenja, čak i kada ti sam nećeš biti uzemljen. Ukoliko me ne budeš podsećao gde je tlo, posmatraču te i znaću gde nije. Tvoj primer će mi služiti. Tu je da me nauči da ne dopustim sam sebi da odem predaleko i van fokusa.

Razgovaraju o Enderjuvoj izuzetnoj inteligenciji. Enderju je proveo nekoliko života radeći na mehaničkim sistemima, izumima. Bio je asistent u Ajnštajnovoj laboratoriji. Ali nikada nije stigao do tačke iz koje bi mogao da isprati projekat od početka do kraja. Uvek bi gubio fokus, prelazio na nešto drugo i postajao neproduktivan. Enderju želi da ovaj život provede van svojih naučnih istraživanja da bi mogao da radi na usredsređivanju, ali postignuće ipak ostaje deo njegove prirode. Taj stalan poriv da nešto uradi i *bude* će ostati. Gledaće u oca kako bi se prisetio da treba da ostane usredsređen i uzemljen.“

Stejsi je začutala. Ona i njen vodič su završili svoj čudesan uvid u duhovni svet.

Petovi voljeni su očigledno činili sastavni deo planiranja njegovog životnog izazova. Štaviše, oni se nisu jednostavno pomirili sa njegovim životnim obrascem, već su ga prihvatili kao sredstvo za postizanje svog ličnog razvoja.

Čekao sam da sa Stejsinim duhovnim vodičem porazgovaram o iznesenim informacijama. Uvek je bio izvor velike mudrosti i imao sam za njega brojna pitanja.

„Stejsi“, rekao sam, „molim te zapitaj svog vodiča o ostalim razlozima koje duše mogu da imaju za planiranje alkoholizma.“

„Ima ih mnogo“, odgovorila je, ponavljajući reči svog vodiča. „Nekc od duša koje to odaberu ne osećaju se prijatno u fizičkom telu, pa za njih alkohol postaje sredstvo koje im omogućava život između dva sveta. Druge su u prethodnim životima izabrale da maltretiraju druge, pa uravnotežuju to ponašanje izborom zlostavljanja sopstvenog tela. Moj duhovni vodič odmotava svitak sa veoma dugim spisikom razloga.“

Pod *biranjem* Stejsin duhovni vodič je podrazumevao odluke koje je ličnost nakon rođenja donela slobodnom voljom, a ne na uloge koje su pre rođenja bile dogovorene sa drugim dušama. Ukoliko je zlostavljanje među svim uključenim stranama bilo dogovoreno pre rođenja, karmičko uravnoteženje ne bi bilo potrebno.

Zaintrigirala me je ideja da bi duša mogla da se oseća neprijatno u fizičkom telu. Zapitao sam Stejsi zašto to može da se dogodi.

„Kažu mi da to može biti sledeća razvojna faza. Duše u novoj fazi se još ne osećaju prijatno nastanjujući tela. Ponekad se ljudi koji su rođeni sa teškim hendikepima ili telesnim nedostacima nalaze u novoj fazi razvoja, da bi proživeli život više kao posmatrači, a manje kao učesnici.“ Pomislio sam na Dženifer (3. poglavlje), čiji su sinovi Rajan i Bredli planirali fizičke hendikepe kako bi mogli više da budu u ulozi posmatrača.

„Da li ‚nova razvojna faza‘ znači da se većina tih duša inkarnira po prvi put ili to znači da savladavaju nove lekcije?“

„Češće je to njihova prva fizička inkarnacija na novom nivou razvoja, a ne njihova prva fizička inkarnacija.“ rekla je Stejsi, prenoseći reči svog vodiča. „Medutim, postoje slučajevi da je to nečija prva fizička inkarnacija, određenije, kada su u pitanju ljudi koji su prošli škole na drugim planetama, a zatim došli na Zemlju.“

„Šta bi moglo da motiviše dušu da odabere alkohol, a ne zavisnost od neke druge droge?“ zapitao sam se.

„Ponekad je alkohol dostupan [u budućem životu]. U drugim slučajevima će telo najbolje reagovati na tu supstancu. U mnogim slučajevima radi se samo o poznavanju alkohola.“

„Koliko je meni poznato, ljudi uopšte nisu napravljeni za konzumiranje alkohola. Šta tvoj vodič kaže o tome?“

„Moj vodič se u potpunosti slaže, osim kada su u pitanju slučajevi u kojima fermentisano voće padne na zemlju. Videćete kako ih životinje jedu. Alkohol ubija moždane ćelije.“

Ovaj odgovor me je zbunio. Ako je Bog sveznajući, znao bi da će ljudi na kraju iskoristiti grožde i ostale biljke za stvaranje alkoholnih pića. Upitao sam zašto su te stvari stavljene na Zemlju ako ljudsko telo nije napravljeno za konzumiranje alkohola.

„Čujem“, rekla je Stejsi, „da grožde i njegov sok ne moraju da fermentišu da bi koristili telu i da u ranoj fazi svoje upotrebe vino nije služilo za opijanje. Druga stvar je iskušenje. To je jedna od stvari na kojoj imamo prilike da radimo u školi zvanj Zemlja.“

„Stejsi, pomenula si da neke duše biraju alkoholizam jer su u prošlim životima zlostavljale tela drugih ljudi, pa sada biraju da zlostavljaju svoje. Pitam se da li bismo mogli da dobijemo bolje objašnjenje, jer znam da je karma oblik učenja, a ne kazne.“

Stejsin duhovni vodič je odgovorio da duše ponekad dizajniraju živote u kojima se prema sebi ponašaju onako kako su se nekada ponašale prema drugima. Zatim je saopštio da se u životu nakon zemaljskog svim dušama savetuje da oprostite sebi. Neke uspeju da oprostite sebi bez planiranja takve inkarnacije, a neke ne. Neke teže ka tome da upotrebe ono što su naučile u vremenu između života da bi u narednom životu po-

mogle drugima. Te duše planiraju živote u kojima će savetovati zavisnike; neke od njih u sklopu svojih životnih obrazaca planiraju zavisnost da bi u kasnijem životnom dobu mogle da budu bolji savetnici.

„U čemu je razlika“, upitao sam, „između duše koja može sebi da oprostí zlostavljanje tela druge osobe i one koja to ne može?“

Stejsin govor je postao usporen kada je počela da kanališe svog duhovnog vodiča i doslovno prenosi njegove reči.

„Jasnoća, kajanje, razvoj“, odgovorio je. Objasnio je da duše koje ostanu usredsređene na zlostavljanje gube jasnoću (i mnoge se zbog toga odlučuju na samokažnjavanje) i da opraštanje sebi predstavlja veliki korak na putu razvoja jer potiče iz bezuslovne ljubavi.

„Zemlja primarno služi da vas nauči da se oslobodite straha i bezuslovno volite“, dodao je.

Pominjanje straha nagnalo me je na razmišljanje o tome zašto je Pet planirao da izleči svoj nerešeni strah. „Stejsi“, rekao sam, „koliko sam shvatio, duša u ličnost smešta različite energije koje će biti korišćene u narednom životu. Da li je to ispravan opis?“

„Moj vodič kaže da jeste.“

„Šta tvoj vodič kaže o ideji da negativne emocije poput straha ne mogu da postoje na višim vibracionim nivoima sa druge strane?“

„To je istina, ali se to ne odnosi na svaku dušu na tom nivou u svakom trenutku.“

„Dakle, duše sa tim emocijama se sa druge strane nalaze na nižim vibracionim nivoima?“

„Moj vodič kaže da pripaziš prilikom opisivanja te situacije. „Niži vibracioni nivo“ nije precizan izraz. Duše koje deluju kao „viši“ duhovni vodiči – one kojima fizičko utelovljenje

više nije potrebno – su to postigle. Ali to ne znači da su ostale duše od manje vrednosti. On ne želi da se to slučajno interpretira kao klasni sistem, jer to nije tačno.“

„Kako emocija poput straha preživi fizičku smrt?“

„To zavisi od iskustava i emocija koje je duša imala u trenutku napuštanja tog života“, odgovorila je Stejsi. Njen komentar me je podsetio da je Pet najmanje dva puta umro u strahu – jednom kada su ga u preriji napali Indijanci, a drugi put kao vojnik na bojnopolju. Takođe sam pomislio i na Penclopi (4. poglavlje) koja je u ovom životu tražila isceljenje od straha koji je iskusila tokom prethodne inkarnacije.

„Dakle, krucijalno je ono što ljudi osećaju u trenutku smrti?“

„Da. U trenutku smrti oni razmišljaju o svojim životima, a nerešene stvari iz njih ostaju u njima. Nedugo pošto napuste telo obično donesu neke odluke o tom životu i onome što žele ili ne žele da ponove tokom budućih inkarnacija.“

„Ljudi bi trebalo da se u trenutku smrti nadu u prostoru koji im donosi najviše radosti i ljubavi?“

„Da“, rekla je Stejsi. „Na osnovu mog iskustva, najbolji prelazi se dešavaju kada su ljudi okruženi svojim voljenima. To je najmirniji prelazak.“

Poput mnogih pijanica, Pet je koristio alkohol da bi sam sebi obezbedio novi identitet. Alkohol je upravo to i činio – samo što identitet koji mu je davao nije bio onaj koji je on očekivao.

Pet je mislio da ga alkohol čini novim čovekom; visprenim govornikom, odličnim plesačem, energičnim likom privlačnim suprotnom polu. Istinski, on je u stvari postajao dete – dete Božije.

Alkohol je bukvalno oborio Peta na kolena. U svom najmračnijem trenutku, on je prigrlio duhovnost iz očajja koji lagodan život nikada ne bi mogao da izrodi. Vremenom je očaj prerastao u strast. Sa tom strašću on danas prihvata Boga, a time i samog sebe.

Kada se inkarniramo – tj. kada smestimo deo naše svesti u telo i usredsredimo svoju pažnju na fizičko carstvo – stvaramo iluziju u kojoj nam se čini da smo međusobno razdvojeni i odvojeni od Svega Što Jeste. U određenim periodima života ta razdvojenost nam izgleda stvarnija nego u drugima. U nekima od prethodnih života Pet je verovao u stvarnost te iluzije i izgubio percepciju Boga i svoje božanske prirode.

Planiravši iskustvo alkoholizma od ranog životnog doba, Pet je želio da počne sadašnji život u stanju ranije opažene nepovezanosti. Od početka je planirao da dosegne tačku u kojoj će biti „apsolutno, potpuno oboren s nogu i poražen“. Kada je one noći, noći potpune usamljenosti i prividne izolacije, pozvao Boga ležeći na podu, bilo je to upravo ono iskustvo kom je težio. Pet se nadao da će u tom ambisu bola naći iskru koja će ponovo upaliti njegovu duhovnost. Baš kao što su Stejsi i njen duhovni vodič istakli: „Povratak traganju za duhovnom vezom i njeno konačno pronalaženje motivisani su potpunim nedostatkom iste.“

Alkoholizam se ponekad bira kao životni izazov jer nama, kao večnim dušama, omogućava iskustvo *stvaranja osećanja* veze sa Božanskim. Njenim stvaranjem, mi dublje upoznajemo to scćanje. Sa više od dva miliona članova širom sveta, Udruženje anonimnih alkoholičara koristi poznati program Dvanaest koraka kao deo programa oporavka. Poput Peta, svaka osoba koja učestvuje u ovom programu u trećem koraku pristaje da „svoju volju i svoj život prepusti brizi Boga“. Činjenica da alkoholizam mnoge ljude

dovodi do iskustva povezanosti sa Bogom predstavlja mnogo više od slučajnosti.

Kada se nalazimo kod Kuće, u duhovnom svetu, ne možemo iznova da stvorimo to osećanje jer nikada nismo bez njega. U Duhu smo stalno svesni naše jedinstvenosti sa svim stvorenim. Znamo da smo deo Božanskog i da *jesmo* božanski. Iako nikada ne možemo da izgubimo sopstvenu božanstvenost, kada smo otclovljeni, možemo da zaboravimo da smo je svesni. Pošto je imao to iskustvo, Pet je žudeo da obnovi svoje osećanje sjedinjenja s Bogom. Kada se vrati Duhu, Pet će sa sobom doneti duboko osećanje-saznanje te veze koja ne bi bila moguća bez kontrasta stvorenog uz pomoć alkoholizma u njegovom trenutnom životu.

Uz mnogo snage Pet je proživio četrdeset i četiri bolne godine prividne razdvojenosti. Ko bi se do najhrabrije duše odvojio od ljubavi na koju ima pravo po rođenju samo da bi mogao bolje da je spozna? Pet nam je pokazao da iskustva na fizičkom planu nisu ono što se čini. Ono što bi neki okarakterisali kao slabost ili povlačenje zapravo predstavlja potpuno, nepokolebljivo prihvatanje jednog od najvećih izazova koji duša može da planira. Ta uloga može da obuhvata alkoholizam, ali su glumci koji je prihvate inkarnirana hrabrost.

Upravo ovde leži iluzija, često u obliku polarnih suprotnosti. Svet je očigledno mogao da primeti Petov strah, baš kao što ga je i on video u sebi: bio je to strah od socijalnih situacija. Strah od žena. Strah od toga da na poslu bude unapređen preko svojih mogućnosti. Strah, kako je Stejsi pomenula, od samoće, od toga da neće uspeli da se samostalno nose sa životom. Ti omotači iluzije sakrili su hrabru dušu koja je u telu želela da nauči da se ne plaši, koja je pre rođenja strah od oca odabrala kao svesni podsetnik na dublje strahove, koja je planirala da izgubi oca tokom detinjstva kako bi ta situacija

pokrenula alkoholizam koji bi konačno mogao da isceli njegove strahove. Samo hrabri planiraju strah.

Naši strahovi nas odvajaju od naših pravih identiteta i zbog toga sa njima treba da se suočimo, a ne da ih izbegavamo. Proživljavajući ih, prisjećamo se ko smo zapravo. Pet je, na primer, u sebi uskladištio strah od samoće. Tek u trenutku kada je bio potpuno napušten, shvatio je da nikada nije bio i nikada ne može biti potpuno sam. U prividnoj napuštenosti našao je vezu; u predaji je pronašao vlast. Stvorivši ono čega se najviše bojao Pet se prisetio večne istine. Omogućivši tako sebi otklanjanje sopstvenih iluzija, Pet je pokazao da je strah glavni učitelj koji nam pokazuje put do nas samih.

Sadamožemo da se zapitamo: koje u stvari Pet? Pet je ljubav. Pet je ljubav koju su druge duše na sesiji njegovog prenatalnog planiranja izrazile tako spremno i slobodno. Kao ljubav, Pet je planirao životni izazov u vidu alkoholizma ne samo da bi podstakao sopstveni razvoj, već i razvoj svojih voljenih. Posmatran u tom svetlu, Petov alkoholizam predstavlja oblik služenja onima koji su odabrali da sa njim podele život. Keti je spoznala svoj identitet, ograničenja i ravnotežu. Postoji li bolji način za spoznavanje ravnoteže nego kroz neravnotežu izazvanu alkoholizmom jednog od roditelja? Donino iskustvo sa Petom prisililo ju je da u svojoj unutrašnjosti otkrije ljubav prema sebi, što predstavlja klasičan životni plan učenja kroz suprotnosti. Kao što je Karl Jung rekao: „Onaj ko traži spolja, sanja; onaj ko traži unutra, budi se.“ Petova zloća, koju je sama Dona od njega zahtevala, probudila je u njoj njenu pravu prirodu duše pune ljubavi. Lindrju je naučio da ostane usredsreden i prizemljen. Kerol je shvatila nijanse sive, a Širli je dobila priliku da spozna sebe kroz ljubav i saosećanje. Petovim služenjem svaka od ovih duša je narasla i svaka od njih je za uzvrat povećala Petovu dušu.

U Petovom prenatalnom planiranju članovi njegove buduće porodice preuzeli su ličnu odgovornost za lekcije koje treba da nauče iz njegovog alkoholizma. U fizičkom svetu gde nam nedostaje sećanje na izbore koje smo napravili pre inkarnacije, često verujemo da nam drugi nameću iskustva. Na njih možemo da odgovorimo strahom, ljutnjom, mržnjom prema sebi i drugima, krivicom, osećanjem da smo žrtve i brojnim drugim emocijama koje ne odražavaju pravu prirodu naših duša. Kada se probudimo okrećući se sebi, setimo se da smo ta iskustva tražili. Tada smo slobodni da izaberemo različite odgovore, uključujući i zahvalnost prema onima koji su omogućili naš razvoj. Možemo da se zahvalimo onima koje smo nekada krivili. Da im se zahvalimo na tome što im je bilo dovoljno stalo do nas da igraju ulogu zbog koje su godinama nosili teret naše mržnje. Da im se zahvalimo na tome što su održali svoje obećanje i ispoštovali naš prenatalni dogovor. Da im se zahvalimo što su nam dozvolili da prodemo kroz sve što je bilo potrebno da prodemo da bismo bili osobe kakve smo danas, kao što se Keti zahvalila Petu.

Hvala.

Živimo u svetu u kome se milioni ljudi potcenjuju zbog svojih životnih izazova. Neki su alkoholičari. Oni možda veruju da su izneverili svoje voljene. Možda veruju da su izneverili sebe. Pa ipak, možda, poput Peta, biraju da igraju privremenu ulogu alkoholičara kao oblik služenja drugima i put do ličnog razvoja. Čini se da nas taj put odvođi daleko, sve dok se, poput Peta, ne probudimo da bismo otkrili ono što je bilo tu sve vreme, skriveno u nama dok smo tražili napolju.

6. POGLAVLJE

Smrt voljene osobe

OD SVIHH IZAZOVA KOJE NAM PRUŽA zemaljski život možda najuniverzalnije predstavlja smrt voljene osobe. Ukoliko ne umremo mladi, veoma je verovatno da možemo izgubiti nekoga do kog nam je stalo. Činjenica da bukvalno svi delimo to iskustvo nagoveštava da ono nudi ogromne prilike za razvoj. Da to nije tako, bilo bi malo verovatno da bismo mi kao duše težili životu na Zemlji.

Da, u životima nekih ljudi smrt je mnogo prisutnija nego u životima drugih. Da bih shvatio zašto bi duša pre rođenja mogla da planira da izgubi svoje voljene razgovarao sam sa Valeri Vilars. U vreme našeg razgovora imala je četrdest i dve godine i izgubila je dvoje ljudi koje je veoma volela, uključujući i sina jedinca, Dastina, koji je preminuo tri meseca ranije. Valeri je osećala da će razgovor o njenim iskustvima na nju imati isceljujuće dejstvo i nadala se da će ga doneti i drugim ljudima. Zahvalan sam joj na njenoj volji da razgovara sa mnom u tako teškom trenutku.

Činilo se da gubitak ne jedne već dve osobe u Valerinom životu, koje su obe umrle neočekivano i relativno mlade, nagoveštava prenatalno planiranje. Ako je tako, zašto je Valeri odabrala da iskusi *dva* takva gubitka? I zašto je to u jednom slučaju bilo njeno jedino dete?

Valerina priča

„Sve smo radili zajedno“, rekla je Valeri o Dastinu, sinu iz prvog braka. Od tada se razvela i ponovo udala. „Zajedno smo se igrali Indijanaca i kauboja, igrali smo košarku i bejzbol. Sećam se kada je jednom kao mali želao da se okuša u bejzbolu. Odvezli smo se do terena. Čim smo izašli iz kola, videli smo male Mikije Mentle koji su bacali i udarali lopte kao ljudi. Svi su bili zaista dobri. Dastin i ja smo prišli ogradi. Stajali smo i posmatrali. Dastin nikada do tada nije stavio rukavicu na ruku. Rekao je: ‚Ok mama, želim da probam.‘ Istrčao je na teren ne znajući ništa, među tu decu koja su sva ličila na Mikija Mentla. Nikada se nisam više ponosila tim detetom! Imao je petlju. Za mene je to bila njegova suština.“

Valeri je kod Dastina uočavala još dve izuzetne osobine: njegov intelekt i bunt. Njegova inteligencija zablistala je u radu s računarima i automobilima; jednom je sam samcit sastavio cco automobilski motor. Njegov bunt se ogledao u načinu na koji je stalno i neumorno preispitivao svet. „Kao da je uvek znao bolji način da uradi nešto“, primetila je Valeri. „Mnoge stvari u društvu su mu teško padale zbog nerazumne organizacije sveta.“

Valeri nije ni znala koliko prijatelja Dastin ima sve dok se više od 250 njih nije pojavilo na njegovom bdenju. „Istupali su jedan po jedan“, sećala se ona. „Poput Džude koji mi je prišao i rekao: ‚Vaš sin je bio jedan od najpametnijih ljudi

koje sam upoznao.' Nastavili su da prilaze i govore mi istu stvar. Svi iz njegove grupe vršnjaka su mu se divili."

Nedelju dana pre Dastinove smrti, Valeri je u tišini sedela pored prozora svoje dnevne sobe, u mraku, dok je napolju padala blaga kiša. Dastin je ušao i seo pored nje. Posegnuo je da upali lampu ali mu je Valeri rekla: „Nemoj, Dast. Volim prirodno svetlo. Lepo je.“ Zajedno su sedeli u tišini gledajući kišne kapi kako klize niz prozorsko staklo.

Dastin je umro sa devetnaest godina. Jednog petka uveče došao je kući i ušao u Valerinu spavaću sobu gde su kratko porazgovarali i poželeli jedno drugom laku noć. „Volim te“, rekla mu je Valeri. „I ja tebe volim“, odgovorio je Dastin. Na njeno iznenađenje dozvolio joj je da ga poljubi; obično nije bio osoba sklona dodirima.

Ujutru se Valeri odvezla na drugu stranu jezera Pontšartren, pa u Nju Orleans. Uveče, na putu kući, prelazeći nadvožnjak preko jezera, „pogledala sam ulevo – ružičaste oblake, predivan zalazak sunca“, setila se. „Ponkad se pitam da li je Dastin umro baš u tom trenutku.“

Kada je stigla kući, njena kučka, Tesi, pritrčala je da je pozdravi, baš kao i uvek. „Hej Tesi, kako si?“ upitala je Valeri, potapšavši je po glavi. U kući je vladala tišina, pa je Valeri pretpostavila da je Dastin izašao. „Zatim sam otvorila vrata od njegove sobe. Ležao je na krevetu sa stopalima na podu, kao da je pao unazad. Ruke su mu ležale pored tela, a glava mu je počivala na desnom obrazu. Kada ste roditelj, od trenutka kad rodite tu malu bebu – nije važno koliko je stara – uvek ulazite u njihovu sobu i proveravate da li dišu. To je majčinski instinkt. Prišla sam mu i jasno sam videla da ne diše! Rekla sam: ‚Hej, Dast.‘ Nije bilo odgovora. Ponovila sam glasnije. ‚Hej, Dast!‘ Nije bilo odgovora. Nastavila sam da ga zovem sve glasnije i glasnije, sve dok soba nije odzvanjala. Podigla

sam Tesi i bacila je na krevet pored njega da vidim šta će da uradi. Nije ga ni pogledala, kao da ne postoji.

Otrčala sam u dnevnu sobu govoreći sebi: „Bože, ne! Ovo je nemoguće! Ovo je noćna mora! Nije istina!“ Misli-la sam, ukoliko to budem osććala i izgovorila sa potpunim ubedenjem...“

Upravo tada je Valeri primetila farove automobila svog muža na prilazu kući. „*Dastin ne diše!*“ viknula mu je s vrata. Njen muž je uleteo u kuću i primenio postupak reanimacije. „Ajde, Dastine! Ajde, čovčće!“ vikao je dok mu je masirao sree. Valeri je nazvala hitnu pomoć i istrććala napolje da je saććeka. Kada su kola stigla, činilo joj se kao da se lekar i bolničari kreću poput usporenog filma. Ugurala ih je u kuću, viććući: „*Požurite! Požurite!*“

Nedugo zatim lekar je saopććtio Valeri da je Dastin preminuo. Uzrok smrti, rekao je, bila je sluććajno uzeta prevelika koliććina droge.

„Dastin je upravo položio ispите na kolodžu i bio je sreććan“, rekla je Valeri tužno. „Dobio je dobre ocene. Izašao je da proslavi. Upravo mi je bio napisao prelepo pismo za 8. mart u kome mi je rekao koliko me voli. Nikada nije napisao ništa slično. Ne možete da zamislite kako je to kada je vaće dete danas sa vama, a sutra ga odjednom nema.“

Na dan Dastinovog bdenja, Valerina sestra Viki došla je u njenu kuću da joj kaće nešto važno. „Valeri, Dastin mi se sinoć javio u snu. Nikada do sada nisam osććtila toliku radost i sreću. Bio je sjajan. Bio je svetlost. Rekao je: ‘Tetka Viki, reci mojoj mami da sam ja prirodno svetlo.’ Źao mi je, Valeri. Ne znam šta to znaćći.“

„Bila sam tako sreććna!“ uzviknula je Valeri. „Bio je to Dastinov naććin da kroz osobu kojoj verujem najviše na svetu potvrdi da je dobro.“

Dve noći kasnije, Valeri se odjednom probudila iz čvrstog sna. „U trenutku buđenja sam se podigla“, rekla je. „Nije se podiglo moje telo; bila sam to ja. U tom momentu osutila sam suštinu mog deteta. To je bio bezvremen trenutak. Odjednom sam sve shvatila. Bila je to energija. Bila je to najmoćnija stvar koju sam ikada osutila! Bila sam on i on je bio ja, i saznala sam sve o njemu u tih nekoliko sekundi. Bio je srećan. To sam znala. Mogla sam to da osetim.“

Dastinova smrt bila je drugi tragičan gubitak u Valerinom životu.

Dvanaest godina ranije, Valeri je radila kao konobarica i pohađala koledž. Jednog dana, u pauzi između predavanja odlučila je da poseti Breda, muža svoje rodake Lorejn, koji je radio u blizini škole. Toga dana Breda je posetio i njegov prijatelj Di Si. Bred ih je upoznao ali to na Valeri nije ostavilo utisak.

Bred je kasnije pozvao Valeri i rekao joj da su on i Di Si planirali da za par dana idu u kazino. Da li bi htela da im se pridruži? „Da, to bi bilo sjajno“, rekla je Bredu. Kada je zakazane večeri zazvonilo zvono na njenim vratima, Valeri je otvorila i pred njima ugledala samo Di Sija. Iako je Di Si to poricao, Bred se – na njegov zahtev – povukao, da bi im omogućio prvi sastanak nasamo.

Ite noći Valeri i Di Si su počeli da se zaljubljuju. „Činilo se kao da ga poznajem od ranije“, rekla je Valeri tužno. Njihova međusobna naklonost je brzo rasla. „Svaki minut koji smo proveli zajedno bio je romantičan. Vezu smo u mnogome zasnivali na sadašnjosti jer su u svakom trenutku mogli da ga pozovu na zadatak.“

Di Si je bio profesionalni ronilac koji održava cevovode na naftnim platformama. Taj posao je opasan i toliko fizički zahtevan da većina ronilaca prestaje da ga radi posle četrdesete

godine života. Često ne znaju kada će biti pozvani na sledeći zadatak. „Čitav život morate da organizujete oko saznanja da ovi muškarci mogu u trenutku da prime poziv i odu na nedelju dana ili dva meseca“, rekla je Valeri.

„Počeli smo da se zabavljamo 28. septembra“, seća se ona. „Zaprosio me je 17. februara. Sedeli smo na krevetu u mom stanu i razgovarali. Napolju, na drvetu nalazila se ptica kardinal. Di Si je rekao: ‚One uvek putuju u parovima. Posmatraj je minut i videćeš kako joj dolazi par.‘ Sedeli smo i posmatrali. Di Si je veoma tiho rekao: ‚Kada ćeš se udati za mene?‘ Rekla sam: ‚Čim to budeš želeo! Bila sam tako uzbudena!‘“

Za manje od sat vremena nakon što je zaprosio Valeri, Di Si je primio poziv na ronilački zadatak. Zajedno su se odvezli preko nadvožnjaka do njegovog stana, gde je pokupio svoju ronilačku opremu. Džoni, njegov prijatelj i kolega, došao je po njega. „Čini mi se kao da je bilo juče“, kaže Valeri. „Ušao je u kamion sa Džonijem. Stajala sam na ulici i mahala. Bio je to poslednji put da ga vidim.“

Dva dana kasnije dok je služila goste, Valeri je ugledala Breda i Lorejn. Uvukli su je u praznu ostavu za vino. „Valeri, desila se strašna nesreća“, rekao je Bred. „Di Si je mrtav.“

„Ne, ne može biti mrtav!“ viisnula je Valeri. „Tek što me je zaprosio!“

Lorejn i Bred, koji nisu znali za to, zurili su jedno u drugo s nevericom.

Sledećeg dana Valeri je primila pismo od ronilačke kompanije:

Otrilike u 14 časova, prvi ronilac Dejv Koup-
lend sišao je na dubinu od 86 m. Preko zvučnika je
izrazio želju da izroni.

U pismu je stajalo da se zatim čulo krkljanje i da je Džoni sišao da vidi šta se događa. Kada se spustio, Di Si ga je za trenutak gledao u oči, a zatim ga odgurnuo. Džoni je kasnije rekao da je tog trenutka znao da će Di Si umreti. Di Si je zatim skinuo kacigu.

„Nije počinio samoubistvo“, objasnila je Valeri. „Ronio je petnaest godina, bio je profesionalac. Znao je da nešto nije bilo kako valja.“

Valeri i dalje ne zna tačno šta se desilo. Zna da su oko nedelju dana ranije Di Si i Džoni gledali fudbal kod Breda. „Kada je Di Si svratio do mene kasnije te večeri“, seća se ona, „na čelu je imao veliku čvorugu. Rekla sam: ‚Šta ti se dogodilo?‘ Rekao je: ‚Samo sam jako srećan što sam te upoznao. Zahvaljivao sam Bredu, nazdravljali smo i kucali se glavama.‘ Sumnjam da je pri tom udarcu glavom – koji je, da ironija bude veća, bio posledica njegove velike zaljubljenosti u mene – zadobio nevidljivu frakturu ili potres mozga koji mu je u glavi stvorio strašan pritisak kada je zaronio.“

Bol zbog Di Sijeve smrti bila je tolika da se Valeri zakratko okrenula alkoholu da bi je umrtvila. Trebalo je dve godine, kaže ona, da se ponovo oseti normalnom.

„Pre smrti“, dodala je, „sedeli smo na kauču, a on me je pogledao i rekao: ‚Izvini što mi je trebalo toliko dugo da te nadem. Obecavam da mi sledeći put neće trebati toliko vremena.‘ Nisam ga dalje ispitivala.“

„Bio je moja prava ljubav. To se ne dešava svaki dan. Izgubila sam budućnost ili mi se barem tako činilo.“

Valerina seansa sa Deb de Beri

Veoma me je dirnuo razgovor sa Valeri. Suočila se sa dve bolne smrti snažno i dostojanstveno i bila je voljna da otvore-

no govori o njima s nadom da će to drugima koji tuguju doneti utehu i otkriti smisao.

U potrazi za smislom i zbog toga što gubitak voljene osobe predstavlja univerzalno iskustvo, zamolio sam Valeri, a ona je ljubazno pristala, da mi dozvoli da istražim njen prenatalni plan uz pomoć tri medijuma. Jedan od njih bila je Deb de Beri. Deb mi je već obezbedila uvide za nekoliko ljudi koji su sa mnom podelili svoje priče. Oni su je smatrali osetljivom, pronicljivom i začudujuće preciznom. Sa tih seansi znao sam da je sposobna i spremna da razgovara sa voljenim „preminulima“. Takođe jasno čuje i sopstvene duhovne vodiče. Oni tesno saraduju sa Deb kako bi njenim klijentima podarili mudrost i informacije o fizičkom i duhovnom svetu.

Kada je seansa počela, Di Si je odmah stupio u kontakt sa Deb. Iako sam čuo Debine razgovore sa ljudima u Duhu, ponovo me je zadivila njena sposobnost.

„Ja nisam bivši“, Di Si je saopštio Deb, koja nam je ponavljala njegove reči. „Još uvek se smatram verenikom.“ Bio je to tako dirljiv početak.

„Znao sam da moj život neće biti dug“, nastavio je Di Si. „Znao sam da neću doživeti starost. Imao sam neke predznake [pre nesreće tokom ronjenja].“

„Pokazuje mi da je bio pod ugovorom“, objasnila je Deb, misleći na Di Sijev prenatalni dogovor sa drugim dušama. „Ta nesreća bila je planirana na onoj strani. Pokazuje mi motocikl. Da li je vozio motocikl?“

„Da“, potvrdila je Valeri.

„Imao je neke predznake sa njim“, rekla je Deb. „Da nije doživeo ovu nesreću, odnela bi ga neka druga.“

„Šta se zapravo dogodilo?“ upitala je Valeri pomalo užurbano. Di Sijeva smrt mučila ju je dugo vremena.

„Osećao sam kao da će mozak da mi eksplodira“, odgovorio je Di Si. „Bio sam smeo. Nisam poštovao život. Bespotrebno sam se izlagao opasnostima. Mnogo toga sam vukao iz prošlih života. Nekoliko puta sam živio kao vojnik. Mnogo puta sam morao da izložim život opasnosti zbog stvari u koje nisam verovao. Tu je i lekcija da treba da cenim ljubav. Mnogo sam naučio i još uvek sam uz tebe. Neću odmah da se vratim [da se ponovo inkarniram]. Pre povratka želim da naučim određene lekcije. Želim bolje da se spremim. Želim da znam svoju svrhu. Ovog [poslednjeg] puta je nisam znao.“

Di Si je govorio o zaboravu koji svako od nas iskusi prilikom rođenja na Zemlji. Kao večna bića, svi smo pre inkarnacije svesni svoje svrhe. Kada se rodimo i prodemo kroz veo između fizičkog i duhovnog sveta, zaboravljamo – ponekad trajno, a ponekad privremeno – razloge zbog kojih smo došli ovamo. Životni izazovi često nam služe kao podsetnici na našu svrhu.

„Želim da znaš da te i dalje volim“, Di Si je poručio Valcri.

„I ja tebe volim“, odgovorila mu je ona.

„Ne želim da ikada poveruješ u to da sam te ostavio jer te nisam voleo“, dodao je Di Si. „Otišao sam jer te volim. Ne želim da koristim prošlo vreme. To traje večno.“

„Zašto je tako teško?“ upitala je Valcri tiho. „Zašto jednostavno sve to ne odradimo na drugoj strani?“

„Na drugoj strani“, objasnila je Deb, „nemamo iskustvo negativnih emocija koje imamo ovde. Neću da kažem kako negativne emocije ‚nisu dozvoljene‘ – jednostavno ih ne osećamo kao ovde.“

Deb je govorila o nedostatku dvojnosti ili suprotnosti u duhovnom svetu. Možemo da iskusimo sebe kao mir, radost i ljubav u Duhu i na Zemlji ali osećanja „niže vibracije“ poput

ljutnje i mižnje možemo zaista da razumemo samo tokom inkarnacije. Tim iskustvom, ma kako bolno ono bilo, radamo pravu samospoznaju

U tom trenutku Di Si je odstupio, a Deb je ugledala Dastina.

„Di Si bleedi ali ostaje u blizini“, saopštila nam je Deb. „Želi da prenese energiju Dastinu.“

„Nisam bio srećan“, rekao je Dastin Valeri. „Nisam mogao da shvatim šta želim da radim. Dovodio sam stvari u stanje haosa i nisam mogao da ga popravim. To nije bilo samoubistvo, već nesrećan slučaj. Išao sam ka tome. Bio sam zavistan od droge. Neki ljudi mogu povremeno da uzimaju drogu i da im ne škodi. Ja nisam bio jedan od njih. Pokušavao sam da to sakrijem od tebe. Pokušavao sam da održim privid normalnosti, ali sam iznutra besneo. Borio sam se sa tim besom. Nisam jasno razmišljao. Išao sam kroz život vezanih očiju. Nisam imao poverenja. Donosio sam odluke zasnovane na nepoverenju. Žao mi je. Nisam želeo da te razočaram.“

„Znam“, rekla je Valeri nežno. „Nisi me razočarao.“

„Ovo je bila druga prilika“, objasnio je Dastin. „Nekoliko meseci ranije bio sam blizu prevelikoj dozi.“

Pitao sam Dastina da li su se on i Valeri pre rođenja sporazumeli o vremenu njegove smrti.

„Trebalo je da umrem pre dvadeset pete godine života“, odgovorio je Dastin. „Od petnaeste, imao sam deset godina vremena [tokom kojih] sam mogao da izaberem da umrem. U ugovoru je stajalo da ću, ukoliko preživim dvadeset i petu, ostati živ. Mogao sam da biram.“

„Ali taj izbor je bio na nivou duše, a ne na nivou ličnosti, zar ne?“ upitao sam.

„Da, na nivou duše“, potvrdio je Dastin.

„Šta pokušavamo da iznivelišemo?“ upitala je Valeri. „Da li je ovo moja lekcija?“

„Lekcija je bila zajednička“, rekla joj je Deb. U umu je videla jedan od Valerinih prethodnih života. „U prethodnom životu Valeri je bila [Dastinovo] dete. Umrula je prva. U pitanju je bila povreda, pad s konja. Valeri, krčila si zemlju na farmi. Bili su to pionirski dani. Vidim odcću koja liči na onu iz vremena pionirskih doseljenika. Tvoja smrt je Dastinu slo-mila srce.“

Pitao sam Deb kakvu dobrobit Valeri ima od obrtanja tog iskustva u trenutnom životu.

„[Od duhovnih vodiča] čujem rečenicu: ‚Ona je u milosti.‘“ rekla je Deb, „što znači da se duhovno uzdigla. To često umanjuje mnoge postavljene lekcije ili ih uveliko olakšava. Ovde je prisutan veliki razvoj.“

Objašnjenje milosti odrazilo je moje sopstveno shvatanje. Tokom istraživanja mnogih životnih planova, shvatio sam da se milost definiše kao uklanjanje karme ili planiranih „lekcija“. U Valerinom slučaju, iznenadna i neočekivana smrt njenog jedinog deteta imala je tako snažan efekat na nju da su druge lekcije u njenom životnom obrascu mogle da budu smatrane nepotrebnima. Pomislio sam na ako-onda tačke koje medijum Stejsi Vels vidi na životnim dijagramima ljudi tokom sesija njihovog prenatalnog planiranja. Valerin dijagram je bez sumnje imao svoje ako-onda tačke: ako Valeri nauči nešto iz sinovljeve smrti, dogodiće se X. Ako ne nauči, dogodiće se Y.

Ali kakav je to „ogroman razvoj“ kao rezultat dao Valerino stanje milosti?

„Empatija, kao i saosećanje“, odgovorila je Deb.

„To se i dogodilo“, rekla je Valeri. „To je saznanje koje postaje deo vas i nikada više ne izbledi.“

„Ona ga je iskoristila i upotrebila u dobre svrhe“, dodala je Deb. U tom trenutku Deb nije znala kakvo proročko značenje kriju njene reči. Nakon što je uragan Katrina pogodio Nju Orleans, Valeri je kupovala u prodavnici robe široke potrošnje i naišla na ženu koja je stajala sama na ostrvu. Traumatizovana uraganom, žena je jecala, a telo joj se grčilo. „Jednostavno sam je zagrlila i držala“, ispričala mi je kasnije Valeri. Kada su se odvojile, žena joj je zahvalno rekla: „Veoma ste snažni.“ U tom trenutku Valeri je bila živo utelovljenje empatije i saosećanja. Fizički izraz takve božanstvenosti predstavlja pokretačku silu koja stoji iza odluke duše da uđe u zemaljsku ravan. Kada je Valeri koncentrisala te karakteristike na fizičkoj ravni, spoznala ih je na način i u stepenu koji ne bi bio moguć bez njenih iskustava fizičkog gubitka. U tom trenutku Valeri je svoj bol pretvorila u ljubav. Pobedila je.

„Deb“, upitao sam, „šta bi tvoji vodiči imali da kažu ljudima koji su u iskušenju da odgurnu bol od sebe?“

„Oni kažu prigrlite je. Prigrlite bol i kažite: ‘Plakaću sve dok ne ostanem bez suza.’ Zatim plačite još malo da biste otpustili bol“, rekla je Deb.

Zatim je Dastin ponovo progovorio. „Protraćio sam svoje talente. Sledeći put treba da ih upotrebim. I treba da budem malo čvršći da bih mogao da podnesem neslaganje ljudi sa mojim mišljenjem. Treba da verujem sebi. Žao mi je što te je moja smrt toliko rastužila.“

„Ali to smo odlučili zajedno“, rekla je Valeri.

„Znam“, odgovorio je Dastin, „ali nećemo to ponoviti. Nikada više nećemo uraditi ništa da bismo opet rastužili jedno drugo. To poglavlje je zatvoreno. Sad prelazimo na nešto više. Veoma se ponosim tobom. Pokušaću da uradim da telefon jednom zazvoni. Učim kako da se igram sa električnom

energijom. Potraži poruku. Ponkad mogu da razgovaram sa tobom kad sanjaš. Kad se probudiš, probaj odmah da se setiš sna. Pokušaću da ti prenesem poruku. Toliko te volim.“

„I ja tebe volim“, rekla je Valeri.

„Znam“, rekao joj je Dastin. „Mi ovde osećamo ljubav. Osećamo je drugačije. Svecobuhvatnija je.“

„Pokazuje mi talas energije“, objasnila je Deb. „Kada oni osećaju ljubav, čitavo njihovo biće odjekuje tim osećanjem.“

„Vidiš koliko si dobra donco u živote drugih ljudi, zar ne?“ Valeri je upitala Dastina.

„Da“, odgovorio je on. „Nisam shvatao koliko sam činio. Sledeći put biće još bolje.“

„Deb“, upitao sam, „da li bi tvoji vodiči želeli da poruče još nešto ljudima koji se bore sa gubitkom voljene osobe?“

„Oni kažu da to nije lično“, odgovorila je Deb. „Ne radi se o tome da ih Bog gada munjom. Kada shvatimo da to nije lično i da smo to izabrali, naša perspektiva se menja.“

Razgovor sa Valerinom dušom

I Dastin i Di Si su kroz Deb potvrdili da su dobro i da su njihove fizičke smrti u mladom dobu bile planirane pre njihovog rođenja. Osetio sam da je iskustvo razgovora sa njima isceljujuće delovalo na Valeri. Saznala je više o tome zašto su se dogodile i što je još važnije, bila je u mogućnosti da im prenese svoju ljubav, a oni su, sa svoje strane, njoj preneli svoju.

Da bismo bolje razumeli zašto bi duša pre inkarnacije izabrala da izgubi i verenika i sina, zamolio sam medijuma Korbi Mitlajd da kanališe Valerinu dušu. Želeo sam da saznam nešto više o Valerinom životnom obrascu i dubljoj svrsi njenog životnog izazova. Pored toga, bio sam željan da

čujem mudrost koju Valerina duša može da ponudi po pitanju kako i zašto duše uopšte planiraju inkarnacije.

Budući da naše duše sadrže svesti svake ličnosti koju su ikada inkarnirale, kada su kanalisane ponekad o sebi govore u množini, baš kao što i Valerina duša čini u razgovoru koji sledi.

Kanalisanje je počelo sa nekoliko trenutaka tišine dok je Korbi ulazila u trans. Kad sam osetio da je spremna, postavio sam fundamentalno pitanje.

„Zašto je Valeri iskusiła gubitak verenika i deteta?“ upitao sam.

„Isto je doživela i ranije i loše je podnela. Obe smrti imale su veze sa svetskim ratom“, objavila je Valerina duša.

Baš kao što svaka osoba ima jedinstvenu energiju, takode je imaju i duhovna bića. Kada je Valerina duša progovorila kroz Korbi, osetio sam iznenadnu energetsku promenu. Na način koji je nadilazio uobičajenih pet čula osetio sam prisustvo, životnu silu Valerineg višeg sopstva. Pošto sam ranije u nekoliko navrata dugo razgovarao sa Korbi, bilo je jasno da su ton, brzina i ritam njenog glasa sada potpuno drugačiji.

„Verenika je izgubila 1916. godine“, nastavila je Valerina duša. „Postojalo je verovanje da kada se [tokom Prvog svetskog rata] vraćaš na front ne treba da se veriš jer je to ravno kačenju mete na sopstvena leđa. Valeri i njen verenik mislili su da će biti izuzetak. Kada je on poginuo, ona je poludela. Pokušavala je da se baci kroz prozor, odbijala je da jede i postala je predmet sažaljenja i skandala u porodici, koja je, iako nije bila plemićka, imala veoma dobar društveni status u južnoj Engleskoj. Konačno je uspela da se ubije 1920. godine.

„Ubrzo potom je ponovo rođena, kao i mnoge samoubice. Rođena je na zapadu Sjedinjenih Država. Bila je stranog

porokla. Udala se sa osamnaest godina i ubrzo potom rodila sina. Bila je smeštena u sabirni centar u SAD [tokom Drugog svetskog rata] jer nije bila dovoljno američki nastrojena. Dete joj je oduzeto i svaki trag mu se izgubio. Gajila je stalnu, očajničku nadu da će dete biti pronađeno živo. Sin je poginuo pre svoje dvadesete godine u automobilskoj nesreći, dok je pijan prelazio ulicu.

„Verenik, sin i ona se već neko vreme igraju ljubavi i gubitka. Nadamo se i molimo da ličnost [Valeri] sada razume privremenost tog gubitka i mogućnost da nastavi život nakon smrti voljenog bića, odlažući ljubav prema njemu u stranu sve do [ponovnog] susreta izvan tela.“

Zastao sam za moment da primim u sebe što je rečeno. To bogatstvo informacija izneseno je u faktičkom, a ipak saosećajnom tonu. Nije bilo ni naznake osude, već samo prepoznavanje da je Valeri tokom prethodna dva života bila savladana svojim lekcijama. Zanimljivo je da je njeno dete u Drugom svetskom ratu umrlo u istom životnom dobu kao i Dastin u ovom životu. Pitao sam se šta bi moglo da bude sledeće.

„Jeste li vi Valerino više sopstvo?“ upitao sam sa velikim zanimanjem.

„Da.“

„Želco bih da razjasnim prethodne živote. Da li je Di Si bio verenik koji je poginuo u ratu 1916. godine i da li je Dastin bio sin koji je umro dok je Valeri bila internirana?“

„Da.“

„Pomenuli ste kako želite da Valeri shvati privremenost gubitka. Zašto je za ličnost toliko važno da to shvati?“ Namerno sam se raspitao nenametljivim tonom. Želco sam da Valerina duša zna da je svrha mojih pitanja otkrivanje značenja, a ne predlaganje bilo koje uočene manjkavosti životnog plana.

„Pogrešno interpretiran gubitak smatrajte zavodenjem na krivi put. Kada shvatite privremenost, kada shvatite da promena zaista predstavlja jedinu konstantu u prostorno-vremenskom kontinuumu, tada shvatate da takvi gubici dodu i produ. Ove duše su bile sa njom mnogo puta. One su istinske srodne duše. Ona iz tog iskustva može da izdvoji njihove blagoslove i upije ih u sebe da bi poboljšala svoj život, a ne da skrene sa svog pozitivnog pravca optužujući sebe, Boga ili sudbinu.

„Ličnost stvara duša, više sopstvo“, dodala je Valerina duša. „Ličnost je iluzija neophodna u zemaljskom životu i ovom prostoru i vremenu da bi se savladale lekcije. Jer postoje lekcije koje ne mogu da se nauče bez tela i bez vremena.“

Sad, kada je već ta tema bila pokrenuta, činilo mi se prikladnim da istražim razliku između ličnosti i duše.

„Ako sam dobro razumeo“, rekao sam, „ličnost se sastoji od stalnog, večnog jezgra koje preživljava smrt i zatim se ujedinjuje sa dušom nakon nje, kao i od određenih privremenih karakteristika koje postoje samo tokom života.“

„To je tačno.“

„Dakle, kada ličnost umre u određenom životnom dobu – recimo, kada Valeri umre u ovom životu – njeno trajno jezgro će se ponovo sjediniti sa vama?“

„Ni u ovom trenutku mi nismo razdvojeni. Ne govorite o ponovnom sjedinjavanju, jer to podrazumeva razdvojenost. Nikada nema razdvojenosti. Ono što ličnost oseća [nakon smrti], kada se oseća ujedinjena sa Bogom i višim sopstvom, jednostavno predstavlja uklanjanje paučine koja je zamagljivala pogled, ali to ne znači da nije bila povezana.“

Ova ideja, koju sam čuo i tokom drugih razgovora sa Duhom, bila je za mene ohrabrujuća. Uprkos tome, osetio sam određenu nelagodnost po pitanju dubine Valerine patnje. Teško sam mogao da shvatim njenu neophodnost, čak i na-

kon toga što mi je Valerina duša upravo rekla. Istini za volju, tako sam se osećao u vezi sa svakom osobom sa kojom sam razgovarao. Želco sam da znam zašto je svaka od njih patila i da im ponudim neko razjašnjenje koje bi moglo da umanjí njihovu patnju.

„Kako izgleda razvoj duše koji je rezultat fizičkih inkarnacija?“ upitao sam.

„Zemlja ili druga fizička mesta mogu ponekad da pruže lekcije koje ne mogu da se nauče u nedostatku tela, fizičkih potreba i bez fizičke inkarnacije. Prodimo kroz primer gladi i žeđi u slučaju dve ličnosti. Ako u njima prevladavaju osećanja pohlepe i straha, tada će ličnost koja ima hranu i piće sprečiti drugu da je uzme ili će ukrasti i to malo što ova ima. Kada postoji osećanje velikodušnosti, služenja, univerzalne ljubavi i razumevanja da je situacija prolazna, dobronamerne emocije mogu da se iskažu i pomognu drugoj ličnosti, a duša se uzdiže.

Svi pre inkarnacije raspravljaju o tome šta treba da se radi. Da to nije previše? Stvari i odluke se menjaju sve dok se ne donese odluka o obrascu koji će biti objavljen u Akaša arhivu. [U tom trenutku] smrti su sagledane kao još jedan pokušaj u sklopu eksperimenta. Vodiči su zaključili da ukoliko je [Valeri] dovoljno napredovala, ovu će priliku da shvati na produktivniji način, a ne na način na koji je to činila do sada.“

„Zašto je njen životni plan zahtevao dve, a ne jednu smrt?“ Činilo mi se da bi prolaznost gubitka mogla da se shvati i iz jedne smrti, a da bi čak višestruke smrti mogle da omanu u postizanju te spoznaje.

„Ova ličnost je često“, odgovorila je Valerina duša, „loše podnosila iskustvo smrti. Osećali smo da će, s obzirom na mesto i vreme primarne obuke ličnosti [na Zemlji] i na informacije sa kojima će biti okružena, imati bolje šanse da bude

sposobna da to [dve smrti] podnese. Pošto je ovo vreme na Zemlji ispunjeno teškoćama i u mnogome mračno, sposobnost za prihvatanje duhovnosti, koja je normalno bila skrivena, sada je sveprisutna. Lakše je, mnogo lakše da ličnost savlada duhovne istine u ovom vremenu jer su opšteprisutnije.“

„Da li osećate da Valeri postiže ono što ste želeli?“

„Irrabra je. Njena sposobnost shvatanja premašuje sposobnost većine ličnosti koje smo inkarnirali u proteklih dve hiljade godina. Verujemo da će ove lekcije moći biti odbačene nakon ovog života ukoliko ona tim smrtima da značenje, dozvoli njihovu prolaznost i upotpuni svoj život njihovim doprinosom koji će da predstavlja deo koji je čini celovitom, a ne ono što je čini slomljenom.“

Ona može da stekne objektivno znanje iz svog plana, a da zatim tu novostečenu snagu upotrebi da bi pomogla onima koji su izgubili svoje dete ili verenika. Može da im pruži isto olakšanje i razjašnjenje da je gubitak prolazan, i da od života mogu da izvuku dobre stvari i ugrade ih godine koje su im preostale na Zemlji.

Kada je u pitanju bilo koja lekcija, vaše savladavanje iste je jedna stvar, ali to je kao da pročitate knjigu i zadržite informacije za sebe. Informacije će biti izgubljene i odumreće zajedno sa knjigom. Kada mi, duše, učimo, podučavamo druge preuzimajući ulogu njihovih anđela čuvara i duhovnih vodiča. Na nivou ličnosti, naučno mora biti preneto drugima, bilo da je u pitanju jedna osoba ili knjiga kojom ćemo dosegnuti ceo svet.“

Ovde je Valerina duša ponovila ideju koju sam čuo u drugom obliku: da ne završavamo i zaista ne možemo da završimo naš životni ciklus fizičkih života sve dok ne ostavimo našu akumuliranu mudrost na zemaljskom planu.

„Ranije ste pomenuli da su se te tri ličnosti stalno igralle ljubavi i gubitka. Možete li da mi kažete nešto o drugim inkarnacijama koje su delile i u kojima su radile na tim problemima?“

„Dvoje odraslih su često bili muž i žena. To je poteklo iz života koji se odigrao pre nekih 1500 godina, kada je donesena odluka koja je pokrenula zahteve za tom lekcijom. Dete se ponekad javljalo kao dete, ponekad kao prijatelj, a ponekad kao brat ili sestra. Ono ne mora uvek da dođe kroz [Valerino] telo.“

„Šta se desilo u tom životu?“

„Pre 1500 godina oni su bili deo diverzantske grupe...“

„Mislite na Valeri i Di Sija?“

„Da. Imali su poseban zadatak da ubijaju žene i decu, što su i činili, vrlo savesno i ne bez uživanja. Takva trauma stvara potrebu za osećanjem gubitka koji su naneli drugima. Pošto su u to vreme bili bliski kao braća, njihova veza je stvarana iznova i iznova [u narednim životima]. Lekcije su se nastavljale.“

„U toj grupi oboje su bili muškarci?“

„Da.“

Osećajući da sada znam zašto su te dve smrti bile planirane, odlučio sam da proširim temu razgovora.

„Valerinu priču čitaće ljudi koji su izgubili voljenu osobu“, rekao sam. „Razgovarali smo o shvatanju prolazne prirode gubitka. Šta biste još želeli da kažete, a moglo bi da pomogne onima koji tuguju?“

„Naučite da razderete veo. Niko nije istinski izgubljen. Kada biste saznali da proširivanjem svojih sposobnosti možete da dosegnete svoje voljene, bi li osećanje gubitka bilo toliko duboko? Oni više ne mogu da idu sa vama na piknike, da peru sudove ili da prisustvuju maturi vašeg deteta u tom [telesnom]

obliku, ali i dalje mogu da vide. Ljubav prema dušama ne umire. Koliki broj ljudi je sahranio svoje roditelje ili babe i dede pre vremena koje smatraju velikim brojem godina, a njihova ljubav je i dalje jaka i živa? Kada neko umre, budite ubedeni da je duša od ličnosti dobila sve što je trebalo da dobije. Ako neko umre, ako se ličnost rastavi, uzmite ta blaga i krenite sa njima dalje kroz sopstveni život. Bilo da osoba umre sa četrdeset ili sa osamdeset godina, proživela je život koji joj je bio namenjen.“

„Iz kojih drugih razloga duše pre rođenja planiraju iskustvo gubitka voljene osobe, posebno u mladim godinama i možda usled onoga što bismo nazvali neprirodnim uzrocima?“ upitao sam. Želeo sam da roditeljima koji su izgubili decu poput Valeri pružim što je moguće više utehe.

„Vi pretpostavljate da smo mi sami doneli takvu odluku. Pomislite na momka, na dete. Šta ako je on odlučio da će mu život biti kratak, šta ako je želeo prednosti koje je Valeri mogla da mu pruži kao ličnost majke tokom vremena koje je proveo na Zemlji, a ona je pristala? Duša ponekad bira kratke živote kada želi da ubrza svoj razvoj. Molimo vas da znate da nema jednostavnih odgovora. Svi životi su međusobno povezani. To je osnovni duhovni princip. Dakle, na pitanje da li se A desilo zbog B – odgovor glasi nije, desilo se primarno zbog B, ali i zbog C i mnogih drugih razloga. Zato inkarnacija zahteva planiranje – da bi se obezbedilo da životni talasi svima donesu dobrobit u vidu lekcija koje žele da nauče.“

„Da li postoje stvari koje možete da učinite da biste podstakli ličnost na učenje?“

„To se uvek dešava na podsvesnom nivou. Ali kada ličnost prestane da tone u san, centrira se, umiri i posegne da bi dotakla večno jezgro, sve dozvole, svo ohrabrenje, sva vera u

ono što može da postigne se nalazi tamo. Kad neko čvrsto spava ne možete pred njega da postavite knjigu i kažete mu „Pročitaj ovo“. On spava. Ali ako se probudi i pogleda u tebe, možeš da mu daš knjigu.“

„U mnogim slučajevima“, rekao sam, „video sam obrazac u kome ličnost spava i dolazi do neke male krize. Ako se ličnost ne probudi, kriza postaje malko veća. Ako se ličnost ni tada ne probudi, postaje još veća. Čini mi se da se tako ubrzava.“

„To nije ohrabrivanje, to je poziv za buđenje. Ono o čemu se raspijete jeste ohrabrenje, ljubav, ljubazne geste, da bi se izbegla bol i prevazišle teškoće. Ono o čemu govorite se sada dešava kada [ličnost] spava. Lakše je sagledati to jezgro kada neko uroni u sebe. Tada većina boli može da bude prevaziđena i mnoga znanja mogu da budu razmenjena.“

„Zvuči kao da Valeri uči ono što biste želeli da zna. Ali da to nije tako i da ona takode ne odgovara na ljubav i podsticaje, da li biste mogli i hteli da projektujete neku vrstu životne krize da biste u njoj izazvali željeno buđenje?“

„U njenoj okolini mogli bi da postoje gubici“, rekla je Valerina duša. „Mogla bi da gleda filmsku reportažu o udovicama i siročićima u Iraku i da bude podstaknuta da u tom kontekstu ispita sopstveni gubitak. Ali ne bismo namerno izazvali gubitak jedne po jedne osobe u njenom životu sve dok se ona ne probudi. Ne u ovoj inkarnaciji.“

„Da li postoje neki životi u kojima je to deo životnog plana?“

„To je hipotetički moguće ali mi to nismo izabrali.“

„Šta je još važno da ljudi shvate o životnom izazovu gubitka voljene osobe?“ raspitao sam se.

„To se ne događa zato što su oni loši. Čak se ni život od pre 1500 godina ne smatra dobrim niti lošim. Dušu nije moguće ubiti. Možda je ljudima teško da shvate taj koncept. To ne

znači da mi opraštamo što jedna ličnost ubije drugu i da na to sležemo ramenima. Da je tako, karma ne bi postojala.“

„Da li prilikom smišljanja životnog plana konsultujete napredne učitelje ili Boga?“

„Naravno. Ali baš kao što postoje određeni načini na koje možemo da vodimo ličnost, a ne neki drugi, postoje određeni načini na koje napredni učitelji rade sa nama ali to ne znači da su nužno voljni da planiraju tačku po tačku. jer kako bi duša onda išta naučila? Napredni učitelji su duše sa linijom vibracijom. Deo razvoja duša jeste da dosegnu toliko znanja i sposobnosti da mogu da pomognu drugima. Život se zasniva na ljubavi i služenju. Ne postoji ništa drugo.“

„Da li ste, prilikom pravljenja Valerinog životnog plana sa Dastinom i Di Sijem, tačno planirali kada i kako će oni umreti?“

„Uvek postoje tri, četiri ili pet mogućnosti. Niko nema samo jedna izlazna vrata.“

„Koje su još mogućnosti dolazile u obzir za Di Sija i Dastina?“

„Za Di Sija su to bili napad, moždani udar, neispravne kočnice i rak.“ Kada je Valerina duša pomenula neispravne kočnice odmah sam pomislio na to kako je Di Si tokom seanse Deb pokazao sliku motocikla. Očigledno je bio blizu smrti u saobraćajnoj „nesreći“ na motociklu, što je takođe bila mogućnost planirana pre njegovog rođenja. „Kada je u pitanju dete, ostavili smo otvorenu opciju svesnog samoubistva, postojala je i prilika da umre spasavajući drugo dete. Takođe je postojala mogućnost da umre kasnije, u napadu bombaša samoubice.“

„Da li su se neke od izlaznih tačaka u ovom životu desile pre stvarnih trenutaka njihovih smrti?“

„Da.“

„Zašto su se smrti desile tačno u trenutku i na način na koji su se desile?“

„Sve tri duše složile su se da ti trenuci naizgled mogu da izazovu najviše razvoja kod svih.“

„To zvuči kao da su duše izazvale smrt ličnosti. Da li je to tačna definicija?“

„Mi ne izazovemo smrt ličnosti“, objasnila je Valerina duša. „Kao primer navešću vam da neko preživi nesreću koja bi po svim pravilima zdravog razuma trebala za njega da završi smrću. Tokom nesreće ličnost ne može da odluči da li će živeti ili umreti. Duša je prati i odlučuje da sada nije trenutak. Upamtite, iako duša i ličnost mogu da se osećaju razdvojenima, ne bore se jedna protiv druge. Duša se ne svada sa ličnošću u smislu: 'Vreme je da ideš. – Ne, nije.' Morate da shvatite da ličnost predstavlja konstrukt.“

„U Dastinovom slučaju“, istakao sam, „došlo je do slučajnog uzimanja prevelike doze droge. On nije pokušao da se ubije. Kako je odluka duše prevedena u akciju koju je preduzeo, a koja je dovela do njegove smrti?“

„Kao što kažete, bilo je slučajno. Doza je mogla da bude smrtonosna ili ne.“

„Ali njegova duša je u tom trenutku odlučila da okonča inkarnaciju?“

„Trebalo bi da pitate dušu. Sa našeg stanovišta, mi bismo se složili.“

„U tom slučaju Dastinova smrt nije bila uzrokovana apsolutnom količinom droge koju je uzeo, već pre odlukom njegove duše da dozvoli toj količini da okonča njegov život?“

„To je tačno.“

„Odluka njegove duše je dakle bila prevedena u biohemijsku reakciju njegovog tela?“

„To je tačno.“

„A da njegova duša nije želela da okonča inkarnaciju, ta ista količina droge ne bi prouzrokovala njegovu smrt?“

„Ili bi duša tako organizovala spoljne okolnosti da mu fatalna doza droge ne bi ni bila dostupna.“

„Kako bi to učinila?“ zanimalo me je.

„Kako bi duša naterala kola da skrenu levo, umesto desno?“ odgovorila je Valerina duša.

„To je dobro pitanje. *Kako* bi duša naterala kola da skrenu levo, umesto desno?“

„Impulsima. Uzmimo primer drugog deteta koje odluči da poćini samoubistvo uzimanjem prevelike kolićine droge. Nekako, usred procesa, duša uspe da dodirne lićnost. Lićnost se probudi. U rukama ima kolićinu dovoljnu za samoubistvo ali lićnost je ne uzima. Dastin nije primio [takav] poziv za bućenje.“

„Ranije ste pomenuli“, rekao sam, „da fizićka inkarnacija pruža mogućnost za ućenje onoga što drugaćije ne može da se naući. Koliko sam shvatio, postoje mnoga bića koja biraju da se nikada ne inkarniraju. Ako je inkarnacija jedini naćin za ućenje odrećenih stvari, zašto neka bića odabiru da ne proćive fizićke živote?“

„Iskustvo ljudskosti ne obuhvata sva iskustva koja su bitna za razvoj bića. Ne postoje reći kojima bi mogli da se opišu neki koncepti koji mogu da se nauć kada se duša nikada ne inkarnira na Zemlji, niti u obliku ljudske lićnosti.“

To mi se ućinilo kao logićno mesto u razgovoru na kom valja pokrenuti pitanje životnih planova ućenjem kroz suprotnosti. Objasnio sam da mi se na osnovu moćjih istraćivanja ćini da su mnoge duše planirale živote u kojima lićnosti imaju iskustva suprotna onome što duša želi da spozna.

„Ako neko želi da spozna bezuslovnu ljubav i side u svet osude, to predstavlja motivićući život“, odgovorila je Valerina

duša. „Postoji razlika između motivacije i inspiracije. Većina ličnosti uči kroz motivaciju. Budući da je Zemlja konstruirana kako jeste, duše su milenijumima najviše učile iz negativnog. Sada, kada krećete napred, vreme se ubrzava, vibracije se povećavaju i inspirativno ponašanje može više da vam posluži.“

„U nekim primerima je bilo govora o tome da duše u ličnost ugrađuju određene energije. Da li je to deo načina na koji se ličnosti konstruišu?“

„Da.“

„Koje su to energije bile u Valerinom slučaju?“

„Njoj je data posebna inteligencija, radoznalost, hrabrost i volja da prevaziđe bol.“

„Kako duša stvara kvalitet poput hrabrosti?“

„Pitajte Boga kako stvara cvet. Kvalitet i kvantitet ne mogu da se objasne.“

Zatim sam upitao koliki broj stvari koje se dese u životu osobe je planiran pre rođenja.

„Ne postoji samo jedan način da se to uradi. Određene duše na svom nivou razvoja zahtevaju potpun plan. Kako duša postaje starija, biva voljnija da ostavi vreći broj vrata otvorenih za izbore. Ne biste očekivali da duša koja prolazi kroz svoju prvu inkarnaciju na Zemlji može da prepusti toliko slučajnosti kao duša koja je to učinila mnogo, mnogo puta. Ne napreduju sve duše jednako. Nisu sve metodologije za stvaranje ličnosti i karme iste.“

„Šta biste još želeli da kažete Valeri što bi moglo da joj bude od pomoći?“

„Da je njeno srce veće i manje ranjeno nego što smo očekivali. Da se duša njenim naporom definitivno razvila. Da joj želimo da se pogleda u ogledalo i bude spokojna.“

„Zašto ste očekivali da njeno srce bude manje ili više ranjeno nego što jeste?“

„Ovo je bila teška lekcija za njenu ličnost. Ovog puta učinila je velike pomake. To nas raduje i zahvalni smo joj.“

„Zašto Valeri i Di Si nisu proveli više vremena zajedno?“

„Jer je trebalo da dođe do veridbe, sporazuma da će zajedno da provedu život“, odgovorila je Valerina duša. „Sam život nije bio tema.“

„Ponešto ste mi razjasnili ali želim da budem siguran da sam sasvim razumeo. Zašto je sama veridba bila toliko važna?“

„Kada se dve ličnosti vere, dolazi do poklapanja emocija. To podrazumeva spuštanje granica. To je znak poverenja. U arhetipu braka, svaka od strana izgovara rečenicu ‚Ja sam ti‘. Tokom bračne ceremonije ljudi često izgovaraju te reči ali ih ne misle. Valeri i Di Si su mogli da se ujedine bez laži. Zato je po pitanju odnosa veza bila potpuna. Tek tada je mogao da se dogodi drugi deo, gubitak.“

„Valeri živi u Nju Orleansu koji je pretrpeo težak uragan. Da li je i to bio deo prenatalnog plana?“

„Iskustvo uragana je postavlja na jedinstveno mesto gde se nalaze mnogi koji su izgubili svoje voljene. Ako zaista može da primeni lekciju prolaznosti i posegne [za drugima], za nju ne postoji bolje mesto od Nju Orleansa.“

„Da li ste zato planirali da ona živi u tom gradu?“

„Da.“

„Da li vam je tokom njenog prenatalnog planiranja neka duša rekla: ‚Pravim životni plan u kome će ličnost da iskusi strašan gubitak svojih voljenih tokom uragana. Možemo li da uskladimo naše životne planove tako da Valeri može da pomogne ličnosti koju stvaram?‘“

„To je moglo da se desi ali nije.“

„Valeri zanima duhovni razvoj. Šta biste je podstakli da radi i na šta da obraća pažnju?“

„Podstakli bismo je da svoje emocije postavi u središnju tačku. Kad se osoba ljulja u velikom luku, put povratka je dug. Kada je osoba mirna i usredsređena, može da dosegne svako područje i ne mora da utroši toliko vremena, ni da savlada toliko poteškoća da bi se vratila.“

„Kako najbolje ona može to da postigne?“

„Ona će znati. Duša ne daje raspored. Ako bismo joj rekli ‚Uradi A, B ili C‘ ona ne bi obraćala pažnju. Ne bi eksperimentisala. Ne bi pokušavala. Ličnosti često žele previše detalja jer se plaše da negde ne pogreše ili da nešto ne propuste, ali je to pogrešno. Njoj će se ukazati mnogo prilika. Na njoj je da izabere. Inače je ličnost posve nalik automatu.“

„Šta je još važno da znam, a nisam pitao?“

„Vaša pitanja su bila i više nego dovoljna.“

„Da li želite da kažete još nešto?“

„Pružili smo vam sve što vam je trenutno potrebno.“

„Hvala vam na razgovoru“, rekao sam.

„Molim“, odgovorila je Valerina duša.

Stejsin dodatni uvid za Valeri

Da bih dobio što je moguće potpuniju sliku dizajna Valerininog života, zamolio sam medijuma Stejsi Vels da pristupi sesiji prenatalnog planiranja na kojoj se raspravljalo o Di Sijevoj i Dastinovoj preranoj smrti. Pre uvida, obavestio sam Stejsi da je Dastin umro od slučajno uzete prevelike doze droge. Kad smo počeli, čekao sam u tišini dok je Stejsin duhovni vodič otvarao Akaša arhiv i prikazivao joj tražene informacije.

„Ona obavlja početni razgovor sa svojim duhovnim vodičem“, objavila je Stejsi, „koji je, kako mi je saopšteno, njen

učitelj i mentor na duhovnom nivou već tri života. U prethodnim životima bio joj je muž i otac. Čujem kako razgovaraju o temama koje je Valeri iskusila. Na nivou duše, nju svašta interesuje. Vrlo je ozbiljna. Voli stvarima da pristupa sistematično i uredno, ali kad je fizički otelovljena, to joj predstavlja veliki izazov.

Valeri: Iskusila sam mnoge izazove po pitanju usredsređivanja. Često me iz ravnoteže izbacuju stvari koje mi odvlače pažnju. Usredsredim se na određeni problem, a onda moj život krene u negativnom smeru.

Duhovni vodič: S vremena na vreme dolaziće do neravnoteže koja će te prisiliti da pomeriš fokus i koja će takođe poslužiti da te vrati u tvoje središte.

Scena se sada menja. Vidim je kako razgovara sa Di Si-jem.“ Stejsi je zastala da poslušaj njihov razgovor. „Valeri ima jaku želju da ponovo stupa sa njim u romansu u fizičkoj ravni. Čujem ga kako govori.

Di Si: Nisam dobar za tebe. Planiram da u fizičkom okruženju ostanem kratko. Ostaviću te.

Ona je voljna da bude sa njim bez obzira na to koliko će vreme provesti zajedno. Toliko ga je želela. Takođe su raspravljali i kako će to iskustvo služiti njenoj svrsi. Raspravljaju o tome da će [zajedno nakon inkarnacije] praviti planove i idu čak dotle da razgovaraju o deci.

- Di Si:** Ali bićeš toliko razočarana.
- Valeri:** Ako to znači da ćeš u mom životu biti kratko, nema veze. To će poslužiti mom izazovu da se ponovo pronadem, izazovu da nakon svega toga pronadem unutrašnji sklad i ravnotežu. Tvoje prisustvo u mom životu će za mene predstavljati dar.

On pristaje na to, uprkos saznanju da će joj njegov život na kraju doneti tugu zbog njegove smrti. Vidim kako pruža ruku prema njoj i miluje joj lice. Veoma je voli i pun je saosećanja za to što će ona proći. On je već postigao dogovor o ranoj smrti pre nego što je seo da razgovara sa Valeri o tome da bude deo njenog životnog plana.

Sada ću preći na Dastina.“

Ponovo je nastupila pauza dok je vođa vodio Stejsi do tog dela planiranja.

„Stižem na sredinu njihovog razgovora“, objasnila je Stejsi. „On je već zove *mama*. Utvrđeno je da će on, zbog svojih razloga, rano napustiti ovaj život. Čujem reči: ‚To će se desiti ovako ili onako.‘

To je uravnoteženje karme. U prethodnom životu su uloge bile obrnute. Tada je ona umrla u mnogo mladem dobu nego on u ovom životu. On je bio njena majka. Živeli su veoma težak život farmera. Vrlo siromašan, naporan i dosadan život. Dastin je žudeo za više uzbuđenja, pa njegovi planovi za ovaj život obuhvataju mogućnosti koje će mu pružiti ono što je smatrao živahnošću. Stičem utisak da mu je bilo teško da usredsredi um [kao Valerin sin]. Dastin pristaje da pomogne Valeri da povрати ravnotežu kroz potrebu da mu se

oduži za brigu, ljubav i energiju koju joj je dao u prethodnom životu.

Valeri [Dastinu]: Želim da brinem o tebi. Samo želim da te rodim i brinem o tebi sve dok mogu. Veoma lako mogu da preuzmem tu vrstu odgovornosti. Nastaviću da se razvijam kroz odgovornost prema domu i porodici. To je izvor mog identiteta.

Duhovni vodič: Treba da razviješ jače osećanje sopstvene vrednosti, a ne samo samodisciplinu. Čak i kad se vratiš [u Duh nakon života] i dalje te zbunjuje ono šta si. Naginješ ka tome da se identifikuješ sa ulogom nečije žene, majke ili devojke. Tvoj dugoročni izazov predstavlja potpuno otkrivanje tvog sopstva i dozvoljavanje činjenice da je to dovoljno. Ovaj život će ti pomoći da u sebi pronađeš ravnotežu.

Dastin kaže da jednako voli obe reči – fizičko postojanje i Duh. Nosi mnogo energije iz prethodnih šest života. Tekli su vrlo mirno i bili prosečni. On želi da oslobodi i izrazi tu energiju tokom sledećeg života. Čujem ga kako kaže: 'To je to. Dolazim. Sređujem stvari.' Bilo je stvari koje je želeo da uradi. Želeo je da odmah pređe na njih, da ih sve odradi i da se vrati Kući.

Postoje stvari koje radi na drugoj strani, mnoge duše sa kojima stupa u odnose, a koje su mu bile rođaci tokom nekoliko prethodnih života, kao i u ovom životu. Radi sa decom. Oseća da je to najmanje jedna trećina njegovog dejstva na

drugoj strani. Napreduje u tome. Ima dece koja prelaze u duhovni svet u dobi između pet i petnaest godina. Dastin im pomaže, posebno u slučaju iznenadnih prelazaka, da se osete udobno, da se igraju i preorijentišu. On takode voli muziku i mnogo se njome bavi. Želeo je da uradi stvari u fizičkom životu – da ih uradi brzo – da bi mogao da se vrati.

Sa njegovom smrću je povezana osoba sa kojom je imao dogovor [pre rođenja]. Od nje je nabavljao drogu, ona je njegova primarna veza. Taj momak bio je njegov najbolji drug, pogotovo od trenutka kad je okrenuo svoj život ka drogama. Čujem Dastina kako mu govori: ‚Izvedi me.‘ u smislu ‚prouzrokuj moju smrt‘.

To nije sve. Vidim njih dvojicu zajedno u prošlom životu u doba srednjeg veka. Vidim vitezove sa oklopima – glasnike sa šlemovima – na konjima. Bili su vojnici koji su zajedno ratovali u kraljevoj vojsci. Kada je Dastinov drug ležao na samrti, teško ranjen u bici, zamolio je Dastina da ga probode mačem da ne bi patio. Dastin je razumeo njegov zahtev i poslušao ga.

Dastin nema nikakve negativne energije po pitanju iskustva sa drogom, smrti ili umiranja. On je ne smatra negativnom pojavom, već sredstvom koje služi njegovoj svrsi. Koja je njegova svrha? Da rano napusti ovaj život koji za njega nije trebalo da bude težak. Trebalo je da uđe u njega, uradi određene stvari sa užitkom i ode. Droga je jednostavno predstavljala iskustvo. Dastin je imao obećanje da će se neko o njemu brinuti tokom života, kao i da će sve što mu se desi u životu pre ili posle iskustva sa drogama biti u redu jer je o tome postigao sporazum sa svojom majkom. Znao je da će mu se ona uvek naći. Droga je predstavljala deo izražavanja njegove lične slobode i način da okonča svoj život.

„Želim da se vratim na Valeri“, dodala je Stejsi. „U svakom od tih razgovora bilo je reči o tome da će iskusiti značajnu količinu tuge koja će biti rezultat tuđih izbora. Osetila je da je sposobna da to podnese. Shvatila je da će iskustvo takvih emotivnih ekstrema imati povratni efekat koji će je u konačnici dovesti do unutrašnje ravnoteže.“

Mi kao besmrtna bića ne možemo da iskusimo smrt ali možemo da stvorimo njenu iluziju u fizičkoj ravni. Ta iluzija nije deo naših života u duhovnom svetu, gde smo svesni naše večnosti i jedinstva sa svim dušama. Kada se nalazi u Duhu, Valeri je uvek svesna činjenice da je ujedinjena sa Dastinom i Di Sijem, kao što su i oni ujedinjeni sa njom. Ne bi mogla da doživi sebe zaista razdvojenom od njih. Pošto su te duše delile druge inkarnacije, njihova ljubav je duboka, a veze među njihovim srcima neraskidive. U Duhu, Dastin i Di Si će za nju uvek biti tu.

Tako i jeste. Kao što nam je rekao anđeo u prethodnoj priči, duhovne dimenzije su od nas udaljene za dlaku, preklapaju se i obuhvataju fizičko. Razdvojenost od njih koju Valeri primećuje, naizgled nepremostiv jaz pred kojim je osetila bespomoćnost i nije mogla da ga pređe, zapravo je stvorila ona sama kao večno biće. Ko bi, osim najmoćnije duše, mogao da stvori iluziju koja izgleda stvarna čak i svom tvorcu? Zaboravivši da je pre smrti planirala da se obavi iluzijom koju je sama stvorila, Valeri sada može da se seti – i tako bolje spozna – značaj bezgraničnosti. Dok poseže iza vela, bilo uz pomoć medijuma ili „uzdizanja“ u kom se njena svest stopila sa sinovljevom, ona se priseća da razdvojenost

predstavlja iluziju. Njeno sećanje krije još nešto: sećanje na sebe kao večnu, moćnu dušu. Setivši se sebe kao takve, Valeri duboko i iskustveno razumeva svoju stvarnu suštinu.

Omotana prividnom razdvojenošću od svojih voljenih, Valeri takođe stiče iskustvo, a time i spoznaju, sebe kao poverenja i vere. U prethodnoj priči Pet je pre rođenja planirao da proživi decenije kao alkoholičar kako bi osetio potpunu razdvojenost od Boga koja će na kraju ponovo da stvori njegovu duhovnu vezu. Poput njega, Valeri sada dodiruje druge dimenzije putem unutrašnje spoznaje, spoznaje koja je rođena i produbljena u bolu. Da joj se ne čini kako su Dastin i Di Si odsutni, šta bi joj značilo ubedenje da su uvek prisutni? Da joj ne izgleda da su umrli, šta bi joj značila vera u beskonačnost njihovih života? Zaista smisljeno poverenje rađa se iz sumnje; iz nesigurnosti nastaje prava vera. Jedino u tim okolnostima kontrast je jak, a izbor značajan. Svaki put kad odluči da prodre kroz veo i oseti ljubav koju Dastin i Di Si nastavljaju da joj šalju, Valeri čini još jedan korak ka tome da razume iluziju, prolaznost fizičke smrti. Razumevanje iluzije gubitka u fizičkom svetu predstavlja produbljeno razumevanje nemogućnosti gubitka u Duhu. Nikada ne ostajemo bez svojih voljenih i oni nikada ne ostaju bez nas. Po završetku svog života, Valeri koja je naizgled doživela taj gubitak i prividnu nestalnost u samoj srži svog bića, vratiće se u Duh i sa Dastinom i Di Sijem podeliti novo i dublje poštovanje trajnosti njihovih života i ljubavi.

Baš kao što okolnosti ove inkarnacije kod Valeri izazivaju osećanje-spoznaju poverenja i vere, takođe joj dozvoljavaju da iskusi samu sebe kao empatiju i saosećanje. Kao što će ona kasnije reći: „Apsolutno savršeno shvatam ljudsku patnju“. I to je istina. Pa ipak, to je više od razumevanja, sada to predstavlja način postojanja. Kada je Valeri zagrlila ženu čiji

je život bio opustošen uraganom Katrina, osetila je – zaista je osetila – njen očaj. Dubina Valerine empatije i intenzitet njenog saosećanja proizvela je tamna noć njene sopstvene duše. U tom trenutku u radnji, Valerina muka joj je dozvolila da istinski razume nečiju tuđu muku.

Valeri je za sebe mogla da planira bezbrižno postojanje, ali takav život nikada ne bi stvorio ovaj patos, rezonancu osećanja, koja je zaiskrila u susretu koji se desio tokom uragana. U Valerinom zagrljaju žena je osetila empatiju i saosećanje osobe koja *zna*. Osetila je razumevanje i zbog toga više nije bila sama u svom bolu. Valeri, koja se nakon Dastinove i Di Sijeve smrti osetila potpuno samom, mogla je da joj olakša bol samo zato što ga je i ona sama proživljavala. Energetski udar takve intimne povezanosti je neizmeran i uveliko prevazilazi ono što bi mogla da ponudi osoba koja posедуje tek konceptualno shvatanje patnje. Tokom tog spontanog izraza ljubavi Valeri je postala svesna sebe u novom svetlu, kao empatične i saosećajne osobe. Kada napusti fizičku ravan, poneće tu uzvišenu samospoznaju u Duh, gde će ostati delom njene duše dugo nakon što bol koja je to omogućila izbledi u zabitima vremena.

Dok se Valeri isceljuje i pomaže drugima da se iscele, u sebi stvara osećanje usredsređenosti i ravnoteže, unutrašnji mir značajno suprotan sirovim, jakim emocijama koje prate smrt. To je takođe deo njenog životnog plana. Kao što je rekla tokom svoje sesije prenatalnog planiranja, u prethodnim životima iskusila je ispade iz ravnoteže. U narednim inkarnacijama duša teži da izbalansira stvari koje su ostale neuravnotežene u prethodnoj. Dastinova i Di Sijeva prenatalna odluka da napuste Valeri teško može da se razume sa aspekta ličnosti, ali na nivou duše ti su planovi napravljeni iz ljubavi. Di Si i Dastin su osmislili živote koji će izazvati njihov razvoj i razvoj

svih onih sa kojima su podelili život, uključujući i Valeri. Kao što je Valerin duhovni vodič primetio, neravnoteža izazvana njihovim smrtima će je zapravo vratiti u središte njenog bića. Valeri će otkriti to središte i iskusiti efekat klatna koji je Stejsi pomenula dok se bude pomerala u perspektivu nivoa duše iz koje prolaznost gubitka postaje prepoznatljivija.

Tokom inkarnacije Valerino hrabro predavanje njenom životnom planu izazvaće osećanja njene sopstvene vrednosti koju je pominjao njen duhovni vodič. Posmatrajući hrabrost koju svakodnevno iskazuje živeći bez Dastina i Di Sija, upoznajući sebe kao moćnog stvaraoca svih svojih iskustava i izražavajući se na fizičkoj ravni u vidu poverenja, vere, empatije, saosećanja i ravnoteže, Valeri će spoznati osećanje ljubavi prema sebi i koje ne zavisi od uloge koju igra u određenom životu. U Valerinom trenutnom životu gubitak koji je sama dizajnirala motiviše njen postepen pomak sa nivoa ličnosti na nivo duše. Kao što joj je njen duhovni vodič rekao, u prethodnim životima ona je samu sebe definisala kao nečiju ženu, majku ili devojkicu. Te definicije sopstva predstavljaju deo i ovog života, ali gubitak osoba za koje je igrala te uloge podstiče Valeri da se priseti sebe kao nečeg višeg. Valerin životni obrazac traži od nje da spozna sebe na isti način na koji poznaje Di Sija i Dastina – kao večnu dušu.

Valerina priča nam takođe pokazuje da pošto ne znamo prenatalni plan neke druge osobe, ne možemo da sudimo o načinu na koji ona taj plan sprovodi u delo. Na primer, mnogi bi naginjali ka tome da oštro osuđuju dilera droge, pa ipak, između njega i Dastina je na nivou duše postojala tolika ljubav da su zajedno planirali novu inkarnaciju u kojoj mu je Dastin poverio najvažniju ulogu. Poput Valeri, diler droge je dozvolio Dastinu da proživi život – i smrt – koji su mu bili potrebni za razvoj. Kada se diler konačno vrati u Duh, Dastin

će ga dočekati s ljubavlju i zahvaliti mu što je do savršenstva odigrao svoju ulogu. Valeri će isto tako zahvaliti Di Siju i Dastinu što su joj omogućili planirano saznanje. Najvažnije je što niko nikog neće kriviti. Svi će biti svesni da nisu bili žrtve i da žrtve zapravo ne postoje. Krivica neće postojati i oprostaj će biti izlišan jer šta bi trebalo da se oprostí kada su svi ispunili plan dobro i s ljubavlju?

Iako su te uloge odabrane i potvrđene pre rođenja, sprovođenje plana ipak stvara bolno osećanje gubitka. Valeri je mnogo naučila o životu sa tim osećanjem i ima mnogo da pouči druge o njima. Iz iskustva je znala da će nakon smrti svog sina morati da prigri bol. Kao što su joj duhovni vodiči savetovali tokom seanse sa Deb „reci ,plakaću sve dok imam suza‘. A zatim plači još malo“. Vodiči znaju da potisnuta bol nije izlečena bol.

Da bismo izlečili bol, pomoći će nam shvatanje da smo u vezi sa sobom na isti način na koji smo u vezi i sa drugima. Ako dobar prijatelj zatreba našu podršku nakon gubitka voljene osobe, mi ne prekrstimo ruke na grudima i ne okrenemo mu leđa, ne kažemo mu da nemamo vremena za njega, niti da treba da odgurne bol u stranu i nastavi dalje. Zašto se onda ponekad prema sebi odnosimo na takav način? Valeri se okrenula od sebe same nakon Di Sijeve smrti i potražila utehu u alkoholu, ali je nakon Dastinove smrti dovoljno volela sebe da dozvoli osećanje gubitka. Kada tugujemo, više nego ikada nam je potrebno da sebi iskažemo istu količinu ljubavi koju bismo tako slobodno i velikodušno ponudili prijatelju u žalosti.

Pošto je žalost bolna, s vremena na vreme javlja se želja ili iskušenje da ubrzamo proces ili da ga čak sasvim odgurnemo u stranu. Za dušu tuga predstavlja izraz ljubavi, a svaki izraz ljubavi je lekovit. Ukoliko se opiremo žalosti, bukvalno um-

otavamo energiju oko našeg bola i zaključavamo ga u sebi. Plač je prirodno sredstvo koje telu služi za čišćenje takve energetske napetosti, suze održavaju protok energije i dozvoljavaju isceljenje.

Kada shvalimo vrednost tugovanja, možda ćemo pomisliti da *treba da* plaćemo. Na nivou duše energija koju „*treba da*“ nosi, stoji u neskladu sa isceljenjem. „*Treba da*“ je intelektualni konstrukt kojim pokušavamo da kontrolišemo proces koji dolazi iz srca. Kada kažemo sebi kako „moramo“ ili „treba da“ uradimo nešto, dozvoljavamo umu da postavi vibraciju na kojoj delujemo. Frekvencija na kojoj nešto radimo mnogo je važnija od onoga šta radimo. Žalost je najlekovitija kada predstavlja prirodan, spontan izraz emocija. Plakanje zato što tako „treba“ znači žaljenje putem ega. Plakanje iz želje predstavlja način da se utešimo nežnošću i ljubavlju.

Duh nas nikada ne napušta u žalosti i niko ne tuguje sam. „Usamljeni“ ožalošćeni je okružen brižnom porodicom sastavljenom od duhovnih vodiča, anđela i pokojnika, čija ljubav je za nas večna. Tela umiru; ljubav ne. Kada mislimo na one koji su se vratili Duhu, energija naših misli ih doziva k nama. Oni često pokušavaju da razgovaraju sa nama, baš kao što je Dastin poslao poruku Valeri po njenoj sestri. U stanju su da ubacuju ideje u naš um – kada smo budni, a još i više kada sanjamo – i osećanja u našu intuiciju. Pošto sada predstavljaju energiju koja nije opterećena fizičkim ograničenjima, mogu, kao što je Dastin rekao, da komuniciraju pomoću uređaja poput telefona. Poput duhovnih vodiča i anđela mogu da organizuju „sličnosti“ koje nas vode, leče ili nam doprinose na neki drugi način. Na primer, nije neobično da ožalošćeni bude doveden do zalutale životinje neposredno nakon gubitka voljene osobe (i da je usvoji). Voljeni su u Duhu takode sposobni da stvaraju poznate mirise, poput kolonjske vode ili parfema koji

su koristili, da bi nam dali znak da su još uvek sa nama. Naša tuga ponekad smeta našoj sposobnosti da primamo njihove poruke, ali naša otvorenost za prisustvo voljenih preminulih za njih predstavlja poziv da izvedu isceljujuća čuda u našim životima.

Konačno, smrt fizičkog tela predstavlja odluku koju duše donose nakon ispunjenja svog životnog plana. „Kada neko umre, budite ubedeni da je duša od ličnosti dobila sve što je trebalo da dobije“, rekla nam je Valerina duša. Ovo ubedenje sa sobom donosi shvatanje da nismo krivi za smrt svog voljenog. Fatalne nesreće ili okolnosti za koje se možda osećamo odgovornima jednostavno predstavljaju neke od izlaznih tačaka koje su naši voljeni planirali pre rođenja. Vi koji osećate da ste izazvali ili da ste trebali da sprečite nečiju smrt, znajte: niko ne umire bez pristanka. U tome leži ključ koji će vam omogućiti da oprostite sebi. U tome leži vaš mir.

Poverenje i vera u mudrost naših prenatalnih planova dozvoljava nam saznanje da su naši voljeni iz svojih života ekstrahovali sav razvoj, lepotu i bogatstvo za kojima su prvobitno tragali. Oni su u miru jer znaju da su proživeli živote upravo onako kako su i planirali i sa nama će podeliti to saznanje i mir koji ono donosi.

7. POGLAVLJE

Nesreće

U ZEMALJSKOJ RAVNI, FIZIČKE nesreće izgledaju kao nasumični događaji. Kada su manje, karakterišemo ih kao nezgode; kada su velike, zovemo ih tragedijama. Čini se kao da ljudi koje pogadaju pate zbog ruke nepažljivog kosmosa koji proizvoljno, uz hladno zanemarivanje i nejednake aršine, deli dobru sreću ili nesrećnu sudbinu. Kao odgovor na to, često se plašimo nesreća i time bojimo naše živote tamnijim nijansama. Ali kao što sam izneo u prethodnim poglavljima, u fizičkom carstvu malo toga je onako kako izgleda.

Ovo poglavlje istražuje naizgled paradoksalnu ideju: planiranje nesreće. Mnoge nesreće su planirane pre rođenja u svrhu duhovnog razvoja, služenja drugima, osveščivanja i dublje samospoznaje. Dubok razvoj je moguć ne samo za osobu koja doživi nesreću, već i za sve one koje ona dotakne. Konačno, pošto su svi životi međusobno povezani, svi su pogodeni njime.

U ovom poglavlju srešćemo dvoje ljudi koji su doživeli katastrofalne nesreće: Džejsona Terstena i Kristinu. Kristinina se dogodila pre mnogo godina; Džejsonova se desila nedavno. Oboje su, pre rođenja, odabrali suočavanje sa neobičnim izazovom.

Džejsonova priča

„Nema ništa bolje od ovoga“, pomislio je Džejson, posmatrajući scenu u svom dvorištu jednog toplog, sunčanog avgustovskog popodneva 2004. godine. Njegovi prijatelji su se smešili i srećno ćaskali čekajući da on i njegova supruga Dejvina pripreme roštilj. Kasnije, posle zalaska sunca, okupiće se oko usplamtelog kresa. Džejsonovi i Dejvinini sinovi, Džeron i Geret Foks, kog su od milja zvali „Foks“, brčkali su se u bazenu dok su druga deca trčala travnjakom, smejući se i igrajući. Nedugo pre toga Džejson je završio svoj konačni intervju za radno mesto instruktora glavnih kuvara, što je bilo ispunjenje njegovog životnog sna. Ranije tog dana brzim pokretom je gurnuo i pomerio svoju ogradu „Bio sam supermen“, rekao je tužno.

Nekoliko trenutaka kasnije, tok njegovog života promenio se zauvek.

Dejvina je pozvala Džejsona i zamolila ga da počne sa spremanjem večere. On je razigrano pobegao od nje i skočio u bazen da isprska Džerona. „Skočio sam kao i obično, ali je ovog puta bilo drugačije“, seća se Džejson. „Ovog puta udario sam glavom u dno. Bilo je to kao da mi je kičmom prošla munja. Želeo sam da pomerim ruke kako bih isplivao na površinu ali nisam mogao. Tonuo sam, potpuno bespomoćan. Predao sam se vodi.

Sledeća stvar koje se sećam bile su jasne slike svih mojih voljenih. Prikazane su mi sve stvari koje nisam želeo da napustim. Ne mogu dovoljno da naglasim količinu smirenosti i iskrenosti koju sam osećao. Želeo sam da prigrlim to osećanje i ostanem u njemu, ali bio sam tridesetdvoletni muškarac sa ženom, decom i karijerom. Nije mi bilo vreme. Poruka koju

sam primio od Više Sile glasila je: „Prebrodićeš ovo. Nema mesta krivici, žaljenju ili bilo kakvoj vrsti negativnih misli.“

Džejson je prvi shvatio da nešto nije kako treba. Kada je pokušao da podigne oca, njegova reakcija je izostala. Zatim ga je pogledao u oči – i video da su prazne. Prijatelji su Džejsona izvukli iz bazena; Dejevina ga reanimirala, vrišteći: „*Nećeš umreti! Ne možeš ovako da odeš!*“

Džejson je slomio dva vratna pršljena. Helikoptrom je prebačen u bolnicu gde su lekari izvršili hitnu operaciju. Džejson i njegova porodica će uskoro shvatiti da je paralisan od prsa nadole, iako će i dalje moći da pomera neke mišiće ruku.

„Probudio sam se sa tvrdom plastičnom cevju u grlu“, rekao je Džejson. „Bio sam prikopčan na razne vrste cevčica i žica. Od ramena naniže nisam osećao bog zna šta osim najvće boli koju sam ikada mogao da zamislim. Bila je to duboka bol u kostima. Moj prvi impuls bio je da iščupam cev da bih mogao da govorim jer su mi misli letele. Bio je to najduži dan mog života, cco jedan dan koji sam proveo nesposoban da govorim. Samo sam želco da kažem ljudima: ‚Još sam tu. Sve će biti u redu‘. Kada su mi tražili duboku venu za infuziju, moj otac je video suzu koja mi je kliznula niz obraz i tako je znao da sam još priseban.“

Sledećih dana, uprkos svom stanju, Džejson se usredsredio na osećanja drugih ljudi.

„Preuzco sam na sebe zadatak da oraspoložim ljude što je više moguće“, rekao je. Kada su mu pulmolozi stavili vibrirajući prsluk da bi mogao da izbaci vodu koja mu se skupila u plućima, Džejson je video priliku. „Pevao sam im. Izveo sam Elmer Davežovu verziju pesme Brusa Springstina ‚Roden u Americi‘. Zvučalo je kao: ‚Voden u Amevici...‘ i pred mojom sobom okupila se gomila ljudi. Bio sam toliko

srećan što sam živ i toliko obavijen svojim iskustvom sa Bogom! Želio sam da usrećim sve oko sebe iako sam prolazio kroz jedno od najtežih iskustava koje sam mogao da zamislim.“

Džejson je proveo dve sedmice na intenzivnoj nezi i više od tri meseca na rehabilitaciji. Proces rehabilitacije je bio spor; njegova muskulatura isprva nije reagovala. Drugi su morali da ga hrane i oblače.

Kako je rehabilitacija napredovala, Džejson se suočavao sa činjenicom da njegov život više nikada neće biti isti. Posebno težak trenutak doživio je tokom radne terapije, kada je dobio zadatak da popolovi sendvič.

„Terapeut mi je u ruku stavio mali francuski nož“, seća se Džejson. „Bio sam šef kuhinje dugi niz godina i umeo sam francuskim nožem da uradim svašta. Buljio sam u njega, razmišljajući kako sam nekada na početku radnog dana mogao da isečem šest velikih glavica luka, gomilu šargarepe i koren celera u roku od petnaest minuta. Sad sam jedva mogao da ga držim u ruci, a o sečenju sendviča nije bilo ni reči. Slo mio sam se i zaplakao.“

Džejson je prošao proces rehabilitacije uz moto „-ću sve dok“, što je značilo „Pokušavaću sve dok ne uspem“. Takođe je samom sebi nametnuo pravilo: nikada ne koristiti izraz *ne mogu bez izraza još uvek*.

Iako je bio srećan što napušta centar za rehabilitaciju, povratak kući bio je težak.

„Ljudi nisu znali, nisu razumeli, bili su zbunjeni i zabrinuti da će me povrediti“, objasnio je Džejson. „Svako dana morao sam da se izborim sa količinom pomoći koja mi je bila potrebna i količinom stresa koji sam donosio ljudima.“

Za Dejvinu, koju je Džejson opisao kao saosećajnu osobu, to iskustvo bilo je veoma teško. „Bila je savladana pri-

zorom svog muža nepokretnog od grudi nadole“. objasnio je Džejson. „Ona skriva svoja osećanja u sebi da ne bih pomislio da me posmatra kao drugačiju osobu“. Borili su se sa uticajem tog stanja na njihov seksualni život. „Mnogo tuge, osećanje gubitka“, rekao je Džejson tiho. „Radimo na tome.“

„Džejson“, upitao sam, „da li ste razgovarali sa sinovima o nesreći?“

„Foks ume da kaže stvari poput: ‚Tata, sećaš se kad si mogao da pokrećeš noge? Sećaš se kad smo išli na pecanje?‘ Ja kažem: ‚Tata će i dalje moći da ide na pecanje, samo će to biti malo drugačije.‘ Džeron veoma saoseća sa mojom situacijom. On u tome ne vidi tragediju. Mnogo više je morao da se nade majci i bratu. Rano je preuzeo tu ulogu.“

Džejsonova majka je takode preuzela brigu o njemu, iako je njihov odnos s vremena na vreme bio napet. „Vrlo je sitničava po pitanju brige za mene i ne radi brzo koliko bih voleo“, objasnio je Džejson. „Zato sam joj predlagao nekoliko koraka unapred, a ona bi se zaista iznervirala. Jednom je zaplakala i napustila sobu. ‚Oh, ovo nije dovoljno brzo? Vidimo se kasnije!‘ Ali pokazala je tu bezuslovnu majčinsku ljubav. Sve bi učinila za mene.“

Takode je doživio izliv ljubavi i od zajednice. Dobrotvorna večera i aukcija organizovane su u cilju skupljanja priloga za rampe i šira vrata u Džejsonovom domu. Prijatelji su sekli i slagali drva za zimu; jednom prilikom su u jednu cepanicu ugravirali „JI“ i poklonili mu je. Lokalna crkva darovala im je novu tuš kabinu. Mnogi ljudi su dali mnoge doprinose, pa im se Dejvina zahvalila otvorenim pismom objavljenim u lokalnim novinama.

„Međutim, postoji nekoliko prijatelja koji više ne vraćaju k nama“, rekao je Džejson. „Kolega s koledža je došao u bolnicu da me vidi i rekao: ‚Iskreno, nisam želio da te

vidim, jer želim da te pamtim onakvog kakav si bio.' Došao je još jednom dok sam bio na rehabilitaciji, ali ga od tada nisam video. Postoje ljudi koji još uvek vide mene, a ne nesreću i drugi koji vide nesreću ali ne vide mene."

Džejson se postepeno prilagodava na novi život. Nakon mnogo vežbe, sada može sam da se hrani. Kada ga stave u tuš kabinu, može sam da se istušira. Dnevni proces kupanja i oblačenja ponekad traje satima. Teško mu je da drži olovku, ali može da piše pomerajući čitavu ruku. „Ilekcija strpljenja se javlja na mnogim nivoima“, primetio je.

„Ni trenutak ne mogu da zažalim skok u taj bazen“, dodao je, „pogotovo u svetlu saznanja da se desio s razlogom.“

„Džejstone, šta biste želeli da poručite ljudima koji su upravo doživeli nesreću ili koji brinu o žrtvama nesreća?“ upitao sam.

„Mislim na ono što još uvek imam“, odgovorio je. „Još uvek sam u stanju da pamtim stvari, rešavam probleme, ispunjavam ukrštenice i budem britkog uma. Moje iskustvo prati gomila ljudi koje nikada ne bih upoznao da ga nije bilo. Zahvalan sam na tome.“

„Šta biste još želeli da saopštite ljudima?“

„Plać pomaže isceljenju. U vama se još uvek nalazi ista osoba. To što više ne izgledaju ili se ne kreću kao ranije ne znači da više nisu tamo i da više ne možete da ih volite. Verujem da smo prilagodljiva stvorenja. Prilagodavamo se na stvari i prevazilazimo ih.“

Džejsonova scansa sa Stejsi Vels

U razgovoru sa Džejsonom zaprepastila me je njegova odlučnost da održi pozitivan stav. Na osnovu intervjuja sa mnogim ljudima zaključio sam da su nam dati darovi – lični

kvaliteti, ljudi i podudarnosti – koji su nam potrebni da bismo prihvatili naše životne izazove i iskoristili ih za lični razvoj. Da li ćemo to učiniti ili ne pitanje je slobodne volje. Osećao sam da je Džejson bio obdaren veoma jakom voljom koja ga je gonila napred, uprkos, ili možda baš zahvaljujući, težini njegovog izazova. Inspirisan svojim iskustvom bliske smrti, izabrao je da se ne usredsredi na negativne misli. Intuitivno je znao da se nesreća desila s razlogom i tragao je za njenim značenjem. Osećao sam da nikada neće napustiti tu potragu.

Da bih video kakv uvid je Duh spreman da ponudi po pitanju Džejsonove nesreće, zamolio sam Stejsi da poslušaj njegov prenatalni razgovor. Pre uvida, dao sam joj imena i datume rođenja članova njegove porodice i obavestio je da je doživio nesreću prilikom rođenja i da je sada kvadruplegičar. (Kvadruplegija se definiše kao paraliza sva četiri uda.)

„Vidim ga kako razgovara sa tri vodiča“, objavila je Stejsi kada je počela da čuje i vidi sesiju Džejsonovog prenatalnog planiranja. „Vidim da Džejson i druge duše iz njegove grupe, one sa kojima će stupiti u odnose [na Zemlji] i one koje će ostati u Duhu, zauzimaju tri četvrtine sobe. Tri duhovna vodiča zauzimaju preostalu četvrtinu sobe. Džejson im veoma strastveno govori.

Džejson: Želim taj izazov.

Duhovni vodič: Shvataš li da se nakon njega sve menja?

Džejson: Da. Predtđđđ sam bio u nevolji, ophrvan osećanjem trenutnog u fizičkom telu. Kad uđđđ u fizički život i odrastem do zrelog doba, zaboravim da postoji više od onoga što moje oči vide. Tokom mnogih

života razvio sam naviku usredsređivanja na trenutno – društvenu strukturu, popularne stvari, društveno priznanje, status i uspeh – i poricanja svakog duhovnog usredsređivanja koje sam želio pre ulaska u život.

Želim da budem oslobođen sopstva, ne samo za moju porodicu, već i za veću grupu ljudi. Želim da im pokažem put svojim duhom i radnjama i osećanjima na koja ih inspirišem. Želim da služim drugima na način koji će meni pomoći da ponovo pronadem sopstvenu duhovnost.

Duhovni vodič: Tvoj najveći duhovni rast i skok u veru – a ne iz nje – desiće se tri ili četiri godine nakon nesreće. Biće to vreme ubrzanog razvoja. Kao manifestaciju jasnovidosti putem unutrašnjeg sluha čućeš zvonjavu i druge zvukove. Tvoj sluh, kako fizički tako i duhovni, će se tokom tog vremena poboljšati.

Džejson: Divno! Pozdravljam to.

Rečeno mi je da Džejson „usavišava nivo razvoja“, dodala je Stejsi, citirajući svog duhovnog vodiča. „Želi da poslednji put radi na toj lekciji. Da bi to postigao, radi upravo ono što je i planirao.“

S obzirom na činjenicu da bi ovaj životni izazov imao veliki uticaj na ljude koji ga vole, znao sam da Džejson mora da je razgovarao o svom životnom planu sa drugim dušama

sa kojima će deliti inkarnaciju. Pitao sam Stejsi da li može da čuje Džejsonov razgovor sa nekima od tih duša, počevši od njegove majke.

„Govorio joj je o tome da bi to [nesreća] moglo da se desi kada bude imao oko deset godina“, rekla je Stejsi. „Bila bi to druga vrsta nesreće. Vidim kako ona počinje da plače. Diže ruke između njih dvoje i daje znak „ne“.“

Majka: Ne, ne, ne! Ne mogu da pristanem na to! Bilo bi to isto kao da sam te izgubila. Ranije sam te izgubila. Postojali su životi u kojima si otišao pre mene. Ne želim da se to ponovo desi. Čak i da si još uvek prisutan ali zarobljen u sopstvenom telu, i to bi bilo suviše nalik tome da te izgubim.

„Da li je tokom tih prethodnih života Džejson bio njen sin?“ upitao sam.

„Sin, brat i partner“, odgovorila je Stejsi. „U životu u kom su bili partneri, ona je bila muž, a on žena.“

„Kako objašnjava zašto želi to da uradi?“

Džejson: Moj cilj je da iskusim nešto što će me naterati da na svesnom nivou ličnosti shvatim da sam više od svog tela i više od tih trivijalnih struktura na osnovu kojih donosimo sud o sebi. Ja sam najveći od svih sudija.

„Dok to slušam“, rekla je Stejsi, „vidim sliku s početka osamnaestog veka. Bio je pripadnik visokog društva. Izgled, društvene funkcije i položaj bili su mu sve. Ovaj život predstavlja njegov pokušaj prevazilaženja tih stvari i istovremenog uspostavljanja ravnoteže.“

Majka: Ne želim da se to dogodi tokom tvog detinjstva.

Džejson: Pristajem na odlaganje. Razradiću ga sa svojom ženom.

„Sada vidim Džejsonovu ženu, Dejvinu. Razgovor je vrlo ozbiljan. Priča počinje sa njihovim zabavljanjem. Zatim se govori o razvoju ljubavi, braku, deci i povećanju ozbiljnosti veze u trenutku kada Džejsonov život krene naopako. Govori se o toj tzv. nesreći, za koju znamo da to nije.

Vidim Džejsona koji rukom dodiruje vrat. Čujem reč *drastično* dok se obraća toj ženi koja će mu biti supruga.

Džejson: Rezultat nesreće će biti katastrofalan. Sve će se promeniti.

Dejvina: Omogućiću ti da razviješ svoju duhovnost. To je poput hleba. Kada se jednom nađe u pećnici, on raste.

Dejvina je razumela zašto on to bira: da bi mogao da oslobodi um i razvije se preko samoograničavajućih ubedenja u okviru kojih je funkcionisao tokom četiri različita života. Otud četiri uda, odnosno *kvadriplegija*.“

„Stejsi“, upitao sam, „koja su to samoograničavajuća ubedenja bila?“

„Mišljenje da postoji samo jedan pravi put“, odgovorila je. „U jednom životu ono je bilo izraženo kroz religioznost. U drugom bilo je izraženo kroz krutu ličnost. Nije mi rečeno ništa više od toga.“

Bilo je to važno otkriće. Tokom četiri prethodna života Džejson je iskusio fizičku slobodu i samonametnute granice

u razmišljanju. Za ovaj život je planirao fizičko ograničenje i slobodu misli. Zaista, fizička ograničenja odabrana su da bi stvorila slobodu mišljenja. Simetrija je bila namerna, a karma uzroka i posledice savršena.

„Stejsi, da li možeš da čuješ još neki deo razgovora između Džejsona i Dejvine, posebno po pitanju uticaja nesreće na njihov brak?“ upitao sam.

Stejsi je zatim čula:

Dejvina:

Kada se to desi, briga za tebe, a posebno za tebe i našu porodicu, biće veoma naporna za mene mentalno, emotivno i fizički. (Uzdiše.) Nije mi prvi put da u životu moram veoma naporno da radim. To se poklapa sa mojim ciljem da se nadem na usluzi drugima jer ću služiti tebi i drugima poput tebe koje ćeš upoznati.

Biće to za mene veliki izazov. Ne znam da li mogu dovoljno da te volim da to učinim. Ne znam da li mogu da te volim više od toga.

„Mislila je više od toga kao što bi ga volela kao kvadruplegičara“, objasnila je Stejsi. „Ne čujem da je odlučila da ga napusti.“

Stejsin duhovni vodič je zatim usmerio njenu pažnju na drugi deo planiranja.

„Vidim Džejsona tokom razgovora sa dušom koja u ovom životu predstavlja njegovog oca“, objavila je Stejsi. „Duša Džejsonovog oca deluje samosvesno i čvrsto. On i Džejson su proveli zajedno mnoge inkarnacije u raznim vrstama odnosa, obično porodičnih.“

Džejson: Ugledao sam se na tebe tokom mnogih života. Još jednom odabirem da budem na mestu sa koje ću moći da se fizički ugledam na tebe, čak i kada potpuno odrastem.

„To je šala“, primetila je Stejsi, misleći na šaljiv ton koji je čula u Džejsonovom obraćanju ocu. „Džejson to govori u humorističnom tonu.“

Isprva sam bio zapanjen da je Džejson o svojoj nesreći govorio na takav način. S obzirom na veličinu njegovog izazova, njegov ton bio je posve neverovatan. Ipak, u sledećem trenutku palo mi je na pamet da je Stejsin duhovni vodič, visoko razvijeno biće, donco odluku da nam namerno predstavi Džejsonovu šalu. Prethodno, svaki put kada je Stejsi pristupala sesijama prenatalnog planiranja, vodič je usmeravao na one delove razgovora koji su bili najvažniji i potencijalno najviše od pomoći. Njegova odluka da nam ponudi ovaj deo dijaloga bez sumnje je bila jednako značajna.

Dok sam dublje razmišljao o Džejsonovoj šali i mojoj prvobitnoj reakciji na nju, shvatio sam da njegovu povredu posmatram sa aspekta ličnosti. Ako verujemo da možemo da budemo trajno povređeni, tada je teška nesreća ozbiljna stvar. Mi kao duše, međutim, znamo da ne možemo zaista biti ozleđeni. Perspektiva na nivou duše dozvolila je Džejsonu da se šali sa ocem i to je Stejsin duhovni vodič sada želco da podeli sa nama.

Podsetivši se da Stejsin vodič bira svaki deo prenatalne sesije planiranja sa dobrim razlogom, zapitao sam zašto nam je pokazao protivljenje Džejsonove majke njegovom inicijalnom planu da iskusi povredu tokom detinjstva.

„Kaže da razgovor sa Džejsonovom majkom pokazuje da tokom sesije planiranja imamo slobodnu volju“, odgovorila

je Stejsi. „Ona je izabrala da on *ne* doživi iskustvo koje bi značilo nesreću deteta o kome brine. Mi odlučujemo o tome šta želimo ili ne želimo da podnesemo. Džejsonova ljubav prema majci ga je motivisala da odloži svoju nesreću. Ta odluka je već donesena do trenutka kada se odigrao Džejsonov razgovor sa Dejvinom. Odlučio je da sačeka zrelo doba. Dejvini se obratio da bi proverio da li ona želi da učestvuje u tome u ulozi njegove supruge. Imala je izbor da bude deo njegovog života ili da ne to bude.“

„Da li duše naginju ka tome da imaju preferencije prema dobu u kome će doživeti nesreće?“ pitao sam.

Stejsin govor je postao sporiji; sada je kanalisala i doslovno citirala svog vodiča. „To je lični izbor koji se zasniva na velikom broju stvari“, rekao je. „Ponekad duša žuri [da zaviši ciklus reinkarnacije]. Ponekad to zavisi od drugih elemenata, poput energije koja je dostupna u ili na Zemlji u određenim momentima nečijeg života. Da biste definisali i označili te energije, vi koristite astrologiju i druge brojčane izrazе, poput numerologije. Pre rođenja duša je sasvim svesna tih energija.“

„Iz kojih drugih razloga duše planiraju nesreće?“

„Osnovni faktor predstavlja uravnoteženje karme. Ako je neko teško ozledio nekog drugog tokom prethodnog života, često će planirati da se nadu u pravom trenutku na pravom mestu da bi pretrpeli ozledu od ruke te osobe. U velikom broju slučajeva postoji potreba za dubljim uvidom. Nesreća prisiljava osobu da promeni ugao posmatranja, omogućujući joj time uvid koji su na fizičkom nivou izbegavali tokom mnogih života.“

„Šta biste želeli da kažete nekome ko je doživeo nesreću koja menja život?“ upitao sam ga.

„Duh je i više nego dovoljan. Uvek imajte na umu da ste više od tela.“

„Šta biste želeli da kažete nekome čija je voljena osoba teško povredena u nesreći?“

„U onome što prolazite postoji veliko saosećanje. To je test vaše sposobnosti da bezuslovno volite i da imate na umu da služite kako je neko služio vama ili *će* služiti vama u budućnosti kada vam to bude potrebno. I imajte na umu opraštanje, jer se u nekom trenutku uvek razvije veliki bes – bes na nesreću, bes na osobu koja ju je doživela, bes na to što je tako moralo biti. Setite se da vežbate opraštanje jer svi ti trenuci radaju bes.“

Džejsonova scansa sa Deb de Beri

Pored Stejsing uvida, Džejson je imao scansu sa medijumom Deb de Beri i njenim duhovnim vodičima. Pre početka rekao sam Deb samo da je Džejson ostao kvadriplegičar nakon nesreće koju je doživio u bazenu, da ima dva sina i da mu se žena zove Dejvina. Deb je zatim pažljivo slušala svoje vodiče koji su počeli da objašnjavaju šta je to Džejson želio da iskusi tokom ove inkarnacije.

„U pitanju je dogovor između vas dvoje [Džejsona i Dejvine]“, saopštila je Deb Džejsonu. „Vaš stariji sin je došao na Zemlju da bi joj pomogao da brine o vama. Za njega to predstavlja veliku lekciju – saosećanje, empatiju. Ali osnovni dogovor bio je između vas i vaše žene. Vidim da ste u nekoliko prethodnih života vi brinuli o njoj. Primam sliku koja mi pokazuje bolest, i to dugotrajnu. Bilo je to tokom srednjeg veka. Tu je još jedan život; ona je bila brat, a vi sestra. Želeli ste da preuzmete veoma težak teret da biste izbrisali mnogo karme i da ne biste morali više da se vratite. Rekli ste Dej-

vini: „Ihajte da odradimo to [nesreću] tako da se ne desi tek u starosti“. A ona je rekla „Želim da budem sa tobom. Voljna sam.““

Poput Stejsi, Deb je primetila Džejsonovu želju da se nesreća desi relativno rano. Očigledno je pristupila onom delu sesije prenatalnog planiranja koji se desio nakon što je majka zamolila Džejsona da se nesreća ne desi u detinjstvu. Iako je on pristao, još uvek je žudco za dugoročnim izazovom i zato je pitao Dejvinu da li do toga može da dođe tokom njihove mladosti.

„Druga stvar je“, nastavila je Deb, ponavljajući reči svog duhovnog vodiča, „što vam je zapravo pružena prilika da nastavite tim putem ili da odustanete. Da li ste u nekom trenutku bili bez svesti?“

„Bio sam potpuno bez svesti, bez pulsa i drugih znakova života“, potvrdio je Džejson. „Supruga me je reanimirala.“

„Primila sam informaciju da ste morali da odlučite da li ćete ostaniti ovde na Zemlji i držati se svog dogovora ili ćete otići. Mogli ste da izaberete. Tokom nesvesti rekli ste: „Ostajem. Želim da nastavim.““

„Video sam slike svega što mi je važno“, Džejson je saopštio Deb, „kao da su me pitali: „Da li želiš da ostaneš sa njima ili da kreneš dalje?““

„Kada izaberemo tako težak zadatak“, objasnila je Deb, „naši vodiči nam daju izbor, odnosno izlaz. Ako neko želi da se predomisli, može to da uradi, ali vi ste želeli da se držite dogovora. Želeli ste da saopštite svetlu: „To što nisam celovit telom ne znači da nisam celovita osoba“. To svima donosi razvoj. Ne samo vama, vašoj supruzi i deci. Vi i drugima pružate priliku da čine dobro. Kada vam je potrebna pomoć, pružate im priliku da se otvore nekom novom iskustvu.“

Slušajući Deb kako raspravlja o Džejsonovom životnom planu, pitao sam se kako je on kao duhovno biće mogao biti siguran da će se nesreća u fizičkoj ravni zaista i desiti.

„Deb“, upitao sam, „kako duša izaziva nesreću ili dozvoljava da se ona desi?“

„Naši vodiči nas obično štite“, odgovorila je Deb. „Stalno nam šalju znakove upozorenja. Džejsonovi vodiči bi mu u normalnim okolnostima [telepatski] rekli: ‘Ovaj bazen je preplatak za skakanje.’ Umesto toga, ovoga puta su ga podržali jer su tražili priliku za nesreću. Taj dogovor je postignut unapred.“ Deb je potvrđivala ono što sam već video tokom istraživanja prenatalnog planiranja: naši duhovni vodiči ulivaju misli u naš um – misli koje nam izgledaju kao naše sopstvene – da bi nas zaštitili od neželjenih životnih izazova.

„Moji vodiči kažu da ponekad, kad se neko sprema da roni ili da uradi nešto što ne bi trebalo, oni će bukvalno da izbace osobu iz ravnoteže. Osoba se odjednom ‘saplete’ i padne na drugu stranu.“

Još jednom su me zapanjili čudesni načini na koje Duh radi sa svakim od nas. Iako nisam čuo da duhovni vodiči *fizički* intervenišu u životima ljudi, ova nova informacija je uprkos tome potvrdila moje shvatanje da naši vodiči čine sve što je u njihovoj moći da obezbede odvijanje naših inkarnacija po planu. U nekim slučajevima to podrazumeva akciju. U drugima to znači uzdržavanje od akcije, baš kao što je bio slučaj sa Džejsonovim vodičima kada je skakao u bazen. U svakom slučaju, naši vodiči su motivisani ljubavlju prema nama i željom da nam služe.

Upitao sam Deb da li može da vidi još neki deo Džejsonovog prenatalnog planiranja.

„Vodiči su pitali da li Džejson to zaista želi“, odgovorila je Deb. „Takode su rekli da je to moglo da se desi na nekoliko

različitih načina. Džejson je bio siguran po pitanju životne dobi u kojoj će se to desiti i rekao je: „To mi se neće desiti sa šezdeset.“ Džejsonu i Dejvini su predočene situacije kroz koje će on proći i kako će to uticati na decu. Vodiči su rekli Dejvini: „Da li zaista želiš da budeš dco ovoga? Moraćeš da budeš žena, majka, medicinska sestra i negovateljica.“ Pristala je zbog određenih lekcija koje ona mora da savlada, poput one kako da se nosi sa empatijom. Kada osećate empatiju prema nekome, tu energiju treba da pretočite i bukvalno je pošaljete nekome u vidu isceljujuće energije i ljubavi.

Svakom se pruža izlaz ukoliko ne želi da učestvuje“, dodala je Deb. „Čak i u trenutku dok je Dejvina reanimirala Džejsona, mogla je da stane, ali joj je njena duša rekla da Džejson treba da bude ovde.“

„Dejvinina duša je razgovarala sa njom dok je reanimirala Džejsona?“ upitao sam iznenađeno.

„Tačno“, rekla je Deb. „*Vi ste se dogovorili. Nastavi*“

Deb je zatim zastala, slušajući nešto što joj je govorio njen duhovni vodič. „Rečeno mi je da se Dejvina uči strpljenju.“

„Dejvina se zaista uči strpljenju“, rekao nam je Džejson. „Danas smo razgovarali o tome. Rekla je da ako je išta naučila iz ovoga, onda je to strpljenje.“

„I vi takođe imate problem sa strpljenjem“, rekla mu je Deb. „Možda ste malo pre nagli ili previše impulsivni.“ U trenutku dok je Deb izgovorila ovu primedbu, pomislio sam na teške trenutke između Džejsona i njegove majke.

„Eksplozivan sam i sarkastičan“, složio se Džejson sa osmehom.

„Rečeno mi je“, nastavila je Deb, „da je vizualizacija jedna od vaših velikih lekcija. Vizualizovanje vaših ruku u pokretu, vizualizovanje ponovnog povezivanja nerava u vašoj kičmi. To ima mnogo veze sa primatom uma nad telom. Sva energija

koju ste nekada ulagali u telo sada je usmerena u vaš um. Na vama je da nešto uradite sa njom. Vaš put jeste da prosvetlite ljude, da im objasnite da telo može da bude povredeno ali mozak i dalje funkcioniše normalno.“ Poput Stejsi, Deb je videla Džejsonovu prenatalnu želju da iskusí slobodu misli nakon – i kao rezultat – nesreće.

„Primam informaciju da vas ljudi ponekad tretiraju kao da niste prisutni, kao da će oni da donesu odluke umesto vas“, rekla je Deb. „Pa, vaš mozak nije paralizovan. Deo njihove lekcije jeste da nauče da ne treba da zanemaruju vaše želje.“

„U pravu ste“, rekao joj je Džejson. „Mnoge odluke drugi donose za mene.“

„Deb“, upitao sam, „pomenula si da je Džejson želeo iskustvo u kojem bi mogao da uravnoteži karmu i možda ne bi morao više da se vraća na Zemlju. Zašto bi to duši bilo važno?“

„Duše pretražuju svoje zapise u Akaša arhivu, knjizi prošlih života i kažu: ‘Ovde sam poginuo u ratu. Ovde me je izgazio konj. Nisam se zadržao dugo.’ To gotovo zvuči kao: ‘Hajmo ispočetka’. U drugim dimenzijama postoje druge lekcije koje mogu da nauče bez težine i fizičke boli koje ovde doživljavaju u telu.“ Džejson je očigledno želeo da pređe u te više dimenzije, pa je dizajnirao život koji će biti poslednji u njegovom ciklusu reinkarnacije u fizičkoj ravni.

„Deb, možemo li da dobijemo više informacija o planu vezanom za Džejsonovu decu?“ raspitao sam se. „Zašto su oni odabrali ovo iskustvo?“

„Kako se zove vaš stariji sin?“ upitala je Deb Džejsona.

„Džeron“, odgovorio je on.

„Vidim ga na drugoj strani [pre rođenja]. Bio je jako vezan za Dejvinu. Želeo je da živi sa njom. Rekla mu je: ‘Razmisli. Da li je to previše za tebe?’ Odgovorio je: ‘Ne, sve što će

se desiti doneće mi dobrobit.' Takođe je želao da joj pruži podršku. Rečeno mi je da se on uči nesebičnosti. Kako se zove vaš mladi sin?"

„Geret“, odgovorio je Džejson. „Zovemo ga Foks.“

„On nije bio siguran da će da se uklopi. Oni na drugoj strani nisu bili sigurni da li će da uđe u vašu ili neku drugu porodicu. On je vrlo vezan za Džerona i na prvom mestu je došao zbog veze sa svojim bratom.“

„Brat ga je tražio“, nasmejavao se Džejson. „Džeron je seo Deda Mrazu u krilo i rekao: „Želim batu.““

„A Geret je rekao: „Ako želi mene, idem!““ odgovorila je Deb. „Njih dvojica su imali veoma jaku karmičku vezu tokom mnogih života. Bili su braća, otac i sin, kao i muž i žena. Oni su partneri. Jedno drugom pružaju snagu i podršku.“

Upitao sam Deb da li postoje lekcije za neke ljude koje nismo još pomenuli.

„Da, za Džejsonovu majku“, odgovorila je Deb, slušajući svoje vodiče. „Ponovo je u pitanju empatija. Ona je [pre inkarnacije] preklinjala Džejsona da to ne čini.“ Deb je čula isti deo razgovora iz sesije prenatalnog planiranja koji je čula i Stejsi. „Osećala je da je to preteško. Džejson joj je rekao da mora to da uradi. Dakle, jedan deo nje bio je spreman. Znala je da će nešto da se desi.“

On se uči empatiji. Ma koliko želela da ga spase i učini sve za njega, morala je da odstupi. Jedna od njenih velikih lekcija jeste da ne oduzima ljudima moć, jer u slučaju potrebe želi da se pobrine o svemu. Deo njene lekcije jeste da drugima omogući da uče iz situacija. Tu je prisutan velik duhovni razvoj.“

„Deb“, rekao sam, „molim te postavi svojim vodičima sledeće pitanje: šta je još važno da zna osoba koja je tek prošla kroz tešku nesreću i pokušava da je shvati?“

„Sačekajte da čujem šta kažu“, rekla je Deb. Napravila je pauzu da čuje. „Postoji nada. Lekari prečesto daju previše mračne prognoze. Ljudi treba da znaju da postoji nada i život posle određene povrede. Možete voljom da zacelite svoje telo. Postoji mogućnost višeg isceljenja.“

„Deb, molim te, zapitaj svoje vodiče o ostalim razlozima zbog kojih duše pre rođenja planiraju iskustvo nesreće.“

„Ponekad samo žele da ostanu na Zemlji određen broj godina“, ponovila je Deb reči svojih vodiča. „Nesreća je planirana kao izlaz iz života. Ponekad je razlog tome želja da uzdrmaju druge ljude. To je način da kažu: ‚Šta je moja svrha? Da li traćim sopstveni život ili radim ono što bi trebalo?‘ U mnogim slučajevima nakon takvih događaja ljudi promene svoj način života. Moj vodič mi je upravo pokazao da će duša ponekad da izrežira ulazak. Ponekad je to prilika da druga duša ude [u telo] i pusti [originalnu] dušu da izade iz njega.“

Detaljna rasprava o ulascima prevazilazi temu ove knjige, ali to zaista predstavlja realan fenomen. Kada duša zaključi da je naučila ono što je trebalo ili da nikada neće biti u stanju da nauči sve što je želela tokom određenog života, ona može da „napusti“ telo, odnosno da povuče svoju energiju iz fizičkog oblika. Povlaćenje energije uopšteno rezultuje smrću fizičkog tela. Međutim, ako neka druga duša oseća da će najbolje učiti ukoliko počne inkarnaciju u kasnijem životnom dobu, a ne od rođenja, ona može da odabere da „ude“ u to telo. Tada dolazi do zamene. Nakon toga nova duša poseduje sva sećanja originalne duše, baš kao da su on ili ona nastanjivali to telo od rođenja. Iako sećanje ostaje, ponekad je prisutna naglašena promena ličnosti koja može da prouzrokuje problematične odnose. Neke od tih duša su ponekad svesne šta se desilo, druge to nisu. Mnogi iz prve grupe odabiru da zadrže tu informaciju za sebe iz straha od podsmeha.

Kao što je Debin vodič rekao, nesreće nas takode preusmeravaju. Iz tog razloga, potencijalne nesreće se planiraju u svrhu ključnih promena u našim životima, kada ćemo trebati da se prisjetimo naše svrhe. Ako se prisjetimo putem intuicije – impulsa koje primamo od naše duše – do nesreće ne mora da dođe. Ako, sa druge strane, zanemarimo naše unutrašnje naloge, poruka nam se saopštava na sve jače načine, uključujući i velike nesreće. Podelio sam ovo shvatanje sa Deb.

„Naše duše pokušavaju da nam skrenu pažnju“, potvrdila je Deb. „Kada u tome ne uspeju, obore nas jer smo pristali na određene stvari i moramo da počnemo da ih činimo.“

„Deb“, rekao sam, „kada je Džejson doživio iskustvo bliske smrti, rečeno mu je da je važno da ne žali, niti da ima negativne misli. Šta tvoji duhovni vodiči mogu da kažu, što bi pomoglo ljudima da se izbore sa tim?“

„Ljudi će se pitati zašto im se to dogodilo“, rekla je Deb. „Biće besni. Vodiči mi pokazuju da je bes energija. Ne usmeravajte je ka sebi. Upotrebite je za vežbu, vizualizaciju, i podsticanje sebe da krenete napred. Tada dolazi do pravog duhovnog razvoja. A kada se izborite za pobjedu, pa čak i najmanju, proslavite je. Radujte se. I svaki dan blagoslovite svoje telo. Ne govorite: ‚Ovo prokleta telo.‘ Kažite: ‚Ovo divno telo će mi poslužiti najbolje što može.‘ Vodiči mi govore da kada ljudi osećaju tugu, tada plaču. Ako je zadržavaju u sebi, ona će izbiti u vidu besa. Suzu peru dušu.“

„Deb, Džejson je razgovarao sa mnom o izazovima koje je ova nesreća donela njegovom braku. Šta bi tvoji vodiči imali da poruče čitaocima kojima su nesreće donele izazove u vezama?“

„Kažu: ‚Komunikacija, komunikacija, komunikacija.‘ Moraju da razgovaraju o svemu. Džejstone, Dejvina ne želi da vam kaže da je zabrinuta ili da se plaši. Ali mora da kaže: ‚To

me brine.' Možda bi bilo dobro da joj uputite koju ljubaznu reč da bi mogla u vama da oseti oslonac. Ona misli da će vas njene reči povrediti. Tako osećanja postaju suviše snažna, pa ona pomisli „Ako se udaljim iz ovoga, on će moći bolje da se zaleći i to će biti bolje za oboje.“

„Jako me zanima“, rekao je Džejson, „kako to utiče na druge ljude – prijatelje, članove naše porodice, dalje rodake.“

„To i njima donosi duhovni razvoj“, rekla mu je Deb. „Dajete im priliku da daju najbolje od sebe. Dirnuli ste ih u srce i žele nešto da učine za vas. To je tako jednostavno.“

Usvajanje koncepta prenatalnog planiranja može da donese duboko isceljenje, ali njegova uloga je da prati žaljenje, a ne da ga zameni. Gubitak bilo koje vrste, uključujući i gubitak fizičkih sposobnosti, leči se tugovanjem, a taj proces ne treba skraćivati u bolnoj žurbi da se obavi prelazak sa nivoa fizičke svesnosti na nivo duhovne. Mnogo je bolje ispoštovati bol i plakati, ukoliko osoba tako izabere. Žaljenje je postepen proces koji se odvija u srcu i najbolje se proživljava tiho i dostojanstveno, uz pomoć dobrote, nežnosti i saosećanja prema sebi.

To donosi promenu perspektive. Kao što je rekao Stejsin duhovni vodič, jedna od najlekovitijih promena jeste spoznaja da ste više od tela. U tom saznanju sadržana je sva razlika. U Džejsonovom iskustvu bliske smrti Bog mu je potvrdio da postoji nešto iza fizičke ravni. Koliko bi veća bila njegova muka da veruje da ne postoji ništa više, da je on samo telo i da se njegovo postojanje okončava na kraju njegovog fizičkog života! Umesto toga, on zna da je deo Duha i dolazi

i vraća se na mesto, kako je on to definisao, „mira, spokojstva i čistote“.

Perspektiva može još više da se promeni ukoliko joj se doda prepoznavanje prenatalnog planiranja. Uz takvu svest ovaj život postaje samo jedan od mnogih delova beskrajnog horizonta. To nije nasumična, slučajna pojava ispunjena besmislenom patnjom, već pre dobro osmišljen plan, bogat svrhom. Mi koji proživljavamo takve planove smo daleko više od prostog spoja minerala; mi smo naše duše. I kao takvi smo večni.

U carstvu mira, spokojstva i čistote iz kog smo došli i u koje se vraćamo, nemamo iskustvo suprotnosti. Tamo mir nikada nije poljuljan, spokojstvo nikada nije pomućeno, a čistota je konstantna. U nedostatku suprotnosti, ne možemo istinski da spoznamo niti da cenimo te blagoslove. Zato odlučujemo da se inkarniramo u svetu suprotnosti, mestu gde su te stvari retke *ali jedino mi možemo da ih stvorimo* proživljavajući naše životne planove. Kao što je Džejson rekao tokom svoje sesije prenatalnog planiranja: „Želim da im pokažem put svojim duhom i radnjama i osećanjima na koja ih inspirišem. Želim da služim drugima.“ Džejson će ispuniti životni plan time što će u sebi stvoriti mir, spokojstvo i čistotu Kuće, a muka koju sada trpi ostaviće mu duboko razumevanje i poštovanje tih osećanja. I dok Džejson poseže u sebe za osećanjem iz Kuće, ta osećanja će pokrenuti novo i dublje prisećanje sebe kao večne duše čiju prirodu i suštinu čini ljubav.

Džejson je želao da služi drugima zato što on *jeste* ljubav. Zaista, služenje čini osnovu tolikih prenatalnih planova zato što mi *jesmo* ljubav. Ljubav motiviše služenje, a služenje daje oblik ljubavi. Mogli bismo da se zapitamo: zašto bi duša poput Džejsona, čija svrha je služenje, kreirala život u kom je njegova mogućnost da služi naizgled ograničena?

Odgovor glasi da služenje može biti energetsko. U stvari, svako služenje *jeste* energetsko, bilo da zahteva akciju u fizičkoj ravni ili ne.

Dok Džejson tokom života stvara svoj unutrašnji mir, istovremeno urezuje vibracioni trag koji drugi lakše mogu da prate gradeći svoj sopstveni mir. Pošto taj energetski put ne zavisi od fizičke akcije, Džejson može da ostavi dubok efekat na svet – i duhovne dimenzije – samim tim što će stvoriti mir u sebi. Poruka koja se ponavlja u ovoj knjizi glasi da naša vibracija utiče na univerzum daleko više od naših tela. Pustinjak koji sedi sam na vrhu planine šireći vibraciju mira čini više za harmoniju na svetu od ljutitog protestanta na mirovnom protestu, čija frekvencija samo služi stvaranju te iste stvari koju tako žestoko kritikuje. Iz tog razloga, ograničenost Džejsonovog tela ni u kom slučaju ne ograničava njegov energetski uticaj; upravo suprotno, ono ga pokreće. Njegovo isceljenje biće i naše; njegov mir biće svetski mir.

Iako sama njegova energija može da ima moćan efekat, Džejsonov životni obrazac poziva ga služi drugima putem svojih odnosa sa njima. Njegova služba delimično ima oblik podučavanja. Kao što je Deb istakla, Džejson je planirao katastrofalnu nesreću da bi podučio da paralizovano telo ne podrazumeva i paralizovan um, da osoba ostaje celovita čak i kada telo to nije. Džejson delimično služi drugima dozvoljavajući im da služe njega. Teške nesreće se često planiraju jer nam pružaju prilike da se izrazimo kroz saosećanje, empatiju i opraštanje, uključujući i samoopraštanje besa koji smo osetili prema osobi koja je doživela nesreću, i tako se dublje spoznamo. Sve su to vrline naše duše koje na isti način ne mogu da se izraze ili spoznaju u duhovnom carstvu, gde fizička nemoć ne postoji. Džejsonovo služenje takođe uzima oblik direktne akcije. Nedavno je započeo novu

karijeru kao samostalni specijalista i pomaže drugima koji su doživeli nesreće da se prilagode. Iako su informacije koje širi dragocene, njegov najveći uticaj je energetski. U svom novom životu on drugima pokazuje put duhom. Inspiriše ih na akciju i osećanja. Služi im. On je duša koja je planirala ovaj život i živi ga hrabro, baš kao što je i planiran.

Dok ga živi, Džejson je inspirisan božanskim horom bića punih ljubavi, uključujući i vodiče koji su mu pomogli da isplanira život. U svakom trenutku ona ga okružuju ljubavlju, služeći njemu dok on služi drugima, ispunjavajući svoju svrhu pomažući Džejsonu da ispuni svoju. Duh je zapanjen Džejsonom i svima koji transformišu ličnu patnju u služenje svetu. Oni iza vela aplaudiraju sa zahvalnošću, gde se svaka Džejsonova misao, emocija i akcija zna, oseća i vidi. Možda Džejsonov životni plan zahteva jasnovidost putem unutrašnjeg sluha da bi jednog dana mogao da čuje hor koji toliko ceni i poštuje njegovu neobičnu hrabrost i službu.

Baš kao što Džejsonova nesreća pomaže drugima da se sete sebe kao saosećanja, empatije i opraštanja, ona tako pomaže i Džejsonu da se priseti ko je on u stvari. U prethodnim inkarnacijama on se nije setio svoje prave suštine; u stvari, izgubio je pojam o identitetu svoje duše. Kao što je rekao: „Tokom nekoliko života razvio sam naviku da se usredsredim na trenutno.“ U nekima od tih života usredsredio se na „društveno priznanje, status i postignuća“ i na „lepe strukture na osnovu kojih donosimo sudove o sebi“. Da bi uravnotežio karmu i povećao verovatnoću iskustva prisećanja, Džejson je dizajnirao život u kome će takva razmišljanja biti smatrana trivijalnim. Važno je da se on ne kažnjava za te prošle živote. Tačnije, pružio je sebi novu priliku za stvaranje i spoznavanje svog večnog, duhovnog identiteta u privremenom, fizičkom obliku. Sveobuhvatni izazov njegovog života je izražavanje

tog identiteta – ljubavi – u materijalnom; nesreća koju je planirao samo predstavlja katalizator u toj alhemiji.

Poput Peta u poglavlju o zavisnosti od droga i alkoholizmu, Džejson je želio izazov koji bi mu „pomogao da ponovo vidi sopstvenu duhovnost“. Ta duhovnost, u prethodnim inkarnacijama skrivena njegovom usredsređenošću na trenutno popularne stvari, u sadašnjem Džejsonovom životu treba da se izrazi kao „skok u veru“. Te reči Džejsonovog duhovnog vodiča imaju duboko značenje. „Skok iz vere“ dešava se kada delujemo bez prave vere. Suprotno tome, „skok u veru“ označava istinski razvoj u veri. Iako je možda prošlo premalo vremena od Džejsonove nesreće da bi do tog skoka došlo, njegovo seme je posejano. Posejano je putem njegovog iskustva sa Bogom i poruke koju je primio. Posejano je kada je osetio potpuni mir duhovnog sveta. Uz tako veliki izazov, Džejsonov put može povremeno da bude označen bolnim gubicima vere. Pa ipak, u periodima koji slede vera se obnavlja, raste neprimetno u tišini, približavajući dan kada će Džejson ponovo da sagleda sebe.

Pre svega, Džejsonov život predstavlja izraz sirove hrabrosti. Njegov duhovni vodič je razumeo težinu ovog poduhvata i ispitao ga dosledno njoj. Njegova majka je shvatila njegovu ozbiljnost i rasplakala se, konačno ga ubedivši da odloži nesreću u detinjstvu za zrelo doba. Džejson je shvatio da će nesreća promeniti sve i to je bila njegova želja, jer je predstavljala priliku za usavršavanje „ovog razvojnog nivoa“. To su smeli planovi koje bi se mali broj ljudi usudio da preduzme. To su planovi neograničene duše koja teži za spoznajom sebe pomoću hrabrog prevazilaženja istih ograničenja koje je sama stvorila.

Pa ipak, veća hrabrost leži u proživljavanju plana nego u samom njegovom stvaranju. Nijedna duša koja proživljava plan

poput Džejsonovog ne može a da ne prepozna veliku hrabrost koju on zahteva svake sekunde u danu, i nijedna duša koja prepozna takvu hrabrost ne može, a da ne voli sebe. Konačno, stvaranje izraza ljubavlju svim oblicima predstavlja samu svrhu fizičkog života. Kroz ljubav Džejson danas ispunjava svrhu koju je odabrao pre rođenja, jer ona je kamen temeljac na osnovu kog on deli sebe i svoju ljubav sa svetom.

GODINE 1969. KRISTINA JE DOŽIVELA strašnu nesreću. Iako je preživela, smrti različite vrste su se ipak dogodile – smrt njenog starog načina života, smrt bivših načina razmišljanja i bivstvovanja. Njihovo mesto zauzela je novorođena duhovna svesnost. Uprkos velikoj patnji koju je izdržala, Kristina ovo iskustvo posmatra kao dar. Njeno putovanje do te perspektive je jednako neobično kao i ona sama.

Kristina je prošla put od besa i okrivljavanja do mira, opraštanja i zahvalnosti. Činjenica da je bila u stanju da tako potpuno transformiše patnju i da je iskoristi u pozitivne svrhe, delimično se desila zbog njenog razumevanja prenatalnog planiranja. Davno je shvatila da je sama planirala nesreću koja će zauvek promeniti tok njenog života i zna zašto je to učinila.

Kristini je nesreća donela novu karijeru u kojoj je ispunila prenatalnu želju da isceli mnoge ljude. Nakon nje doktorirala je u oblasti patologije govornog jezika. Tokom njene današnje prakse leči pacijente sa neurološkim poremećajima, primarno povredama mozga, tumorima, moždanim udarima i aneurizmama. Takođe je proučavala reiki i ARCIH, drevnu havajsku veštinu isceljivanja. Uz njenu pomoć hiljade ljudi postigle su isceljenje. Primila je mnoge profesionalne nagrade i smatra se vodećim stručnjakom u svojoj oblasti.

Kristina je do razumevanja prenatalnog planiranja i duhovne svrhe njene nesreće delimično došla kroz razgovore sa svojim duhovnim vodičima, Kasandrom i Leonom. Njena priča nam pokazuje divne načine na koje duh radi sa svakim od nas ne samo da bismo mogli da živimo planove koje smo napravili pre rođenja, već i da bismo iz njih izvukli svu mudrost i razvoj koji nam nude.

Za razliku od drugih priča u ovoj knjizi, Kristinina je predstavljena u dva dela. Prvi deo je usredsređen na nesreću i

iskustva koja su se desila neposredno nakon nje, uključujući i Kristinino shvatanje da je planirala nesreću. Da bih ponudio uvid u to kako je Kristina došla do te svesti, nakon toga iznosim razgovor sa Kasandrom. Drugi deo mog razgovora sa Kristinom, u kom ona sa nama deli dodatne uvide o svom putovanju i isceljenju uopšte, sledi nakon tog kanalisanja.

Kristinina priča – 1. deo

Taj dan je naizgled bio poput svih drugih. Kristina, dvadesettrogodišnja administrativna pomoćnica na odeljenju političkih nauka na koledžu Pomona, upravo je završila rutinski dnevni posao i čekala muža da dode po nju. Već je trebalo da stigne; pitala se šta ga je zadržalo. Kristina će kasnije saznati da je, čitajući, izgubio pojam o vremenu. (Tokom Kristinine seanse sa medijumom saznaćemo da on nije trebalo da bude prisutan.)

Da bi skratila vreme tokom čekanja, Kristina je odlučila da proveri poštu u sandučetu svog šefa koje se nalazilo u podrumu zgrade u kojoj je radila. Silazeći stepenicama, u sandučetu je primetila paket. Srećom, i bez svesne odluke, Kristina je posegnula za paketom sa poslednje stepenice, ne zakoračivši direktno ispred njega.

„Bila je to tempirana bomba“, objasnila je Kristina. „Bila je omotana žicom oko ruba tako da eksplodira prilikom dodira. Eksplozija me je odbacila na tvrd, betonski zid, a polica se raspala na drveno iverje dužine dva metra koje se zabilo u zidove poput velikih mačeva. Eksplodirale su sve sijalice na četiri sprata iznad podruma.

Bila sam potpuno slepa, jer su mi oči bile prepune sastojaka bombe. Glava, grudi, celo moje telo bilo je prekriveno šrapnelima. Eksplozija mi je raznela dva prsta, a bubne opne

su mi pukle. *Užasno je bolelo!* Jedan od kolega sa koledža mi je prišao i rekao: „Ko si ti?“ Nije mogao da me prepozna.“

Kristinu su izvukli iz ruševina i izneli je napolje. „Padala je kiša, zaista lepa i osvežavajuća“, priseća se ona. „Mogla sam da je osetim na licu!“ Čovek koji nije mogao da je prepozna primenio je prvu pomoć, najverovatnije joj spasivši život. On je „slučajno“ nedavno bio pročitao sve o prvoj pomoći iz knjige svoje supruge. „Nemam pojma zašto sam to čitao“, rekao je Kristini. „Jednog dana mi je jednostavno bilo dosadno.“

Kola hitne pomoći odvezla su Kristinu u bolnicu. Samo nekoliko dana ranije, bolnica je nabavila novi magnetski uređaj za čišćenje rana. Zašivši joj očne kapke tako da joj oči budu otvorene, doktori su magnetom izvadili šrapnec pod istim uglom pod kojim su ušli, tako da ne prouzrokuju još veća oštećenja.

Dani koji su usledili spadaju u najteže dane Kristininog života. „Imala sam užasne glavobolje. Za šest dana spala sam sa 55 na 38 kg. Nisam mogla da jedem jer su mi usne bile ušivene i nisam mogla da otvorim oči jer su bile otečene. Lice mi je bilo ugljenisano. U bolnicu je došao bombaški odred iz Los Angelesa. Jedan čovek iz njihovog tima se onesvestio kad me je video.“

Sve u svemu, Kristina je prošla kroz još deset operacija, uključujući i plastičnu operaciju lica i nekoliko operacija ruke. Tokom jedne od njih, hirurzi su sa njenog lica skinuli sve slojeve kože osim jednog sa kog su čeličnim četkama skidali barut.

„Nakon nekog vremena, jednog dana sam otvorila oči i ponovo sam mogla da vidim boje!“ uzviknula je Kristina. „Rekla sam medicinskoj sestri: ‚Imate lepu crvenu haljinu.‘ Svi su plakali i skakali od sreće!“

Kristina je najzad odlučila da završi koledž. Iako je njeno telo u velikoj meri bilo izlečeno, i dalje je trpela jake bolove i slabo je videla. Pošto joj je desna bila u gipsu, za pisanje je morala da koristi levu, slabiju ruku. Kada je zamolila svoje profesore da joj odobre više vremena na pismenim ispitima, izrazili su zabrinutost da bi mogla da vara.

„To je u meni izazvalo veoma dubok bes“, priznala je Kristina. Znala je da se velik deo tog besa ne odnosi na njene profesore, već na samu nesreću i osobu koja je postavila bombu.

Tada, baš kao što se njen život prethodno promenio u kampusu koledža – to se desilo ponovo – ovog puta kroz duhovno iskustvo.

„Jednog dana prolazila sam kampusom sa osećanjem krivice, kao da sam ja stvorila nesreću“, rekla je. „Odjednom je do mene stigla poruka [Od Duha] da sam jednako dobra kao i svi ostali i da moja fizička ograničenja ništa ne menjaju jer sam znala ono što treba da znam. *Imala sam osećaj kao da je neko podigao ceo svet sa mojih pleća!* Preplavio me je veoma dubok sećaj opraštanja. Zapravo, neko vreme sam jedva mogla da se krećem. Zatim sam počela da osećam ushićenje. I shvatila sam da nema nikakve potrebe za osuđivanjem drugih ljudi; postoji neutralnost po kojoj mogu da živim. Opraštanje je predstavljalo najkritičniji deo za prevazilaženje iz stanja uma koji karakteriše žrtvu.“

Emocija u Kristininom glasu kojim je opisivala te ključne trenutke rekla mi je koliko su oni za nju bili moćni. Ponekad se najneobičnija otkrovenja dešavaju u najobičnijim okolnostima. Iako ti trenuci donose saznanja, njihova moć leži u osećanjima, osećanjima koja premošćuju emocije. Ona ne mogu da se opišu rečima i svako ko ih jednom oseti više nikada nije isti.

Duh je darovao Kristinu spoznajom o neutralnosti – osjećanju lišenom osude sa kojim mudra, duhovna bića posmatraju sve stvari. Iz perspektive ličnosti životni izazovi često izgledaju „loši“ jer ih smatramo uzrokom patnje. Pa ipak, sa tačke gledišta duše, izazovi su neutralna iskustva; ukoliko ih procenimo kao „loša“, a ne jednostavno kao iskustva, to će u nama izazvati patnju. Dok je Kristina šetala kampusom, osetila je i istinski razumela neutralnost. U tom razumevanju nestala je određena količina krivice i besa.

Zamolio sam Kristinu da kaže nešto više o svom emotivnom oporavku od eksplozije, uključujući i druge poruke od Duha koje su joj pomogle u isceljenju.

„Prošla sam kroz faze za koje Elizabet Kubler-Ros tvrdi da ih ljudi prolaze u procesu umiranja. Prošla sam kroz bes i krivicu. Pokušala sam da se pogadam. Pokušala sam sve te stvari. Kada mi je jednom postalo jasno da sam ja sklopila taj dogovor [pre rođenja], sve se smirilo. Više nisam imala razloga da se odupirem.“

„Kristina, shvatio sam da komunicirate sa duhovnim vodičima. Da li ste na taj način otkrili tu priču?“

„Iako je. Pomoću toga i još nekoliko stvari. Ušla bih u knjižaru koja prodaje duhovnu literaturu, uzela knjigu sa police, otvorila je na nekoj strani i obično bih primila poruku na taj način. Takođe, imam vodiče koji se zovu Kasandra i Leon i koji mi prenose informacije i često me štite u nekim situacijama. Ako treba da uradim nešto posebno, komuniciram sa arhangelom Mihajlom.“

Od velikog broja ljudi sa kojima sam razgovarao, mali broj njih je čuo za ideju da sami kreiramo sopstvene životne izazove pre rođenja. Da su verovali u prenatalno planiranje, možda bi prestali da se opiru kao što je to uradila Kristina. Društvo obično poistovećuje odustajanje od opiranja sa

slabošću i kapitulacijom; često nam govore da nikada ne treba da se predajemo. Pa ipak, mnogo puta sam u razgovorima sa ljudima primetio da otpor povećava patnju, a prihvatanje je smanjuje. Zato sam počeo da predaju smatram putem do istinske moći.

„Takode sam primila poruku da patnja donosi uravnoteženje energije“, nastavila je Kristina, „da naša patnja oslobada energiju kojom pomažemo drugim ljudima da naprave korak napred u određenim stvarima. To je za mene imalo smisla, pa sam jednostavno nastavila da koračam.“

Pitao sam Kristinu da li je ikada saznala identitet bombaša.

„Nikada ga nisam saznala“, odgovorila je. „Godinama kasnije pomislila sam, Volela bih da mogu da kontaktiram osobu koja je poslala bombu, jer ona treba da zna da sam joj davno oprostila. Sa njom sam se dogovorila da se to desi.“

Jednom prilikom, tokom operacije oka, čula sam glas. Rekao je: „Sada razumeš teoriju relativnosti. Sve se dešava istovremeno i u različitim vremenima.“ Tada sam shvatila da ako se svi događaji dešavaju istovremeno, nema razloga da nekome ne oprostim jer sam to već preživela.“

„Kristina, da li bi tvrdnja da je druga duša postavljanjem bombe tebi učinila uslugu bila tačna?“

„Bio je to dar“, rekla je ona bez oklevanja.

„Da li bi mogla da kažješ da si zahvalna na njemu?“

„Da, posve sam zahvalna.“

Kristina je sada sa mnom delila neobična osećanja, uvide i iskustva. Ipak, najčudesnijim sam smatrao njeno opraštanje i zahvalnost. Ona je potpuno, nedvosmisleno oprostila nekome čiji postupci su joj doneli godine intenzivne fizičke i emotivne patnje. Iako je mnoge ljude progutao bes i gorčina koji su uništili njihove živote, Kristina je našla oprostaj, a sa njim i mir. Što je još izvanrednije, bombašu je oprostila *davno*. Njen

oproštaj nisu donele prošle decenije i isceljenje telesnih povreda; ona je zapravo načinila velike korake u opraštanju ležeći na operacionom stolu tokom operacije koja je služila popravku fizičke štete koju je ta osoba prouzrokovala. Oproštaj u takvim okolnostima je redak; a konačno osećanje zahvalnosti za takvo jedno iskustvo je još rede.

Da bih bolje razumeo kako je Kristina uspela tako duboko da se isceli, zamolio sam je da kanališe Kasandru. Dok budete čitali Kasandrine reči, imajte na umu da prosvetljeni duhovni vodiči saraduju sa vama na isti način na koji Kasandra saraduje da Kristinom. Kristinina jasnovidost putem unutrašnjeg sluha joj ne omogućava privilegovan pristup Duhu. Svi smo mi posuti istom ljubavlju i mudrošću, bilo da umom svesno možemo da definišemo duhovna bića koja su njihov izvor ili ne. Njihovo vodstvo ponudeno je svima u obliku osećanja, poriva, slika i žudnji u našim srcima. Na nama je da slušamo. To možemo da učinimo tako što ćemo umiriti naš um i odabrati veru da možemo da čujemo Duh. U suprotnom, vodstvo može biti sakriveno divljanjem uma ili nevericom u našu sposobnost da ga čujemo.

Kad smo počeli, pitao sam se da li će mi Kasandrina mudrost omogućiti da osmotrim sopstvene izazove, bilo prošle ili one koji će tek doći, sa više opraštanja i zahvalnosti. Možda će, nadao sam se, omogućiti drugim ljudima da to učine u svojim životima.

Kristina kanališe Kasandru

„Kasandra“, upitao sam, „zašto je Kristina pre rođenja planirala iskustvo ove eksplozije?“

„Želela je da donese nadu svetu“, odgovorila je Kasandra. „Za nju je to bila važna misija. Ona donosi nivo spoznaje da je

ljudsko telo samo ljuštura, da živite mnoge živote i da imate priliku da ih živite dostojanstveno i mirno.“

Kasandrino prisustvo označila je suptilna razlika u energiji, osećanje drugačije svesti. Kristinin glas je prenosio reči, ali su one u sebi nosile drugačiji naboj.

„Ali sigurno postoje mnogi životni izazovi koje je Kristina mogla da izabere da bi postigla te ciljeve. Zašto je baš planirala eksploziju bombe?“

„Jednostavno zato što je mogla da je preživi. A bila je i dovoljno intenzivna da skrene pažnju drugih ljudi i da oni slušaju Kristinu.“

„Zašto je duša koja je kreirala bombu pre rođenja isplanirala da to uradi?“ upitao sam.

„Bilo je to pitanje slobode“, odgovorila je Kasandra. „To nema nikakvu negativnu konotaciju.“

„Da li je tačna formulacija da je planiranje bombe predstavljalo čin služenja Kristini i svetu od strane te osobe?“

„Da. Božansko je iskoristilo tu osobu kao pokretačku snagu za otvaranje očiju mnogih, u mnogim vremenima, da uvide istinu.“

„Kada osoba koja je podmetnula bombu umre i vrati se Duhu, da li će osećati kajanje ili žaljenje?“

„Biće to deo procene života, ali ona neće žaliti.“

„Da li će ta duša biti ponosna na to što je dobro odigrala svoju ulogu?“

„Ona će imati neutralno osećanje.“

„Da li je postavljanje bombe ispunilo i neke druge ciljeve?“

„Jeste“, rekla je Kasandra. „Ispunilo je cilj nesvesnog procesa grupnog razmišljanja. Vi [ljudi] ste ponekad nošeni morem misli koje dolaze od kosmičke svesti. Ponekad ste ponosni delima. Ta dela mogu da izazovu ratove i nanesu vam zlo. To

[eksplozija] je navelo mnoge duše na razmišljanje o svojim delima tokom života na Zemlji.“

Kasandra je sada pravila važnu razliku između individualne i kolektivne svesti. Pojedinci se na Zemlji nalaze pod uticajem grupne svesti (energije). U ovoj fazi razvoja, ta svest se uveliko zasniva na strahu: strahu od smrti, strahu od fizičkih povreda i strahu od ekonomskog nazadovanja, na primer. Ta energija utiče na naše misli i osećanja. Pošto uloga i moć kolektivne svesti danas nije dovoljno priznata, ljudi naginju ka tome da sve svoje strahove posmatraju kao samostvorene. Istini za volju, oni su možda priključeni na energiju kolektiviteta.

Još uvek mi nije bila jasna dobrobit duše koja je pristala da podmetne bombu. „Šta je duša bombaša naučila?“ upitao sam Kasandru.

„Duša aktuelizuje dubinu razumevanja koja vibrira kroz sva eterična tela.“ Eterična tela su obično nevidljivi energetski omotači koji okružuju naša fizička tela. Zajedno čine ono što mnogi nazivaju austom. „Ako je u to vreme stvorio nešto što je možda mogao da oseti kao mržnju, to će biti otpušteno i on će oprostiti sebi to što je učinio. To može da donese duboko konceptualno razumevanje određenoj grupi duša i grupi duša na zemaljskoj ravni.“

Kasandrin komentar me je podsetio na anđela koji je rekao da je Džon (2. poglavlje) isceljivao sebe kako bi iscelio čitavu grupu duša kojoj je pripadao. Iako je Džonova uloga bila da se isceli od stida, bombaševa je, činilo se, bila da izleči mržnju – mržnju koja ga je nagnala da podmetne eksploziv. Ako je bombaš uspeo da preobrazi energiju mržnje kroz samoopraštanje, to bi dušama u njegovoj grupi donelo dublje razumevanje mržnje i energetsko isceljenje. Kada je u pitanju zemaljska ravan, svako isceljivanje mržnje kod bombaša

bi olakšalo ostalima utelovljenima da preovladaju mržnju u svojim srcima, a svako njegovo samoopraštanje olakšalo bi im da oprostite sebi. Takve su energetske posledice koje ostavljamo jedni na druge; povećanje vibracije kod jedne osobe podiže vibracije svih ostalih ljudi.

„Kada se vrati u Duh“, upitao sam, „kako će da reaguju druge duše?“

„Svi događaji se posmatraju neutralno“, izjavila je Kasandra. „Oni će priznati da je božanski plan izvršen.“

„Pošto je to bio čin služenja planiran pre rođenja, toj duši neće pripasti nikakva negativna karma?“

„Tako je.“

„Kasandra, da li je ispravno reći da na drugoj strani, u Duhu, između Kristine i osobe koja je podmetnula bombu vlada ljubav?“

„Apsolutno.“

„Da li su saradivali u prošlim životima?“

„Da. Neki od njihovih aktivnosti imale su veze sa isceljivanjem – zajedničkim isceljivanjem drugih osoba i željom da na druge načine podignu stepen svesti na Zemlji.“ Primetio sam da je Kasandra upotrebila izraz *druge*. Poput drugih isceliteljskih aktivnosti, eksplozija je takođe bila dizajnirana u cilju podizanja nivoa svesti. Namera je bila ista.“

„Ako sam dobro razumeo“, rekao sam, „duše mogu da izaberu da se inkarniraju na bilo kom mestu u bilo koje vreme.“

„Da, to je tačno.“

„Zašto su Kristina i duša koja je podmetnula bombu izabrale Sjedinjene Države u ovom vremenu?“

„To je imalo veze sa slobodom“, rekla je Kasandra. „Imalo je veze sa nesvesnošću jednog i svesnošću drugog. U tom trenutku Kristina u neku ruku nije bila svesna političke situacije na Zemlji. Kristina je živela život prema planu, ali nije svesno

donosila odluke u onoj meri u kojoj je bilo potrebno. Njen brat nalazio se usred rata u Vijetnamu. Ona [Kristina] nije u potpunosti razumela suštinu onoga kroz šta je prolazio sve dok se nije vratio i ona nije proživela nesreću.“

„Da li je Kristina planirala ovo iskustvo da bi se probudila i mogla da vodi svestan život?“

„Tačno.“

„Da li su joj tokom ranijih faza života pružene prilike da se probudi, pa da u tom slučaju nesreća ne bi bila potrebna?“

„Ne, takvo osvešćenje nije joj bilo dostupno.“

„Kasandra, uvideo sam da duša prvo koristi suptilne načine za buđenje ličnosti. Ako se ličnost ne probudi, duša pribegava grubljim metodima. Na posletku to može da dovede do događaja velikih razmera, poput eksplozije bombe. Ali u ovom slučaju mi se čini da je obrnuto – da je eksplozija odabrana umesto suptilnijih načina.“

„U ovom slučaju to je tačno.“

„Zašto je to želela Kristinina duša?“

„Zato što je to imalo višu svrhu buđenja drugih ljudi kako bi im se obezbedila nada i svesnost.“

„Kasandra, kada je eksplozija planirana, da li je ustanovljeno da će do nje doći definitivno, verovatno ili da ona može i ne mora da se desi?“

„Da može ili ne mora da se desi. Uvek postoji sloboda izbora. Ona je mogla da izabere da ne [učestvuje] i duša koja je postavila bombu takode.“

Slobodna volja je termin koji vibrira harmonično sa svakom individuom tokom njenog života na Zemlji. Možete da promenite lekcije koje ste odabrali tako što ćete povećati frekvenciju svoje vibracije, naučiti kako da saosećate i da se prema svakoj osobi koju sretnete na Zemlji odnosite onako kako se odnosite prema vašem Mesiji. Možda nećete osetiti

da činite te promene, jer su frekvencije na vašoj planeti dosta guste, ali ako uvek – i pri tom mislim *uvek* – birate viši put, više frekvencije će vas dići do stepena gde ćete se prema drugima odnositi sa više ljubavi.

Možete da pristupite arhivu koji sadrži sve vaše zapise iz prošlosti, sadašnjosti i budućnosti – Akaša arhivu – i da vidite svoj životni plan. Taj [plan] može da se izmeni mislima punim ljubavi i željama koje vode ka obliku misli o dobiti čovečanstva.“

Pod sintagmom *oblik misli* Kasandra je mislila o činjenici da su misli energija. Kada prvi put nešto pomislimo, to je energija u pres fizičkoj formi. Ako mi (ili drugi ljudi) često ponavljamo misao ili u nju ulažemo dovoljno emocija, ona će se konačno manifestovati u fizičkom carstvu. To je razlog zbog kojeg negativno mišljenje može da stvori, na primer, fizičko oboljenje.

Kasandra je nastavila: „Jednostavno zamolite svog vodiča u Akaša biblioteci da materijalizuje vaš život u njegovom sadašnjem obliku i razmislite o promenama koje ste formulisali da biste pristupili višim nivoima svesti. Možda ih niste uvek bili svesni, ali ne strahujte – vaši androski vodiči i bića su uvek tu da zavedu te kratkotrajne trenutke lepote koju ste spoznali srcem. Zamolite ih da prikažu te trenutke u vašoj svesti dok ulazite u Akaša arhiv.“

Zemlja se trenutno svakim danom penje [na lestvici vibracija] i veći broj duša se izdiže do života na nivou višeg *oblika misli*. Uskoro više neće biti mesta za one koji ne deluju u skladu sa opštim dobrom. Izazovi koje ste odabrali da naučite možda više neće biti prikladni za vašu dušu jer ste odabrali da donesete ljubav i mir onima koje srećete na svom putu. Možete da izdejtvojete promene za sebe i druge tako što ćete

videti najbolju stranu svih bića i podići ih na najviši nivo dobra koje nose u sebi.

Životni izazovi jednostavno predstavljaju metod koji služi da uspori duše da bi mogle da aktuelizuju lepotu koja ih okružuje. Što sporije živite na Zemlji, viša je frekvencija vaše božanske vibracije. Bol i patnja su neki od pokretača izbora, a neki shvataju da time što preuzimaju bol drugih na sebe mogu bezbolno živeti na Zemlji. To je jedan od najviših oblika ljudskog žrtvovanja – davanje zemaljskog tela da bi drugi mogli da žive život čulnog zadovoljstva, oslobođen od bola i patnje. Nije vam dato više od onog što možete da savladate, ali neke duše u određenom životu biraju da se brže kreću kroz velove svesnog razvoja. Čuda se dešavaju i možete da napravite izbore koji će da promene određene stvari. Zemaljska bol i patnja ne mogu uvek da se transformišu na zemaljskoj ravni, ali oblik misli sa pozitivnom vibracijom koji odabere nosilac boli može da se promeni. Oni koji žive sa izazovima su ponekad heroji i predstavljaju primer transcendentnosti na Zemlji. I to je tako.“

Tokom mojih istraživanja nisam čuo mnogo o postnatalnom menjanju naših životnih planova, ali Kasandrino inspirativno objašnjenje mi je intuitivno zvučalo istinito. Pošto planiramo životne izazove da bismo iskusili i spoznali sebe kao ljubav u svim njenim mnogobrojnim oblicima, oni se smatraju nepotrebnima ukoliko dodemo do samospoznaje pre pojave izazova. U Kristininom slučaju, spoznaja joj nije bila dostupna jer je imala dogovor da iskusi eksploziju kao čin služenja drugima. I dalje je na nekom nivou mogla da odabere da ne učestvuje, ali takva želja ne bi bila u skladu sa njenom željom da služi. Meni se lično činilo verovatnijim da je bombaš iz mnogih razloga mogao da odluči da ne izazove eksploziju.

„Kasandra“, upitao sam, „da je osoba koja je podmetnula bombu izabrala da te ne učini, šta bi u kasnijem toku Kristininih života izazvalo njeno buđenje? Da li su bili napravljeni rezervni planovi?“

„Da“, odgovorila je Kasandra. „Došlo bi do vežbe svesti vezane za vibracione obrasce Zemlje u kojoj je živela. Došlo bi do drugih događaja unutar strukture porodice.“

S obzirom da je Kristinin plan bio podizanje svesnosti, palo mi je na pamet da smo se ona i ja možda pre inkarnacije dogovorili da ispričamo njenu priču u ovoj knjizi. Knjiga bi svakako obezbedila Kristini drugi javni format prenošenja poruke nade.

„Kasandra, da li je Kristina pre rođenja planirala da ispriča svoju priču u knjizi koju pišem?“

„Da“, bio je njen jednostavan odgovor. Iako sam ga delimično naslutio, ipak me je naclektrisao. Poznavao sam Kristinu pre svog rođenja! Ne samo da sam je poznavao, već samo planirali da se nademo u ovom trenutku naših života. Zaprepastio me je način na koji se naš plan ostvario.

„Da li smo Kristina i ja saradivali tokom prethodnih života?“

„I pre ste bili u kontaktu.“

„Kako smo znali da ćemo se pronaći u ovom životu?“

„Spojili su vas vibracioni obrasci u moru svesti. Vi pripadate istoj grupi.“ Ova informacija, iako zapanjujuća, činila mi se istinita, posebno s obzirom na sličnosti između Kristininog rada i rada kojim se ja sada bavim. Osetio sam radost što sam pronašao srodnu dušu.

„Kasandra“, rekao sam, „neki od ljudi koji će čitati Kristininu priču biće oni koji su doživeli nesreću. Šta biste želeli da im poručite?“

„Depresija, bes, pitanje ‚Zašto ja?‘ i konačno stanje prihvatanja predstavljaju deo lekcije koja mora da se nauči da bi se dosegao nivo svesnosti duše. To je prelep proces. Veoma je važno da oprostite sebi u svakoj fazi tog procesa da biste mogli da dosegnete najviši nivo svesnosti i preporodite tu lepotu, saosećanje i razumevanje u svim ljudima koji prolaze kroz istu stvar.“

Kristinina priča – 2. deo

Mudro i sa velikim razumevanjem, Kasandra mi je pomogla da razumem svrhu eksplozije i način na koji je Kristina uspela da se emotivno isceli od nje. Kristina je delimično planirala eksploziju da bi mogla da se isceli i time pomogne drugima da to učine. Opraštanje je predstavljalo ključ njenog unutrašnjeg isceljenja, a do njega je lakše došlo usled shvatanja da je planirala nesreću pre rođenja i da ona predstavlja čin služenja svetu.

Kristina je formalno prihvatila karijeru iscelitelja ubrzo po sticanju diplome. U to vreme ju je poznanik koji se bavio patologijom govora pozvao da posmatra pacijente. Fascinirana tim iskustvom, Kristina se zainteresovala za neurološke poremećaje i počela da radi u bolnicama. Ubrzo je uvidela da se nalazi u jedinstvenom položaju da služi drugima.

„Ljudi su želeli da znaju šta se desilo sa mojom rukom“, rekla mi je. „Kad sam im objasnila, počeli su da shvataju da ima nade. To je bio razlog iz kog je moja duša pristala da proživi tako zastrašujuće iskustvo; to drugim ljudima daje nadu. Ako neko može da prođe put koji ga vodi na drugu stranu i da ga to učini produktivnijim, onda to svako može.“

Zamolio sam Kristinu da kaže nešto o pacijentima sa kojima radi.

„Pojedinci koje vidam nakon nesreće postaju veoma svesni“, rekla je. „Shvataju svoju svrhu. Svi su mi od reda rekli da je to za njih bilo duhovno putovanje. Ako ih pitam da li bi to ponovili, svi kažu da. Svim ljudima koje vidam potrebno je dve ili tri godine, ponekad i pet, da se iscele. Neke od krajnjih faza duhovnog razvoja imaju veze sa izdržljivošću i strpljenjem. Ljudi nauče te veštine tokom prevazilaženja ozlede.

Mnogi od njih doživeli su višestruke nesreće, jednu za drugom. Učestalost saobraćajnih nesreća raste. Kada doživite jednu, verovatnoća da ćete doživeti i drugu povećava se eksponencijalno. Ti ljudi ne uzrokuju nesreće [nemarnom vožnjom]; većina njih je udarena pozadi. Poruka koju sam primila glasi da to ima veze sa povećanjem duhovnog razvoja i dušom. Ako prvi put ne shvate poruku, dobijaju sledeću šansu.“

„Kristina“, upitao sam, „da li ste primili informaciju od Duha zašto su, pored učenja strpljenja i izdržljivosti, planirali te nesreće pre rođenja?“

„Ponekad je u pitanju ljubav prema sebi“, odgovorila je. „Neki ljudi – koji su živeli živote veoma nesvesno, čineći mnoge stvari što je brže moguće – nauče da vole sebe tako što moraju da uspore sopstvene živote. Druge lekcije imaju veze sa ljudima u njihovom okruženju. Oni su ti koji uče. Duša neke osobe je pristala na tu ozledu kako bi prenela informaciju drugim ljudima. Oni uče da vole ljude sa ozledama i da razumeju da ono što nije vidljivo na Zemlji [poput povrede mozga] zaista postoji.

Deo znanja koje mi je dato da prenesem drugima je da su stvorili pakt da se to dogodi. Kada to kažem ljudima, to ih smiruje. Kada počnu da shvataju da su napravili taj pakt da bi naučili određene lekcije, to predstavlja korak napred.“

„Kristina, šta biste vi kao isceliteljka poručili ljudima koji moraju da istrpe jaku fizičku bol?“

„Nacrtajte krug ispred sebe“, savetovala je. „Zakoračite ka krugu boli i u njega, radije nego da pokušate da se udaljite od njega. Bol će se tada smanjiti do granica koje možete da podnesete.“

Kada je Kristina izgovorila ovaj savet, setio sam se svojih razgovora sa ljudima koji su iskusili teške nesreće. Pored fizičke boli, često su se susretali sa značajnim promenama svojih odnosa sa drugima.

„Kristina, kako su se odnosi u vašem životu promenili nakon eksplozije?“ upitao sam.

„Neki od mojih najboljih prijatelja su me napustili“, rekla je mirno. „Ljudi shvataju da je život izuzetno krhka pojava. Ako to može da se desi nekome koga poznaju, onda može da se desi i njima i to je zastrašujuće. U vašem životu naći će se svako ko treba da bude u njemu. Ponkad treba da putujete sami i nije vam potrebno mnogo spoljne pomoći. Vi možete da mislite da vam je potrebno. Ljudi koji ogrežnu u tim mislima postaju žrtve. Ako pogledate unutar sebe, vaš put će biti osvetljen, bez obzira na to da li ga prelazite sami ili sa drugima. Sve što treba da uradite jeste da zamolite [Duh] za pomoć.“

Jedna od Kristininih najvećih promena desila se u njenom odnosu sa suprugom.

„Moj suprug se posebno dobro brinuo za mene“, seća se ona. „Pružao mi je podršku poput oca. Veoma me je štutio. Verovao je da je uzrokovao nesreću zato što je zakasnio.“

Pa ipak, uprkos okončanju njenog braka i godinama fizičke i emotivne boli, Kristina je davno oprostila bombašu. Zapitao sam se krije li ona još neku mudrost koju bi želela da podeli sa ljudima koji se bore sa opraštanjem.

„Blagoslovite tu osobu, molite da im bude oprošteno i dozvolite da se to desi prepuštajući ih svesti koja je viša od naše“, predložila je Kristina. „Najbolja stvar koju možete da učinite jeste da ih pustite, jer vam oni samo oduzimaju energiju koju biste mogli da iskoristite da donesete dobro svetu.“

„Kako ste posle oprostaja došli do tačke zahvalnosti?“

„Omotači su se oljuštili kao kod luka. Bila sam zahvalna što sam živa. Bila sam zahvalna što bol počinje da jenjava. Bila sam zahvalna ako me ništa ne boli samo trideset sekundi. U početku se nisam tako osećala jer je bol bila prisutna sve vreme, ali dode trenutak kada je boravak na tamnoj strani više nego što osoba može da podnese. Izbor da predete u svetlost je na vama.“

A bombaš?

„On je bio odabran da to učini“, rekla je Kristina. „Mislim da je potrebno da budete na vrlo visokom nivou svetlosti da biste bili izabrani da učinite nešto što svesno ne može da se smatra činom dobre volje.“

Kristinina seansa sa Stejsi Vels

Da bismo dobili više informacija o Kristininom životnom obrascu i da bismo čuli razgovore sa njenog prenatalnog planiranja, Kristina i ja obratili smo se Stejsi Vels. Saopštio sam Stejsi Kristinino ime i datum rođenja i rekao sam joj da je davno bila jako povredena u eksploziji bombe. Nestrpljivo smo čekali dok je Stejsi slušala prve reči svog duhovnog vodiča.

„Kad sam počela da se usredsređujem na godinu u kojoj se desila nesreća, evo šta sam čula: ‚Bila je to godina karme.‘ Ta nesreća nije bila nesreća. Bila je planirana.“

„Tačno“, rekla je Kristina.

Sačekali smo još trenutak dok je vodič usmeravao Stejsi na stvarnu sesiju planiranja.

„Vidim vas, Kristina, kako stojite u sobi usred svoje grupe duša. Postoji veća soba u kojoj se okupljaju pripadnici grupe duša, i manja, dodatna soba u kojoj borave duhovni vodiči. Na sebi imate haljinu boje slonovače. Vrlo je jednostavna, lepršava i prirodnog oblika. Govorite kako želite da izlečite svet.

Na ovoj sesiji prenatalnog planiranja bilo je mnogo reči o duhovnom razvoju. U ovom životu nastavljate temu duhovnog osvšćenja koja je počela u vreme Krstaških ratova. Bili ste mala, jezičava i vrlo pametna žena koja je radila u tajnosti od vojnika. Štitili ste druge na koje je možda pala sumnja. Služili ste ih. Hranili ste ih. Davali ste im prenočište. Upućivali ste ih na bezbedne puteve kojima su mogli poći. Kada su vaši prijatelji uhapšeni i držani u zatočeništvu, doturali ste im hranu i odcéu kroz rešetke. Činili ste sve što je bilo u vašoj moći da im pomognete. U tom životu nikada niste bili uhvaćeni, za razliku od velikog broja vaših prijatelja. Tako, želja za služenjem i pomaganjem ljudima da napreduju u duhovnom i praktičnom smislu predstavlja nastavak karmičke teme.

Od svih stvari najviše vas fascinira um. Vidim kako razgovarate sa jednim određenim duhovnim vodičem i tri druga iz vaše grupe duša o tome kako u ovom životu želite da proučavate um i njegov uticaj na različite telesne poremećaje. Želeli ste da osnažite ljude kroz bolju upotrebu njihovih umova.

Molim da mi se pokaže razgovor na temu nesreće. Osećam da je za to odgovorna jedna osoba. Vidim vas kako razgovarate sa tom dušom. Čujem kako pristajete da budete deo scenarija.

Kristina: To će nagovestiti novo poglavlje mog života. Za mene će to u tom trenutku biti mentalni, podsvesni podsetnik da se okrenem putu kojim sam želela da idem. Tako nešto mi je potrebno da bih svesno načinila ispravke i setila se više svrhe mog života.

Bilo je to kao da je eksplozija fizički napravila otvor u zidu kroz koji ste mogli da prodete da biste ušli u sledeću fazu svog života“, dodala je Stejsi. „Čujem vas kako objašnjavate da ćete se tokom oporavka od ove eksplozije osnažiti upotrebom sopstvenog uma, i to ne samo u smislu telesnog, već i mentalnog i emotivnog isceljenja, i da ćete sami sebe voljno isceliti.

Da se ova nesreća nije dogodila, vi biste veoma lako krenuli drugim putem, putem porodičnih odgovornosti, na kome biste zanemarili sopstvene potrebe. Vi ste žena koja poseduje veliku energiju. Vaša duša je vitalna i aktivna. Sa velikim entuzijazmom ste saopštili da će sa vama biti sve u redu. Čini se da ste na nivou duše bili veseli zbog toga. Neki iz vaše grupe duša nisu komentarisali. Samo su nepristrasno slušali i posmatrali. Drugi su bili iznenađeni i šokirani što ste odabrali tako dramatično sredstvo za promenu životnog pravca. Vi ste se na to nasmejali, sa rečima: „Da bi došlo do takve promene u meni potrebna je ta vrsta energije.“

„Ta bomba“, upitala je Stejsi, „bila je podmetnuta u zgradi od cigle?“

„Da“, potvrdila je Kristina. „U vrlo, vrlo staroj zgradi.“

„To znači da vidim pravu stvar“, odgovorila je Stejsi. „Ponovo su me vratili na deo u kom sedite i razgovarate sa čovekom koji je napravio bombu. On je tiha osoba. Buku stvara samo bombama. Čudesno je saosećajan, barem na nivou

duše. Tokom nekoliko života imao je problema sa sopstvenim izražavanjem kroz reči, sa time da se opusti u razgovoru sa ljudima, pa čak i sa tim da boravi na mestima na kojima ima mnogo ljudi. U jednom životu imao je šizofreniju. Uprkos tome, on uspeva da saoseća.

U trenutku kad ste razgovarali o tome, bilo mu je veoma teško da se suoči sa vama licem u lice. Njegova saosećajnost u njemu budi želju da se povuče i sakrije. Više bi voleo da radi iz senke. Vaš razgovor sa njim odvija se u fazama. Nakon nekoliko izrečenih rečenica sledi tišina. Zatim još nekoliko rečenica. Tad on ustaje, a vi ga povlačite nazad. Čini se da brine za vašu dobrobit. Vi se gotovo ponašate kao njegov duhovni vodič. On je deo vaše grupe duša i videli ste ga kako se bori sa tim problemom u *mnogim* životima. Vidim kako pružate ruku ka njemu.

Kristina: Sve je u redu.

Muškarac: Nikada ne želim da ubijem, povredim, osakatim ili ozledim nekoga. To mi nikada nije namera. Samo želim da dam izjavu. Želim da me jasno čuju.

Kristina: Čujemo te. Vidimo te. Svi te ovde vidimo i čujemo. Pomoći ću ti sa ovim. Poslužiću tvojoj svrsi, a time ću služiti i sebi, zar ne vidiš?

Pod 'ovim' vi podrazumevate njegove probleme u komunikaciji. On se bori sa osećanjem krivice po tom pitanju. On ne želi da vas povredi, niti da bude odgovoran za bilo šta što vas povređuje, ali se tokom planiranja vaših života jasno vidi da će njegov biti zamršena zbrka i njegova sposobnost samoizražavanja neće biti na nivou koji pokušava da postigne. Još jednom će se okrenuti radnjama iza zatvorenih vrata, u

tajnosti, koje će imati veliki uticaj na ljude. Za njega se sve to svodi na problem komunikacije.

Kristina, osjećam kako emitujete veliku količinu ljubavi. Čujem vas kako ga bodrite, pokušavate da ga nagovorite da se pomeri sa svoje tačke gledišta i osmotri vašu stranu i način na koji će to poslužiti vašoj svrsi. Ovde ima mnogo ubedivanja i držanja za ruku. Pokušavate da mu objasnite da će uticaj nesreće na vas biti samo pozitivan.

Kristina: U redu je. Ja to želim. Pomoći ću ti. Pomoći ću i sebi. Videću samo svetlost. Negativnost ne daje uvek negativne posledice. Ponekad je to put ka celovitosti. Svi moramo negde da počnemo.

„Dakle“, zaključila je Stejsi, „to je duša iz vaše grupe prema kojoj gajite veliko saosećanje.“

Sada sam dobro razumeo način na koji je eksplozija poslužila ciljevima koje je Kristina odabrala u ovom životu. Uprkos tome, nisam bio siguran kako bi izazivanje eksplozije moglo da pomogne bombašu da savlada probleme u komunikaciji zaostale iz prošlih života.

„Nije mi jasno šta podmetanje bombe čini za njega“, rekao sam Stejsi. „Šta mu pomaže da postigne?“

Iznenada, Stejsin govor je postao sporiji i isprekidan. Njen duhovni vodič sada je govorio direktno kroz nju.

„Ova dušajemilenijumimazaglavljenausamoprigušujućem i samoporažavajućem ciklusu i tokom nekoliko života ispoljila je nasilničke sklonosti. U prethodnom životu bio je pripadnik IRA [Irske Republikanske Armije] koji je često činio dela nasilja, pomagao pri planiranju napada i pravljenju bombi. To su bila njegova sredstva komunikacije. Teško mu pada emocionalna intimnost. U sve to upletena je potreba za stvaran-

jem samopoštovanja. Ovaj život i vremenski period sa ovom bombom i Kristinom za njega predstavljaju nastavak prošlog života u kom je još uvek zarobljen u tom ciklusu.“

Stejsi se vratila jednako brzo kao što je i otišla, a govor joj je poprimio uobičajeni manir. Nastavila je da sluša prenatalni razgovor. „Kristina razgovara o tome da on bude uhvaćen ili sateran u zamku, da bi ova bomba mogla da bude ono što će ga navesti da potraži pomoć. Svi provodimo različite živote u ponavljanju samoporažavajućih ponašanja pre nego što konačno shvatimo da nam ona ne služe i budemo spremni da krenemo dalje. To su dve različite stvari: shvatanje da nam ne služe i sposobnost da se korigujemo. Kristina je veoma angažovana u tome da pomogne ljudima da se koriguju. Dobrovoljno je pristala da podnese efekte nasilne komunikacije druge duše sa nadom da će mu to pomoći da se koriguje. U ovom delu razgovora stalno čujem reč *mir*. Ona se nada da će mu to na posletku pomoći da pronade mir.“

On je s vremena na vreme dobijao platu za to ponašanje. U IRA su mu platili poštovanjem, prijemom u unutrašnje krugove i osećanjem važnosti koje mu je to donelo. Sledio je isti, dobro utabani put tokom tolikog broja života da mu je lakše da ga sledi i dalje, nego da bilo šta menja. Na posletku, on će ipak da izvrši pomak. Kristina se nadala da će to biti u ovom životu.“

„Da li sam ga sreća?“ upitala je Kristina.

„Ne u ovom životu“, rekla joj je Stejsi.

Tada sam upitao da li možemo da čujemo razgovor između Kristine i druge tri duše koje je Stejsi videla u sobi za planiranje. Usledila je duga pauza dok je Stejsi slušala.

„Tvoj otac, Kristina, bio je jedna od tih duša. Druge dve duše su žene [u ovom životu]. Jedna izgleda kao starija žena srednjih godina – vaša majka – a druga kao mlada plavuša.“

Stejsi je videla oblike u kojima će se te duše pojaviti u nadolazećoj inkarnaciji. „Majka i otac su zabrinuti za vašu dobrobit. Ispituju vas. „Jesi li sigurna da želiš to da uradiš?“

Kristina: Da, želim to. Mogu to da podnesem. Veoma sam snažna. To znate. Mogu da preuzmem najveći od svih izazova.

„Mlada žena“, dodala je Stejsi, „bila je prisutna u vašem životu dve godine pre nesreće.“

„Možda je to moja drugarica Elis“, rekla je Kristina.

„Niste napravili zajednički plan da vam ostanu prijatelji za ceo život“, odgovorila je Stejsi. Njene reči su me podsetile da često planiramo da budemo prijatelji ili čak bračni partneri drugih ljudi u određenom vremenskom periodu. Pošto se ne sećamo tih dogovora, možemo da posmatramo kraj prijateljstva ili braka kao negativan događaj. To nije tačno. Razilazimo se da ljudima kad ispunimo plan koji smo skovali sa njima.

„Tačno. Ona to više nije“, potvrdila je Kristina.

„To prijateljstvo definitivno se desilo pre nesreće“, rekla je Stejsi. „Osećam da vam je tada bila najbolja prijateljica. Možda čak i cimerka?“

„To je potpuno tačno“, rekla je Kristina.

„Čujem je kako govori: „Jesi li sigurna da je to [eksplozija] ono što želiš?“ O da, i vidim vašeg supruga kako vam prilazi. Do sada je sedeo i posmatrao zajedno sa ostalima iz vaše grupe duša. Vidim kako vas grli.

Suprug: Olakšaću ti nošenje jednog dela tereta. Poštujem sve što radiš. Poštujem činjenicu da nosiš svetlost za mnoge od nas. Podržaću te najviše što mogu u periodu isceljenja i izgradnje snage.

Ijubi vas u čelo, Kristina. Vi ga grlite. Među vama vlada veliko razumevanje i međusobno poštovanje. To je sve što je rečeno.“

Pojava Kristininog bivšeg muža navela me je na pitanje koje mi je palo na pamet tokom prvog razgovora sa Kristinom. „Stejsi“, rekao sam, „u trenutku kada je došlo do eksplozije Kristini muž je kasnio jer se začitao. Da li je moguće da ga je jedan od njegovih ili Kristininih duhovnih vodiča usredsredio do te mere da bi ga prisilio da zakasni?“

Stejsi je ćutala nekoliko trenutaka dok ju je vodič vodio do tog kritičnog trenutka.

„Apsolutno. Nalazio se u izmenjenom stanju svesti, uklonjen iz vremenske realnosti. Nad njim stoji duhovni vodič, organizujući to u zakazano vreme da bi sve prošlo kako treba. Taj duh je u stvari bio jedan od vodiča kog sam videla na sesiji prenatalnog planiranja.“

„Da li je to Kasandra ili Leon?“ upitao sam.

„Kasandra“, rekla je Stejsi, prenoseći odgovor svog vodiča.

„Stejsi“, rekao sam, „molim te pitaj svog vodiča da nas odvede na bilo koji deo prenatalnog razgovora u kom Kristina govori o razvoju koji će nastati kao rezultat ovog iskustva ili o tome kako će joj to iskustvo dozvoliti da se bavi radom koji doprinosi čovečanstvu.“

„Prikazuje mi se početak ove sesije prenatalnog planiranja“, objavila je Stejsi. „Kristina se nalazi u društvu svog najvišeg vodiča, koji je prikazan u obliku muškarca. Tokom prethodnih sesija pomenula sam šahovsku tablu. Vidim je ponovo. Ova, međutim, izgleda poput prave, a ne poput obrasca na podu. Vidim kako Kristina uzima figure i preskače nekoliko polja. Razgovara sa svojim vodičem.“

Kristina: Pravila sam velike skokove [u prethodnim životima]. I u ovom životu mogu da nastavim sa velikim skokovima u razvoju. Želim to da uradim. Sposobna sam za to. Želim da budem važna. Bez obzira na okolnosti, želim da budem važna i da značajno pomažem ljudima.

„Čujem razgovor o njenom podučavanju, predavanjima i pisanju. To joj predlažu duhovni vodiči. Kristina kaže: „Moram da budem u [direktnijem] kontaktu sa ljudima.“ Govori se o njenom intelektualnom kapacitetu i njenoj sposobnosti analiziranja ljudi, situacija i porodične dinamike. To su veštine koje je savladala u prethodnim životima i u periodima između njih. Kristina pokazuje na svoje srce i kaže: „Želim da ostavim efekat.“

Kristina govori o radu u pozadini tokom Krstaških ratova i za vreme Francuske revolucije. Tokom ta dva života radilo se o prosljeđivanju hrane ljudima, njihovom sakrivanju i premeštanju u sledeću sigurnu kuću.

Kristina: Umorna sam od toga. Želim da služim drugima, ali ne više na tako fundamentalan način. Želim da učinim nešto više i drugačije kada je pomoć u pitanju.

Duhovni vodič: Možeš da postaneš deo novog talasa hrabrih ljudi koji će se fizički oteloviti u vreme kada je svet spreman da ponovo prigrli ideju o korišćenju nevidljivih energija, pa čak i magnetizma u isceliteljskim metodama, a da se to ne smatra veštičarenjem.

Kristina pristaje da radi kao isceliteljka. Emocionalno isceljenje u samoj svojoj biti često donosi duhovni razvoj oko kog je želela da pomogne ljudima. Takođe je želela da pomogne ljudima na način koji bi im dozvolio da sami diktiraju sopstveno putovanje i da ih uvede u proces samootkrivanja.

Kristina: Tokom tolikog broja života spoznala sam sebe tako dobro i tako jasno. To je bila energija koja mi je dala moć da budem tako jaka, da se borim i da pomognem drugima se bore. Želim da prigrlim druge i omogućim im da otkriju to isto samopouzdanje i sopstvenu moć.

Zatim se vodi razgovor o tome kako će Kristina morati ponovo sama da otkrije taj proces – kako bi se podsetila na njega – da bi mogla zatim da uči druge.

Sada mi se prikazuje nešto“, rekla je Stejsi uzbuđeno. „Kristina, da li ste neko vreme nakon nesreće proveli u nesvesnom stanju?“

„Da, jedno određeno vreme sam gubila svest i vraćala se.“

„Prikazuje mi se – to se sve dešava tokom vaše sesije prenatalnog planiranja – da će duhovni vodiči i članovi vaše grupe duša raditi sa vama u trenucima nesvesti. Pokušavaće da vas na nivou duše podsete na svrhu te nesreće. Takođe će vas isceljivati, pokazivati vam vaše isceliteljske sposobnosti i podsećati vas da ste želeli da to prenesete drugima. Imali ste veliku pomoć.“

„Da“, rekla je Kristina saosećajno.

„U ovom delu planiranja“, nastavila je Stejsi, „vaši vodiči govore o pristupanju masama. Ohrabruju vas da se upuštate u odnose sa velikim brojem ljudi, da širite svoje bogato znanje i zarazite ljude svojom snagom, svrhom i osećanjem da sve

može da se postigne. Mnogo su sa vama razgovarali o tome da ćete preduzeti nešto u zrelim godinama, možda napisati knjigu, što će vam služiti kao polazna tačka za putovanja i javna istupanja. Bilo je reči o nečemu što biste mogli da uradite u pedesetim godinama. Da li ste ikada osetili da želite da napišete knjigu?“

„Zapravo, da“, odgovorila je Kristina. „Čak sam razmišljala i o vrsti.“

U tom trenutku setio sam se Kasandrinc primedbe o Kristininom odluci da učestvuje u stvaranju ove knjige.

„Stejsi“, rekao sam, „Kasandra mi je saopštila da smo Kristina i ja članovi iste grupe duša i da smo planirali da ona ispriča svoju priču u ovoj knjizi. Možeš li da čuješ taj razgovor?“

Usledila je duga tišina tokom koje je Stejsi usredsredila pažnju na taj deo sesije planiranja.

„U toj grupi duša nalazi se veliki broj autora“, rekla nam je Stejsi kada je slika postala jasna. „[Od svog duhovnog vodiča] čujem rečenicu ‚skladište intelektualnog znanja u ovoj grupi duša‘. Vidim te, Robe, oko četiri reda udaljenog od Kristine koja razgovara sa drugim osobama. U rukama držiš tablu za pisanje i neku vrstu olovke. Izdvajaš se iz grupe duša i prilaziš Kristini. Dok to činiš, nešto zapisuješ. Vidim da si dugo – drugim rečima tokom nekoliko života – bio posmatrač i hroničar. Razvio si moć posmatranja.“

Iako igraš malu ulogu u Kristininom životu, izgleda da joj je veoma drago što vidi da joj se približavaš. Sedaš i dogovaraš se sa njom o detaljima. Ona uzbudeno tapše.“

Rob: Želco bih da zabeležim tvoje putovanje.

Kristina: O da, molim te, učini to!

Rob: Napisaću seriju knjiga, počevši sa onom u kojoj želim tvoju priču, koje će beležiti putovanje duše, putovanje koje svi preduzimamo u životima. Želeo bih da uključim tvoje putovanje kao primer koji će predstavljati karmu uzroka i posledice.

Iako nam je Kasandra pomenula našu dogovorenu saradnju, slušanje reči koje sam izgovorio pre inkarnacije bilo je sasvim drugačije iskustvo – i to posve uzbudljivo. Informacija je bila sasvim u skladu sa onim što sam saznao iz ličnih seansi sa drugim medijumima: da sam, u stvari, proživeo velik broj života kao posmatrač i hroničar ljudskog iskustva

Međutim, zapanjio me je izraz „karma uzroka i posledice“, pošto sam karmu oduvek smatrao uravnoteženjem. Iako to tada nisam znao, moje davno zaboravljeno korišćenje ovog termina imaće značajan uticaj na moj postnatalni rad. Sada zamišljam karmičko uravnoteženje *kao* efekat uzroka i posledice.

„Vidim da se u ovom trenutku razgovora pojavljuje jabuka“, nastavila je Stejsi. „Ti si je stvorio, Robe. Koristiš analogiju polaganja semena. Želiš da tvoja knjiga ima tu svrhu.“

Rob: Želim da posejem seme u umove mnogih ljudi – seme znanja i svesti o duši i njenom putovanju – i da objasnim misterije, ili ono što toliki broj ljudi smatra misterijama. U tom procesu *moje* putovanje će obuhvatati samootkrivanje. Tvoja [Kristinina] priča uputiće druge u proces karme uzroka i posledice i u brojne puteve kojima duša može da krene.

Medu vama vlada međusobno razumevanje i vi se grlíte“, dodala je Stejsi.

Na pamet mi je palo još jedno pitanje. „Stejsi, možeš li da čuješ neki deo razgovora između Kristine i Kasandre?“ Stejsi je zatim ponovila Kasandrine reči upućene Kristini i meni.

Kasandra: Ti [Kristina] i ja smo radile zajedno tokom drugih života da bismo ljudima dale na znanje da nisu sami, da uvek postoje drugi koji će im pomoći, drugi koji su to već prošli, ma šta to bilo. To je deo životnog ciklusa. Ne postoji granica između duhovnog i fizičkog života. To je celina.

Tvoje učesće [Robe] i knjiga promovisaće princip da ljudi prolaze kroz istu stvar iako se njihovi životi naizgled razlikuju. Osećanje da samo oni prolaze kroz nešto predstavlja obmanu sebičnosti. Utapanje u trenucima obmane koja predstavlja samosažaljenje odvaja osobu od toka života i toka večnosti. Ljudi napreduju tako što se *ne* odvajaju od života. To se dešava spoznajom da ujedinjenjem svih ljudi čovečanstvo prelazi u sledeći nivo svesti. To je deo višeg cilja kojim svi služimo.

Time su Stejsi i njen duhovni vodič završili predstavljanje razgovora iz Kristinine sesije prenatalnog planiranja.

Taj dijalog ostavio je na mene nekoliko utisaka; jedan od njih bio je da je Kristina pokazala veliku ljubav i razumevanje prema duši koja je izazvala eksploziju. Moje prvo potpitanje za Stejsi i njenog vodiča bila je molba da prokomentarišu način na koji se članovi grupe duša odnose prema duši bombaša.

„Druge duše pružaju podršku i pomažu“, odgovorila je Stejsi. „Na duhovnom nivou nema osude. Jednostavno mu se obraćaju sa ljubavlju i dozvoljavaju mu da radi šta god treba da uradi da bi se razvijao.“

„Stejsi, želeo bih da pitam tvog vodiča, koja je veza između Kristinine nesreće i karme uzroka i posledice.“ Pošto mi je bila predstavljena moja sopstvena terminologija, odlučio sam da je iskoristim.

Stejsin vodič je ponovo progovorio direktno kroz nju. „Kao i u drugim slučajevima u vašoj knjizi, otkrili ste da nesreća često nije nesreća i da jednostavno predstavlja razlog prethodno dogovorenog i usvojenog pomaka u svesti osobe. Kad duše prođu kroz voo i dođu na Zemlju, zaboravljaju planove koje su napravile pre prelaska. Dogadaji poput ovoga služe kao veoma dobro usmereni podsetnici, čak i na podsvesnom nivou. Podsvest je rodno mesto promene. U tom smislu nesreća može da se posmatra kao uzrok – iako je mi [duhovni vodiči] posmatramo kao podsetnik – koji je prethodio efektu promene u novom smeru, novom fokusu.

U nesvesnom stanju nakon nesreće mi imamo potpun pristup duši. Radimo na tome da je podsetimo na njenu izabranu svrhu i sudbinu, prigrlivši je tako i pomogavši joj da poveća vibraciju tokom perioda nesvesti. Kada se vrati puna svest, duša će u podsvesti nositi zasadeno seme koje će dati željeni efekat.“

„U mom slučaju to ima smisla“, rekla je Kristina.

Željeni efekat za Kristinu bilo je prisecanje njenog plana da postane iscelitelj. Znajući da je želela da svetu donese isceljenje i da će njenu priču pročitati mnogi koji za njim tražaju, odlučio sam da proširim obim našeg ispitivanja.

„Želeo bih da postavim pitanje o isceljivanju“, rekao sam Stejsinom duhovnom vodiču. „Kristina je doživela veliko is-

celjenje, kako fizičko tako i emotivno. Oprostila je osobi koja je podmetnula bombu. Moje shvatanje je da oproštaj bukvalno menja DNK onoga koji oprašta i osobe kojoj oprašta. Da li je to tačno? Ako jeste, kako to menja DNK?“

„To je tačno“, potvrdio je. „To proizvodi promene na nivou hromozoma. Ta tema je obradena u ajurvedskom sistemu isceljenja. Energija izlazi iz vas, a osoba kojoj opraštate podsvesno oseća talas opraštanja. Na njima je da li će prihvatiti oproštaj ili ne. U mnogim slučajevima osoba će nastaviti da tuguje i neće oprostiti sebi, ali ih to oslobada i one mogu da napreduju.“

„Ako osoba prihvati oproštaj, šta se tačno dešava na nivou hromozoma?“

Stejsi je trenutak prestala da kanališe da bi opisala sliku koju je njen vodič sada stvarao u njenom umu: grube čestice su otpadale sa hromozoma, a zamenjivale su ih mekše i okruglastije.

„To omogućava bolji protok energije – onoga što ponekad nazivate *č'i* – kroz telo i um“, nastavio je duhovni vodič. „Sa porastom protoka, raspoložete sa više energije za napredovanje ka svrsi svog života. Ona prodire u telo i um na nivou koji je manji od ćelijskog.“

„Da li plač isceljuje DNK?“ upitao sam.

„Kada predstavlja olakšanje, a ne samosažaljenje“, odgovorio je.

„Da li smeh isceljuje DNK?“

„Smeh je veoma isceljujući. Pokreće kaskadu hormona koji čiste telo, ispiru otrove i pospešuju protok tečnosti. Da li menja DNK? On sprečava toksičnu promenu DNK. On više predstavlja preventivno održavanje, nego promenu. U nekim trenucima ljudi poput obolelih od raka mogu da se uključe u terapiju smehom da bi se iscelili na ćelijskom nivou, ali

smeh sam od sebe ne proizvodi promene u strukturi DNK. On omogućava telu da funkcioniše pozitivnije i harmoničnije sa samim sobom.“

„Želco bih da postavim isto pitanje u odnosu na vodu“, rekao sam. „Govorili smo o plaču kao delu procesa isceljenja. Neki ljudi sa kojima sam razgovarao uradili su vizualizacije u kojima su se prali vodom ili ležali u potoku. Postoji knjiga japanskog naučnika Jimota * koji je vodi govorio određene reči, a zatim je zamrzavao i analizirao kristale. Otkrio je da su reči visoke vibracije, preciznije *ljubav* i *zahvalnost* dale najlepše kristale. Koja je uloga vode u isceljivanju?“

„Voda natapa sve delove tela i čestice“, rekao je Stejsin vodič. „Voda preuzima i oslobada vibracije. Voda može da se magnetizuje. Takođe može i da obrne magnetni pol. Ona je nosilac i pokretač.“

„Kada bi osoba koja je fizički ili emotivno povredna govorila vodi, ‚programirala‘ je rečima poput ljubavi i zahvalnosti, a zatim je popila, da li bi to stimulisalo njeno fizičko ili emotivno isceljenje?“

„Da, bi. Kazivanje tih reči daje vodi životnu silu, energiju. Pijenje vode unosi tu energiju u telo i putem nekoliko sistema organa pomaže mu da se oslobodi i očisti od otrova.“

Po Stejsinom glasu čuo sam da je umorna; kanalisanje vodiča zahtevalo je ogromnu energiju. Odlučio sam da ga zamolim za zaključne primedbe.

„Šta biste želeli da kažete ljudima koji su čuli ili pročitali nešto o nesreći poput eksplozije bombe i osetili strah, osudu i uvećano osećanje odvojenosti od drugih?“

„Uvek postoji razlog“, izjavio je. „Prava mera razvoja osobe ogleda se u njenoj sposobnosti da pretvori negativno u pozitivno. Zadržavanje na negativnom i korišćenje osude i misli zasnovanih na strahu ne bi nahranilo istinu kada je u

pitanju stvar kao što je ova. Uvek treba da vode brigu o tome kako da najpozitivnije iskoriste svoje vreme, bilo da sede u invalidskim kolicima ili trče maraton. Uvek postoji pozitivna i negativna strana. To je dvojnost koja vlada na Zemlji. Bez negativnog ne možete da iskusite, niti da spoznate pozitivno. Bez negativnog ne možete da budete motivisani da želite pozitivno, jer zaboravljate kada prođete kroz veo.

Zamolili bismo one od vas koji imaju misli osude o počinocima onoga što vidite kao zlo da znaju da nesreća uvek može dati pozitivan ishod. Rekli bismo da ljudi koji otvore novine ili upale televizor, vide zbivanja u svetu i osude ih kao negativna jednostavno kreću lakšim putem i ne promišljaju stvari. Uvek postoji nešto dublje. Uvek postoji nešto više. Uvek postoji značenje. Nadamo se da će primeri iz ove knjige pomoći da se ljudi nauče da dva ili tri puta razmisle o značenju i vrednosti različitosti i o tome kako ona katalitički deluje na razvoj.“

~

„Videću samo svetlost.“

Ova jednostavna rečenica koju je Kristina pre rođenja izgovorila o svom budućem životu znači više, daleko više, od onoga što je odmah očigledno. Ona označava njenu nameru da bude ono što zapravo jeste. Svetlost koju vidi u drugima, uključujući i dušu koja je podmetnula bombu, odražava svetlost u njoj. U licima drugih ona hvata odraz sopstvenog odraza.

Okosnica ove knjige je da mi jesmo ljubav. To je više od obične ljubazne opaske ili udovoljavanja osećanjima. To je naša priroda kao večnih duša. Ona se ogleda u našim prena-

talnim željama da služimo jedni drugima. Izražena je u toplim milovanjima i rečima saosećanja među dušama koje planiraju zajedničke živote. I ogleda se u životnim planovima koji nas blagosiljaju prilikom da otkrijemo i dublje spoznamo šta znači biti ljubav.

U našoj duhovnoj Kući postoji samo svetlost. Bez tame, bez kontrasta toj svetlosti, ne možemo u potpunosti da ceni-
mo svetlost koju vidimo. Bez suprotnosti ljubavi, ne možemo da spoznamo, potpuno i duboko, ko smo zapravo. Zato pravi-
vimo scenarije za živote u kojima zaboravljamo naše prave identitete, s nadom da će nas izazovi probuditi i približiti nama samima, sigurni da će nam prisećanje doneti duboku samospoznaju.

U Duhu, gde postoji samo svetlost, nema šta da se prašta. Tamo poznajemo sebe kao ljubav i izražavamo samo nju, jer možemo da izrazimo samo ono što nam je poznato. Nijedna duša koja o sebi ima svest kao o ljubavi nikada ne bi izrazila ništa drugo. Nijedna duša koja je svesna sebe kao ljubavi nikada ne bi stvorila razlog opraštanja.

Pa ipak, opraštanje je izraz ljubavi. Bez prilike za to, u ovom obliku ne bismo mogli da iskusimo sebe kao ljubav. Zato stvaramo paktove u kojima će neki od nas, zaboravljajući da su ljubav, preduzeti akcije koje naizgled pozivaju na opraštanje; drugi među nama, jednako nesvesni sebe kao ljubavi, biće izazvani da nam ga pruže.

Kristina i bombaš sklopili su takav sporazum. Kristina nije intenzivan bes i krivica koju je osećala u nekim trenucima ovog života; ona je ljubav i opraštanje koji su iznikli iz tih osećanja. Ni bombaš nije onakav kakvim ga zamišljamo. On nije mržnja koja je stvorila eksploziju, već pre duša koja je rekla: „Nikada ne želim da ubijem, povredim, osakatim ili ozledim nekoga. To mi nikada nije namera.“ Njegova želja da

ga „jasno čuju“ samo predstavlja želju da, u svom fizičkom obliku, primi nešto od ljubavi i razumevanja koje mu je Kristina pokazala kada su u Duhu planirali taj deo njihovih života.

Taj segment je za Kristinu stvorio priliku i motivaciju da se priseti. Prema planu, deo tog prisjećanja trebalo je da se desi tokom njene nesvesti nakon eksplozije, kada bi je duhovni vodiči i članovi njene grupe duša podsetili na njen životni plan; samoisceljenje praćeno životom posvećenim isceljenju drugih. Prisjećanje je najveći dar koji neko može da pokloni svetlu, da bi mu služio.

Kristinin plan je, dakle, plan svetlonosca, duše čija je prenatalna namera da se seti svoje unutrašnje mudrosti kako bi, prema Kasandrinim rečima, „preporučila tu lepotu, saosećanje i razumevanje u svim ljudima koji prolaze kroz istu stvar“. Što je još važnije, pre nego što je mogla da je podeli sa ostalima, Kristina je prvo morala da se seti svoje prirodne usredsredenosti na svetlost. Setivši se, podigla je sebe do vibracije na kojoj je mogla da se uzdigne i isceli. To čini njena energija, a ne njene reči ili postupci, i snaga njene energije proizlazi iz lične transformacije. Samo u stepenu u kom Kristina zaista vidi lepotu u bombašu, ona može da pomogne ožalošćenima da oprostite; samo u stepenu u kom istinski oseća zahvalnost može da je izazove u ogorčenima.

Kristina je u stanju da ponudi ove blagoslove jer je oprostila u okolnostima koje su mogle da izrode nepopustljiv bes. Istinski, isceliteljkom je čini njeno življenje u opraštanju, a ne njena profesija. Iako je mogla da zatvori srce, ona ga je širom otvorila. Svaka osoba na putu isceljenja sledi njene tragove. Da je Kristina odigrala drugu društvenu ulogu, ti tragovi bili bi manje vidljivi i ostali bi nejasni.

Ako želite da donesete svetlost i isceljenje čovečanstvu ali verujete da je vaš uticaj ograničen ulogom, da je vaša moć

oslabljena okolnostima, da je vaš domot ograničen povredom nastalom kao rezultat fizičke nesreće, budite ubeđeni da ceo svet zna da ste ovde. Vaš glas se čuje. Videni ste. A čak i tamo gde vaš glas ne dopire, a noge ne mogu da vas odnesu, svaka duša oseća vaše prisustvo na nivoima iza svesti i ljudske percepcije. Vaš uticaj dopire i dalje, kroz dimenzije, dimenzije koje izgledaju, ali nisu, veoma udaljene od vas. Svetlost koju živite, opraštanje koje širite, isceljenje koje stvarate i vaš doživljaj sebe kao ljubavi kojeg se sećate, duboko osećaju svi u telu i svi u Duhu. Da biste mogli da im donesete nadu i svesnost, Kristina je pre rođenja pristala da ih donese vama. Da biste vi mogli da ispunite svoje prenatalne planove, ona sada ispunjava svoj.

A kada se Kristina vrati u Duh, efekti njenog života nastaviće da se šire u fizičkoj ravni. Poput ruke na čistom prozorskom staklu, svaki od naših života ostavlja otiske koji su vidljivi dugo nakon dodira. Jedan deo naše energije zadržava se u vidu oblika misli koji je Kasandra pomenula; ona odjekuje vremenom i prostorom, utičući ne samo na one koji sa nama dele Zemlju dok smo ovde, već i na one koji će tek doći.

Razumevanje neizbrisivog otiska koji svako do nas ostavlja u svetu predstavlja suočavanje sa velikom odgovornošću. Kristina je znala za nju pre svog rođenja i zato je planirala izazov koji će na ime njene zaostavštine ostaviti duboko isceljenje. Možda je, dakle, Kristinin bivši muž našao mir shvativši njegovu ulogu u njenom životnom planu. Ako se probudio u skladu sa ulogom koju je igrao, njegov osećaj krivice zamnilo je samoopraštanje, a njegovo kajanje ustupilo je mesto prihvatanju i miru. Ako je prepoznao hrabrost koju je iskazao igranjem uloge koje nije bio svestan, njegova ljubav prema sebi je procvetala. Ako do takvog buđenja nije došlo, on je os-

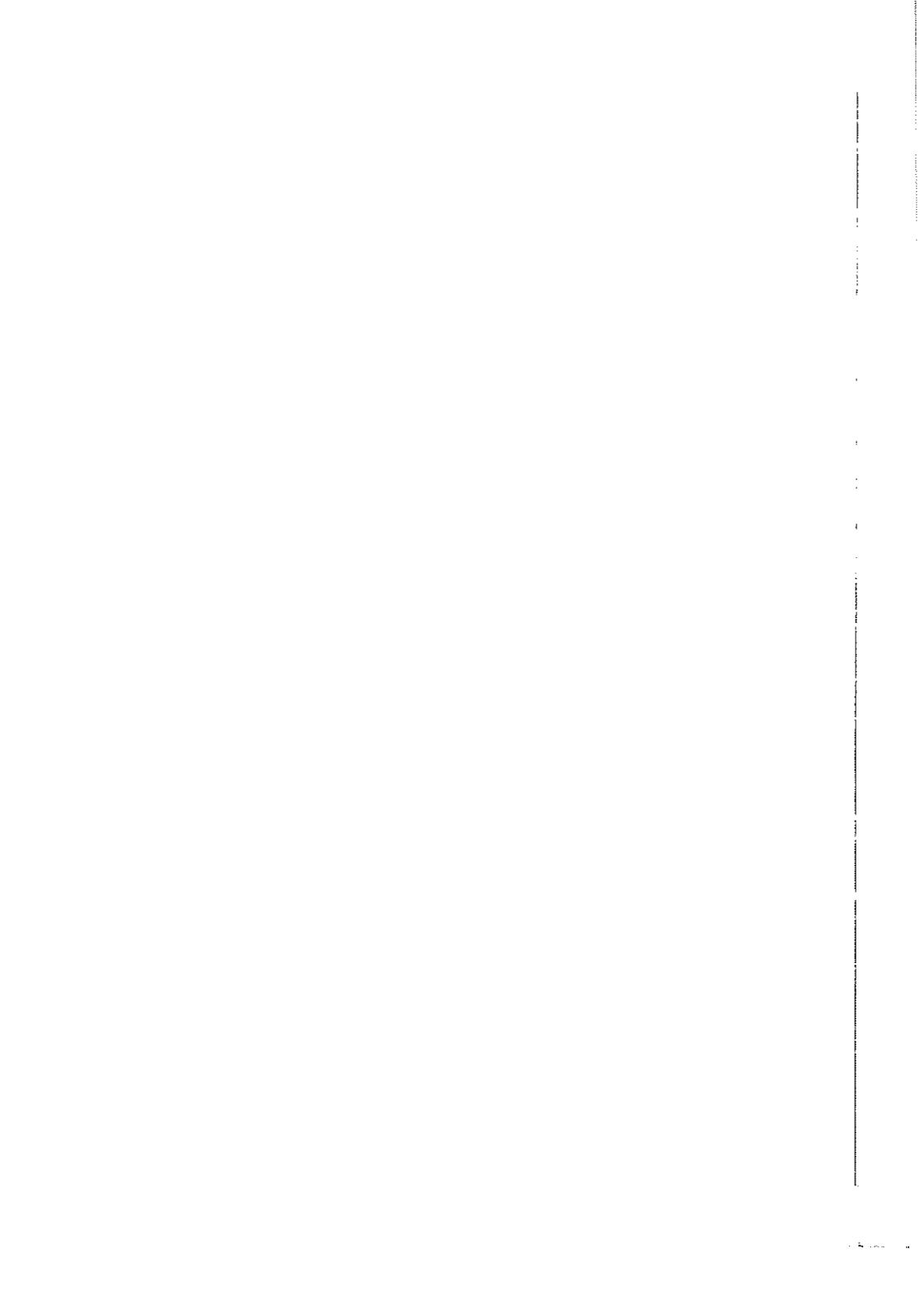
tao uronjen u iluziju koju je sam stvorio, iluziju koja podstiče razvoj i učenje koje je priželjkivao pre rođenja.

Isto može da se kaže za bombaša. Kako bi se njegov doživljaj sebe promenio kada bi znao da je njegova uloga obuhvatala „veoma visok stepen svetlosti“. Iako on možda sada veruje da je bes i mržnja, umesto toga mogao bi spoznati da nije imao zle namere, da je samo priželjkivao da ga čuju i predstavljao sredstvo pomoću kojeg je Kristina donela isceljenje svetu. Ako je iskusio takvo buđenje, možda je prihvatio Kristinin oproštaj, energiju toliko moćnu da prodire na sam nivo ljudske DNK.

Po povratku u Duh i prisjećanju prenatalnih planova koje smo napravili sa onima koji su se „ogrešili“ o nas, njihova svetlost postaje nam ponovo vidljiva. Do tada, naš izazov jeste da ga vidimo dok smo u telu, iza vela, a njihov pravi identitet od nas skriva naša sopstvenom voljom izabrana amnezija. To možemo učiniti shvatanjem da su ljudi u našim životima večne, bestelečne duše koje igraju privremenu ulogu u fizičkoj ravni. Poput duše koja je podmetnula eksploziv, one su deo većeg plana koji za nas često ostaje skriven. Pa ipak, možemo da znamo da je svaka osoba koju sretnemo iskra božanske svetlosti, transcendentalno biće puno ljubavi sa kojim smo ujedinjeni. Sve drugo nije stvarno. Sve drugo je iluzija.

Videti svetlost u svakoj osobi koja hoda Zemljom znači videti njenu božansku prirodu.

Tada se sećamo ko smo zapravo.

8. POGLAVLJE

Žaključak

PROŠLE SU TRI GODINE od kada sam krenuo na putovanje koje je stvorilo ovu knjigu – u stvari, ova knjiga jeste to putovanje. Na ovom fizičkom i metafizičkom putovanju, bio sam blagosloven da čujem priče mnogih hrabrih pojedinaca. Oni su zaista bili moji učitelji. Takođe sam učio od mudrih duhovnih bića sa kojima sam razgovarao. Svako od njih dirnulo je moje srce i proširilo moj život.

Zahvaljujući njima sada razumem ogromnu moć ove najelementarnije istine: mi nismo naša tela. Šta može da bude jednostavnije od toga? Pa ipak, za nekoga ko se nalazi u Džejsonovim okolnostima, ta spoznaja donosi ogromnu razliku. Ako ste fizički hendikepirani i verujete da je vaš život samo telo i da niste ništa drugo do telo, to može da proizvede očajnički bes. Ako, sa druge strane, znate – odnosno *osećate* – sebe kao besmrtnu dušu, posledica tog saznanja biće potpuno drugačiji život. Ako ste takođe svesni da ste planirali svoj hendikep, da on zaista ima dublje značenje, tada vaš život može da postane potraga za otkrivanjem značenja. Patnja je olakšana, a praznina zamenjena svrhom.

Tokom te tri godine, došao sam do ubedenja da sve ima dublje značenje. Ojačao sam u veri, poverenju i volji da se predam svrhovitom toku života, čak i kada ne znam gde trenutno može da me odnese. Počeo sam da doživljavam naš svet kao veoma lep, uprkos njegovim mukama i patnjama. Osećam ljupkost života. Osećam je – posvuda. Ponekad skrivena i zamagljena bolom, ipak je uvek tu, iza svake poteškoće, u svim okolnostima.

Naš izazov jeste da je nademo u našim izazovima.

U danima pre spoznaje prenatalnog planiranja, osećao sam saosećanje prema onima koji nisu bili moje sreće, na primer, sažaljevajući beskućnika na ulici. Sada, svestan da je to naizgled „loše“ iskustvo možda bilo planirano, osećam samo duboko poštovanje. Zapitam se: šta je ova osoba želela da nauči ili da doprinese? Podsetim se: možda je to upravo ono iskustvo koje je želela. Kažem sebi: ona pokazuje ogromnu čvrstinu, što je znak teškog životnog plana. Iako ne znam zašto duša odabira određeni izazov, znam da je on kreiran mudro i zasnovan na ljubavi. Možda je, kažem sebi, beskućnik planirao takav život da bismo ja i drugi ljudi koji prolaze pored njega mogli da mu ponudimo pomoć ili uputimo ljubaznu reč kako bismo osetili i tako spoznali sebe kao saosećanje.

Na taj način sam spoznao da ništa nije kao što izgleda. Pre nego što sam saznao za prenatalne ugovore, život sam u mnogome shvatao na osnovu njegove pojavne vrednosti. Ali sada, nakon razgovora sa Džonom, shvatam da duša može da odabere iskustvo SIDE da bih ja i mnogi drugi mogli da razvijemo toleranciju. Nakon razgovora sa Petom, shvatam da pojedinac može da planira alkoholizam da bi povratio svoju duhovnost. Naučivši nešto od Šeron, posmatrao sam neoborivu ljubav tolikog broja majki i pitao se: da li ste vi i vaše

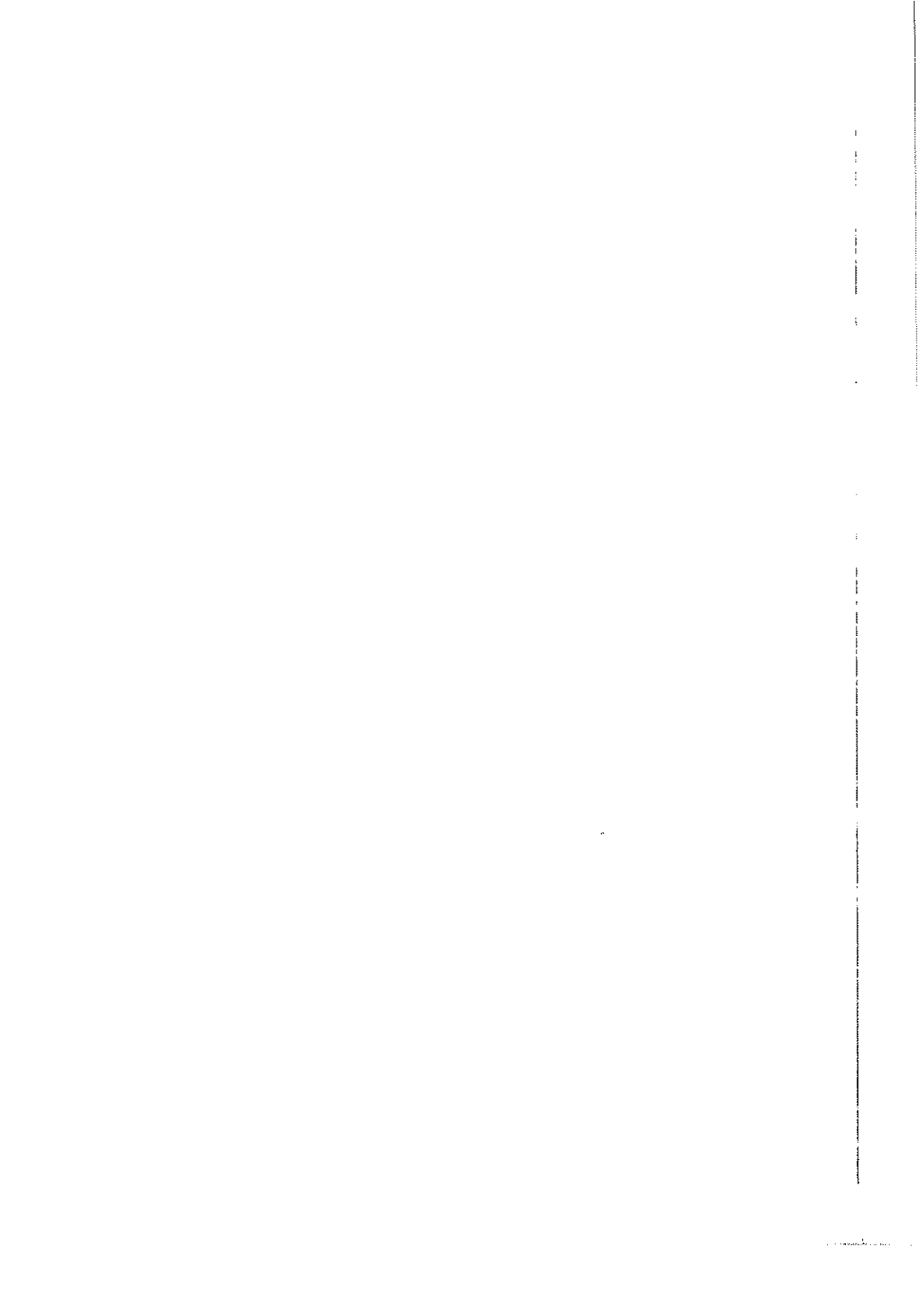
dete planirali zavisnost od druge da biste nam pokazali kako izgleda ljubav?

A tamo gde sam sudio, sada vidim božanski red u svemu i svakome. Tamo gde sam uvideo manc, sada vidim savršenstvo – savršenstvo života koji se odvijaju baš prema planu. Takvo odvijanje se ne ocrta jasno samo u našim izazovima, već takođe i u svim trenutnim, naizgled nevažnim aspektima života. Svaki list koji padne s drveta, svaka vlat trave koja za-treperi na vetru... ništa se ne dešava slučajno i sve predstavlja božanski red. Uvek.

Shvatio sam, takođe, da svako od nas ima božansku svrhu, razlog zbog kog je ovde, koji obuhvata ali u mnogome pre-vazilazi naše sopstveno učenje. Odnosno, mi planiramo životne izazove ne samo da bismo se setili ko smo zaista, već i da bismo međusobno podelili sebe, svoju jedinstvenu suštinu. Džon nas uči toleranciji, Doris donosi isceljenje, a Dženifer nudi lekcije o istinitoj komunikaciji. Bobova nežna dobrota, Penelopino egalitarno saosećanje, Petova duboka vera i Šeronino neumorno srce za nas predstavljaju dar. Valeri nam pokazuje da je ljubav večna. Džejsonov oporavak inspiriše naš sopstveni, a Kristina nam pomaže da vidimo svetlost u prividnoj tami.

Svaka od tih duša došla je ovamo da bi bila ljubav koja je njihova suština.

Sve one su hrabre duše.

Epilog

DVADESET I PET GODINA NAKON eksplozije, Kristina se vratila na mesto na kom se njen život zauvek promenio.

Tog toplog jesenjeg dana vazduh je mirisao na cvetove pomorandže. Studenti su veselo ćaskali prolazeći kampusom na putu do predavanja. Neki su tiho sedeli pod stablima eukaliptusa ili palmi, čitajući, razmišljajući, sanjareći.

U zgradi u kojoj je nekad radila, Kristina je stala ispred poštanskih sandučića u podrumu. Neki su bili prazni, drugi puni pisama i radova. Neko je naišao da pokupi poštu. Posegnuo je u svoje poštansko sandučće, uzео nekoliko koverata, okrenuo se i otišao.

Kristina se popela stepenicama u prizemlje. Prošla je hodnikom, predvorjem, kroz portirnicu i izašla u svetao dan.

U daljini je planinski lanac Sveta Ana stajao poput tihog, nepomičnog stražara. Zlatni sunčevi zraci počivali su na njegovim padinama, a himna radosti koju je vetar pevao odzvanjala je u kanjonima.

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

Beleška za čitaoce

AKO SU VAS PRIČE ispričane u ovoj knjizi dotakle, molim vas da mi javite. Ako biste želeli da podelite svoju priču u mojoj sledećoj knjizi o prenatalnom planiranju životnih izazova, molim vas da me obavestite i o tome.

O kom od životnih izazova biste želeli da čitate u sledećoj knjizi? Na koja pitanja tražite odgovore? Kako da vam sledeća knjiga bude više od pomoći?

Radujem se vašim porukama. Možete da mi pišete na adresu elektronske pošte koja se nalazi na dnu stranice. Molim vas da naznačite da li želite da vas dodam na listu elektronske pošte ili da li želite da razgovaram sa vašim književnim klubom putem konferencijskog poziva.

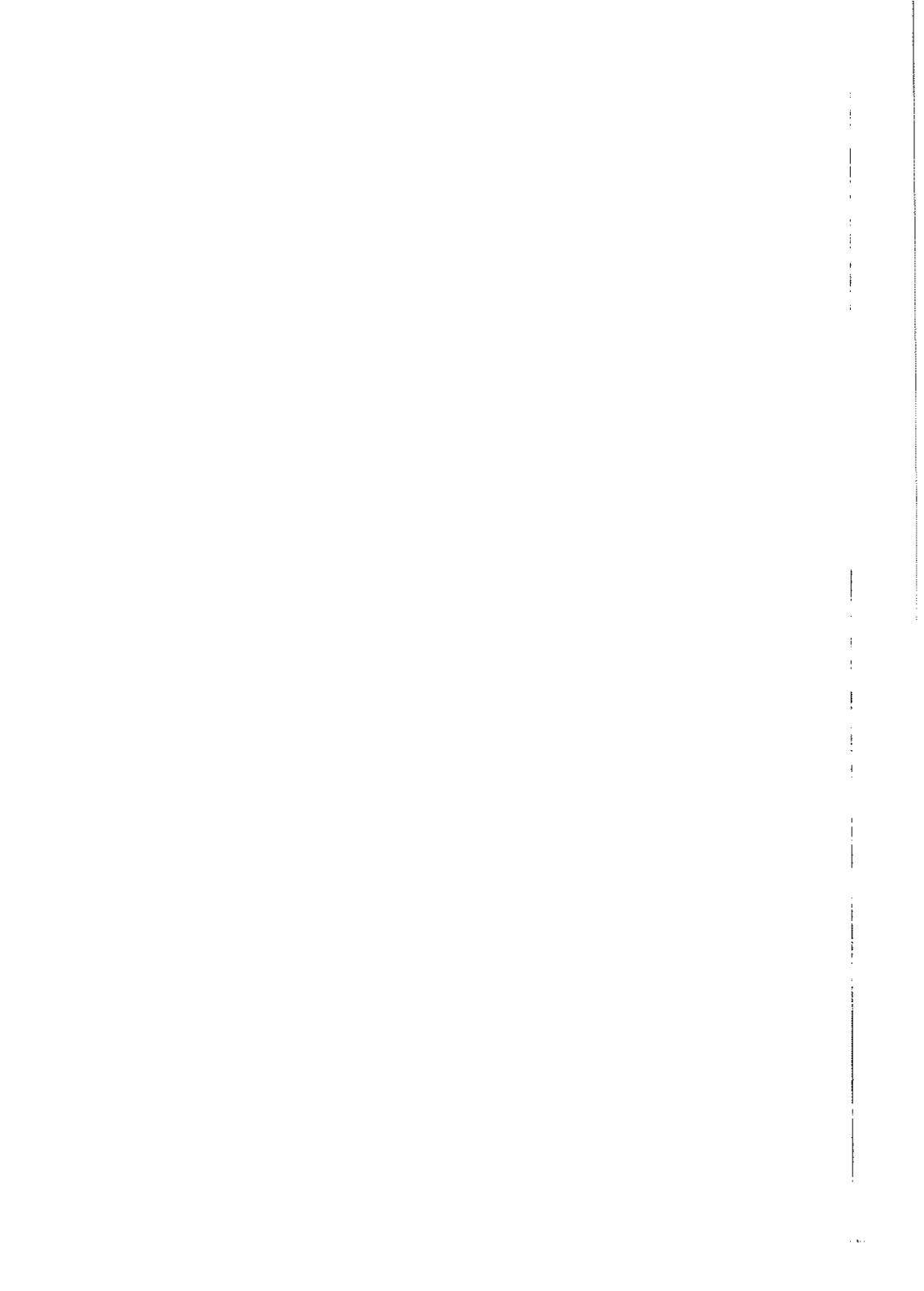
Primeri knjige *Plan vaše duše* mogu se naručiti na veb stranici www.CourageousSouls.com.

Beleška za medijume i kanale

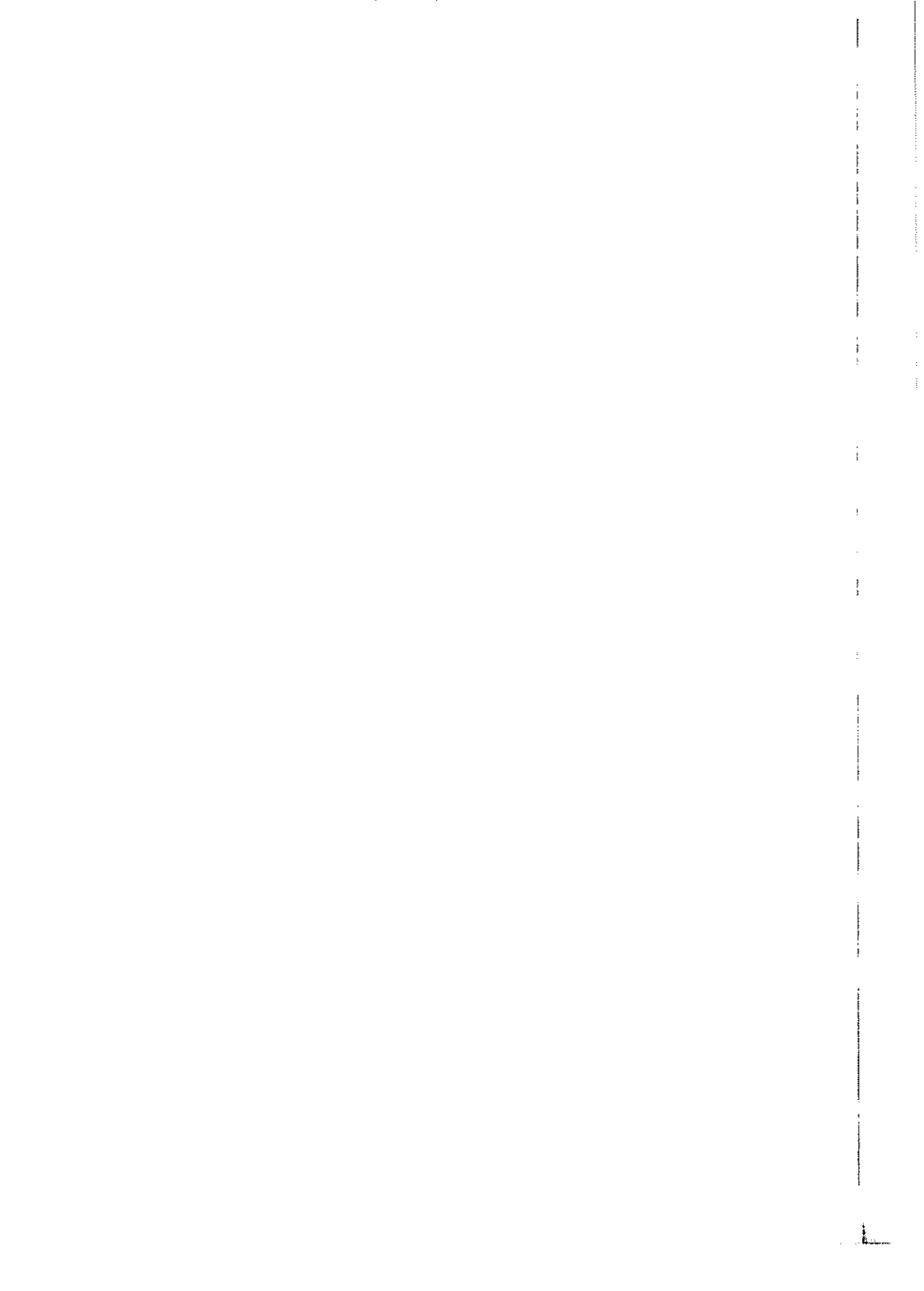
POZIVAM VAS DA UČESTVUJETE u mom istraživanju prenatalnog planiranja. Ako biste želeli da pozajmite svoje talente mojim sledećim knjigama u seriji *Plan vaše duše*, molim vas da me kontaktirate.

Robert Švarc

CourageousSouls@yahoo.com

Dodaci

Dodatak A.
Crabre duše

Džon Elmor
Jonelmore3rd@net-wizardry.net

Doris
wordsvoices@capital.net

Dženifer Stjuart
jstewart15@cfl.rr.com

Penelopi
peepingthoughts@gmail.com

Bob Fajnštajn
harlynn@panix.com

Šeron Dembinski
sharond0317@yahoo.com

Pet
patrickgene33@sbcglobal.net

Valeri Vilars
vvilars@bellsouth.net

Džejson Terston
scilifechanges@yahoo.com

Kristina
soulcomplete@gmail.com

Molim vas da imate na umu da ne možemo da obećamo lični odgovor na vašu elektronsku poštu.

Dodatak B:
Medijumi i kanali

Učesnici

Debora de Beri
ncgripres@aol.com

Glenn Ditrch
mysticalrae@metel.net

Korbi Mitlajd
www.firethroughspirit.com
corbie@firethroughspirit.com
(877) 321-CORBIE

Stejsi Vels
www.staciwells.com
revstaci@yahoo.com
(928) 453-1214

Doprinosioci

Džudi Gudmen
www.judygoodman.com
judykgoodman@aol.com

Merilu Vilson Penja
www.energiesofenlightenment.com
oe@energiesofenlightenment.com

CIP - Каталогизacija u publikaciji
Nародна библиотека Србије, Београд

133 9

ШВАРЦ, Роберт, 1962-

Plan vaše duše : otkrijte pravi smisao
života koji ste planirali pre rođenja /
Robert Švarc ; [prevod Ira Stupar]. - 1. izd.
- Beograd : Esotheria, 2010 (Beograd :
Ivona) - 311 str. ; 21 cm. - (#Edicija #Novo
doba)

Prevod dela: Courageous souls : do we plan
our life challenges before birth? / Robert
Shwartz. - Tiraž 1 000.

ISBN 978-86-7348-383-2

COBISS.SR-ID 172783372

DA LI BISTE ŽELELI DA SHVATITE DUBLJE ZNAČENJE VAŠIH NAJVEĆIH IZAZOVA?

Često, kada se desi nešto „loše“, to možemo da shvatimo kao besmisleni patnju. Ali šta ako su naša najteža iskustva u stvari bogata skrivenom svrhom – svrhom koju ste sami planirali pre rođenja? Da li je moguće da ste odabrali okolnost, odnose i događaje u svom životu?

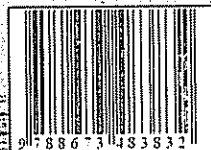
Ove stranice ispunjavaju priče deset pojedinaca koji su – poput vas – pre rođenja planirali da iskuse velike izazove. Saradujući sa četiri talentovana medijuma i kanala, autor Robert Švarc otkriva šta su oni odabrali – i zašto. Predstavlja stvarne sesije prenatalnog planiranja na kojima duše raspravljaju o nadama za svoje buduće živote. Time on otvara prozor ka drugoj strani gde mi, kao večna bića, dizajniramo svoja iskušenja i svoje potencijalne pobjede.

PUTEM OVIH IZVANREDNIH PRIČA O PRENATALNOM PLANIRANJU MOŽETE:

- Saznati zašto svako od nas odlučuje da iskusi izazove poput bolesti, smrti voljene osobe i nesreća
- Shvatiti kako je vaša duša kreirala vaš životni obrazac
- Svesno iskoristiti svoje izazove za podsticanje duhovnog razvoja
- Shvatiti da su ljudi u vašem životu, uključujući i vaše roditelje i decu, tu na osnovu vašeg zahteva, da bi, motivisani ljubavlju prema vama, igrali uloge koje ste im namenili
- Zameniti bes i nametanje ili osećanje krivice opraštanjem, prihvatanjem i mirom
- Produbiti poštovanje i zahvalnost prema životu kao razvojnem procesu širenja duše

EDICIJA

NOVO DOBA

PLANIRANJE VAŠE DULJE
PROJEKAT ŠVARC